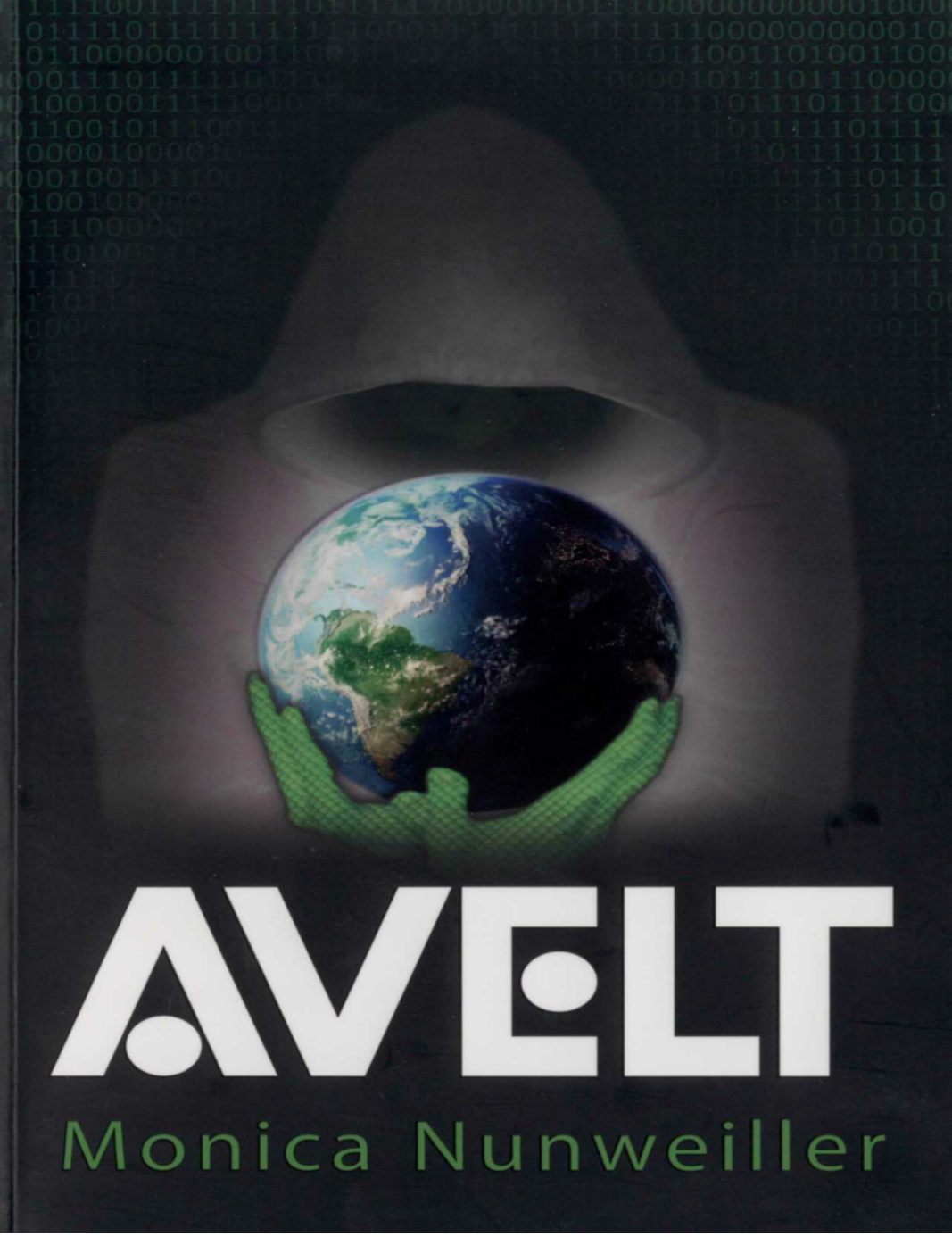
AVELT
Monica Nunweiller

MONICA NUNWEILLER

AVELT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României NUNWEILLER, MONICA
Avelt / Monica Nunweiller. — București: RAO Distribuție, 2020 ISBN 978-606-006-431-2
821.135.1
RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, București, România www.raobooks.com www.rao.ro
MONICA NUNWEILLER
Avelt
Toate drepturile rezervate
© RAO Distribuție, 2020
pentru versiunea în limba română
2020
ISBN 978-606-006-431-2

Pentru fiica mea, Alexandra

Cap. 1
99942

Plecând din Țara de Foc spre nordul continentului sud-american, după ce străbați un drum anevoios ce urcă și coboară printre vârfurile muntoase ale Anzilor Cordilieri, ajungi pe un platou imens, străjuit de câteva piscuri ce depășesc înălțimea de 3.000 de metri. Acesta este cel mai arid loc din lume în care plouă atât de rar, încât un simplu fir de iarbă răsărit din pământ pare o adevărată minune.

Atacama, așa cum a fost numit acest deșert care se întinde pe o suprafață de aproximativ 120 de kilometri pătrați, nu este deloc o zonă prietenoasă omului. Aerul este foarte rarefiat și extrem de uscat, dar, tocmai datorită acestor condiții, de-a lungul timpului, câteva agenții internaționale de astronomie amplasaseră în această zonă un număr impresionant de observatoare. Dintre toate acestea, pe versantul Cerro Armazones, la aproape 3.600 de metri altitudine, Extremely Large Telescope (E-ELT), inaugurat în anul 2024 de către agenția European Southern Observatory (ESO), poseda, la acea vreme, cea mai înaltă tehnologie și, pentru că reprezenta unitatea esențială a întregii rețele de observatoare, fusese denumit, pe bună dreptate, *the biggest eye în the sky*.

Cu cele 5 oglinzi perfecte, dintre care una de 39 de metri în diametru și alte 4 obținute prin îmbinarea spectaculoasă a 830 de oglinzi hexagonale cu diametrul de 1,40 metri fiecare, E-ELT opera în tandem cu cele 4 telescoape din complexul Paranal, aflat la o distanță de 20 de kilometri, și împreună, prin metoda de interferometrie, aceste minunății ale tehnologiei dezvoltau o rezoluție extrem de mare, ce permitea cercetătorilor să capteze imagini 3D ale celor mai îndepărtate corpuri cerești din galaxia noastră. Având capacitatea de a corecta cu precizie distorsionările atmosferice și fiind de zeci de ori mai puternic decât James Webb Space Telescope, E-ELT era recunoscut în unanimitate a fi cel mai dibace vânător de planete extrasolare.

Având în vedere că observatorul și telescoapele se aflau într-o regiune greu accesibilă, în complexul Paranal fusese construită o Residencia compusă din mai multe dormitoare, săli de sport, bazin de înot, restaurante, spații de relaxare și săli de studiu special amenajate pentru oamenii de știință și ceilalți angajați detașați la aceste unități. Deși la E-ELT nu existau asemenea facilități, acest fabulos observator beneficia de un adăpost subteran cu o capacitate de 10 locuri, complet utilat.

În aceste temple ale științei, unii dintre cei mai cunoscuți specialiști în astrofizică, astronomie, optică și bioastronomie își desfășurau activitățile zi și noapte, fiind în permanență susținuți de un număr impresionant de localnici care formau personalul auxiliar. Totuși, dintre toți cercetătorii, cel mai apreciat era dr. Dan Păunescu, a cărui notorietate era recunoscută la nivel mondial.

Născut în București, Dan avusese parte de o copilărie fericită în sânul unei familii armonioase. Părinții lui, amândoi profesori, observaseră de timpuriu că fiul lor manifesta aptitudini deosebite pentru matematică și fizică, drept care îl încurajaseră și îl susținuseră cu toate puterile lor pentru ca el să reușească în aceste domenii. După ce terminase șef de promoție Facultatea de Matematică și Fizică din București, el mărturisise familiei sale că ar fi dorit să devină astrofizician, însă cum la acea vreme în România posibilitățile de studii la nivel înalt erau destul de limitate, părinții hotărâseră ca fiul lor să aplice pentru o bursă de doctorand la celebrul Massachusetts Institute of Technology din Statele Unite ale Americii.

Datorită recomandărilor primite din partea profesorilor săi și calității lucrărilor trimise, Dan primise bursa mult visată, iar pe parcursul anilor de studii nu numai că reușise să devină membru al elitei acestei prestigioase pepiniere de savanți, dar la frageda vârstă de 23 de ani își susținuse deja teza de doctorat pentru care primise calificativul *Magna Cum Laude*.

Încă de pe băncile acestui institut Dan se făcuse remarcat în rândul oamenilor de specialitate și fusese contactat de mai multe agenții de astronomie în vederea unei colaborări. Dintre toate acestea, cea mai interesantă propunere i se păruse cea de la ESO, care îi oferise un post de astrofizician la E-ELT, observator ce urma să fie inaugurat chiar în anul în care el terminase doctoratul. Astfel, în 2024, alături de alți cercetători tot atât de titrați ca și el, participase la punerea în funcțiune a telescopului, lansând ceea ce astrofizicienii numesc *the first light*.

În cei 12 ani care trecuseră de la acest moment, datorită performanțelor sale profesionale dublate de o conduită exemplară, Dan devenise șeful unei minunate echipe ai cărei membri, toți animați de aceeași pasiune, renunțaseră, de-a lungul timpului, la simplele relații de colegialitate și deveniseră o adevărată familie.

***

De peste zece ore Dan lucra în fața calculatoarelor din laboratorul principal și pentru că o durere de cap sâcâitoare nu-i dădea pace deloc, se hotărî să facă o pauză de cafea. Se ridică de pe scaun, își scoase ochelarii și începu să-și maseze tâmplele cu speranța că durerea

avea să mai scadă în intensitate. Neobținând însă niciun rezultat, ieși în parcare, se urcă la volanul mașinii lui de teren și plecă spre complexul Paranal, unde de altfel se afla și apartamentul pe care îl ocupa împreună cu soția sa Helene.

Știa, încă din copilărie, că suferă de o afecțiune a nervului optic și medicii îl sfătuiseră în nenumărate rânduri să urmărească cu mare atenție evoluția acesteia, așa că pe drum se gândi că poate n-ar strica să facă un control oftalmologie.

După aproximativ 20 de minute ajunse în restaurant și comandă în grabă o cafea neagră. În timp ce aștepta, îi telefonă soției sale și o întrebă dacă nu ar vrea să-l acompanieze. Aceasta îi răspunse că vine imediat și îi mărturisi, pe cel mai drăgăstos ton, că de-abia aștepta să-l vadă.

Helene se născuse la Paris, unde urmase facultatea de biologie și, după ce își susținuse teza de doctorat la Edinburgh, primise un post de cercetător chiar în complexul Paranal, unde, cu timpul, devenise șef de lucrări științifice în bioastronomie.

În timp ce o aștepta, Dan își aduse aminte de ziua în care o cunoscuse. Revăzu chipul ei de fetișcană, corpul zvelt de atletă și mai ales acel zâmbet care îl cucerise instantaneu și iremediabil. Între cei doi se petrecuse acel devastator *coup de foudre* și după mai puțin de un an de la prima lor întâlnire se căsătoriseră și de atunci formau un cuplu demn de invidiat.

Deodată Helene intră ca o vijelie în restaurant și, fără a spune nimic, se năpusti pe Dan, făcându-l să se dezechilibreze cu tot cu scaun.

— Potolește-te, strigă el. Ce naiba, nu vezi că nu suntem singuri?

Ea râse strengărește și îl sărută cu tandrețe pe obraz.

— Mi-a fost dor de tine și nu trebuie să-ți faci griji pentru că toată lumea știe că așa se manifestă franțuzoaicele atunci când sunt îndrăgostite, spuse ea aruncându-i o privire complice.

Barmanul aduse cafelele, iar Dan, cu mâinile tremurânde, luă ceașca și așa fierbinte cum era o bău până la fund. Helene se așeză lângă el și după ce îl privi cu atenție, întrebă în șoaptă:

— Ce este cu tine? Te simți bine?

— Mă doare iar capul, răspunse el și lăsă privirea în jos ca și cum ar fi căutat un remediu pe dalele pardoselii.

Pentru că își cunoștea foarte bine soțul, Helene simți imediat că ar mai fi și altceva în neregulă, așa că îl abordă direct:

— Și mai ce?

Dan mai comandă o cafea și după aceea oftă prelung.

— S-ar părea că avem o problemă cu 99942, spuse el într-un târziu.

Helene se gândi câteva clipe și apoi întrebă:

— Vorbești despre Apophis?

— Mda… mormăi el. Azi-dimineață cei de la ALMA (Atacama Large Millimeter Aray) ne-au transmis noi date despre asteroid și, de mai bine de 10 ore, împreună cu Horace și Lucia, încercăm să calculăm ceea ce pare a fi… o nouă traiectorie.

Ea începu să-l privească din ce în ce mai serios pentru că știa că Dan nu se neliniștea din orice fleac. Chiar și în 2029, când Apophis trecuse aproape razant cu atmosfera Pământului, el rămăsese calm și sigur pe calculele sale care prevăzuseră cu exactitate traiectoria acestuia. Acum părea impacientat, așa că Helene îl grăbi:

— Hai spune odată care ar fi problema.

Dan se apropie de ea și, în șoaptă, începu să-i împărtășească temerile sale:

— Din 2029 și până acum, considerând că nu reprezintă o reală amenințare, Apophis a fost monitorizat cu mai puțin interes.

— Și?

— Și…

Helene simți că-și iese din fire.

— Hai, Dan, nu mă mai enerva. Nu mai suntem copii. Hai, spune odată.

— Ei bine, spuse el, pe un ton aproape confesional, pietroiul ăsta a cam luat-o razna!

Văzând că expresia de pe fața soției sale trece cu iuțeală de la uimire la perplexitate, se grăbi să o liniștească:

— Stai așa. Deocamdată nu trebuie să ne speriem. Mai întâi va trebui să fim siguri că datele primite sunt reale, să le comparăm cu cele din Hawaii, Pulkovo și Guizhou și numai după aceea vom putea, eventual, să vorbim despre o certitu…

Nici nu apucă să termine fraza, că Helene sări în picioare și strigă:

— Certitudine? Certitudine că ce?

Dan izbucni în râs, însă după doar o clipă deveni extrem de serios și spuse pe un ton aspru:

— Ce naiba, te știu fată deșteaptă. Chiar vrei să-ți fac un desen ca să înțelegi?

Râsul și mai ales gluma făcută pe seama ei o enervară și mai tare, iar cum discuția începu să capete dimensiunea unui mic scandal, Dan se ridică furios de la masă și se îndreptă spre ieșire.

Helene nu se lăsă cu una, cu două. Alergă după el, îl prinse de mână și după ce îl întoarse cu fața spre ea, se răsti cu putere:

— Mi-e teamă că inteligența mea este greu pusă la încercare, așa că te-aș ruga să-mi explici clar despre ce este vorba.

Vădit iritat, o privi drept în ochi și îi răspunse răspicat:

— Într-un mod ciudat și total neașteptat Apophis și-a schimbat traiectoria.

Apoi, cu un gest hotărât, se întoarse și își continuă drumul.

De la o oarecare distanță, Lucia, colega lui Dan, asistase oarecum uimită la scena dintre cei doi soți și văzând că Helene rămăsese încremenită în fața ușii, se apropie încet de ea și o luă de mână cu blândețe:

— Draga mea, spuse ea pe cel mai blând ton cu putință, nu fi supărată. Este adevărat că de azi-dimineață noi cei din echipa lui Dan suntem puțin îngrijorați, dar sunt sigură că situația nu este gravă.

Helene o privi și realiză imediat că exagerase, pentru că indiferent de ceea ce s-ar fi putut întâmpla, nimeni nu avea nicio vină. Și cu atât mai puțin soțul ei.

— Cred că sunt puțin cam obosită, încercă ea timid să-și motiveze reacția.

— Atunci, o sfătui Lucia, ar fi bine să te odihnești. Oricum, până mâine-dimineață vom avea cu siguranță suficiente date pentru a trage o concluzie.

Helene o privi cu recunoștință și îi mulțumi pentru sfaturi. Apoi, din obișnuință, se îndreptă spre laboratorul ei. La un moment dat se opri și se gândi că totuși puțină mișcare, un duș și câteva ore de somn ar fi binevenite, așa că se întoarse și se îndreptă hotărâtă spre centrul sportiv.

***

Singur în laboratorul de la E-ELT, dr. Horace Ortega privea siderat ecranul calculatorului și bombănea ca pentru sine:

— Nu înțeleg deloc ce se întâmplă cu bolovanul ăsta…

Născut în Chile, Horace fusese abandonat chiar de la naștere într-un orfelinat, unde își petrecuse primii 14 ani din viață. Din fericire, un tânăr profesor de matematică care făcea voluntariat cu acei copii sărmani îl remarcase și îl îndrăgise, așa că, împreună cu soția lui, se hotărâră să îl adopte. De-a lungul anilor, cei doi soți făcuseră mari eforturi pentru ca Horace să poată urma cursurile de matematică superioară la facultatea din Santiago de Chile, însă răsplata venise la sfârșitul studiilor, când fiul lor fusese declarat șef de promoție, iar drept recompensă primise o recomandare semnată de absolut toți profesorii săi pentru o bursă de doctorand la celebrul MIT.

Spre marea bucurie a tuturor, fusese acceptat imediat și de-a lungul celor 3 ani de studii, datorită talentului și inventivității sale, nu numai că își luă cu ușurință titlul de doctor în matematică, dar fusese recunoscut în unanimitate ca fiind supradotat. Pe parcursul anilor de studii participase din când în când, din pură curiozitate, și la cursurile de astrofizică din cadrul aceluiași institut. Acolo îl cunoscuse pe Dan și în foarte scurt timp amândoi ajunseră la concluzia că sunt animați de

aceeași pasiune și că împreună ar putea face lucruri extraordinare. Niciunul dintre ei nu se înșelase, iar viața avea să le demonstreze că ziua în care se întâlniseră fusese de cel mai bun augur, atât pentru ei, cât și pentru mulți alții.

Ce-i drept, lumea se cam amuza când îi vedea împreună. Horace era scund și avea o față măslinie, încadrată de un păr negru lucios și veșnic nepieptănat. Ochii lui mici și căprui, animați de o vivacitate ieșită din comun, îi dădeau aspectul unei veverițe neastâmpărate și, pentru că era veșnic dominat de un optimism debordant și de un simț al umorului ieșit din comun, era iubit de toți colegii. Era atât de isteț și de simpatic, încât nici profesorii lui, pe seama cărora făcuse nenumărate glume, nu se supăraseră niciodată realmente pe el. Diametral opus lui, Dan era foarte înalt și pentru că avea pielea albă și părul blond ca spicul de grâu, putea lăsa impresia unui spălăcit deșirat, însă ochii săi pătrunzători de un albastru intens impresionau pe absolut oricine chiar de la primul contact vizual. Nu era prea vorbăreț și de aceea în campus i se mai spunea, ce-i drept cu o oarecare invidie, geniul mut, însă atunci când vorbea, datorită strălucitului său intelect structurat pe baza unei viteze extraordinare de sinteză și analiză, reușea întotdeauna ca doar în câteva cuvinte să exprime esențialul, pe înțelesul oricui.

Toate aceste diferențe nu întinaseră cu nimic compatibilitatea dintre cei doi, iar această deosebită prietenie, care în mod sigur avea să dureze o viață întreagă, îl determinase pe Horace ca la sfârșitul doctoratului să refuze mai multe oferte de angajare, inclusiv cea de asistent universitar la catedra de matematică a celebrei universități Harvard, și să îl urmeze pe Dan la E-ELT.

— În fond, își motivase el ulterior alegerea făcută, în Chile sunt la mine acasă, sunt împreună cu cel mai bun prieten al meu și fac exact ceea ce îmi place.

Dan știa foarte bine despre ce era vorba, însă dacă altcineva ar fi fost curios să afle ce anume îi plăcea atât de mult încât să aleagă un loc de muncă tocmai în deșertul Atacama, Horace aborda un aer poetic și declara în stilul său, puțin cam teatral:

— Îmi place să călătoresc printre stele!

***

Încă tulburat de discuția avută cu soția sa, când intră în laboratorul de la E-ELT, îl găsi doar pe Horace, care stătea concentrat în fața calculatorului și vorbea singur. Văzându-l, Dan începu să râdă și, încercând să-l sperie, se apropie încet de el, îi puse o mână pe umăr și strigă:

— Ce faci, prietene?

Total neafectat de această strategie și fără a-și lua privirea de pe ecran, acesta răspunse nervos:

— Nu cred că mai sunt în toate mințile.

— Dar ce, ai fost vreodată?!

Ca și când nu auzise ironia făcută pe seama lui, Horace se întoarse cu fața spre Dan și, după ce îl privi lung în ochi, îi spuse pe cel mai serios ton cu putință:

— La fiecare 80 de minute, bolovanul ăsta îmi mănâncă zilele…

Se opri din vorbit și îi aruncă o privire Luciei, care tocmai intrase în laborator. O așteptă să se așeze lângă ei și apoi reluă:

— La fiecare 80 de minute Apophis își ajustează traiectoria cu 0,007 grade. Oare ce o fi asta? întrebă el privindu-i pe ceilalți doi.

Lucia era singura femeie din echipa condusă de Dan și cea mai în vârstă dintre toți, însă frumoasele ei trăsături din tinerețe nu se pierduseră. Născută în Italia, își făcuse toate studiile superioare în Statele Unite și obținuse două doctorate, iar la E-ELT era considerată, în unanimitate, o mare specialistă în astronomie. Din păcate, pasiunea ei pentru acest domeniu o făcuse să renunțe la visul de a avea o familie și, de aceea, de cele mai multe ori, absolut involuntar, instinctul ei matern se răsfrângea asupra tuturor colegilor săi, pe care îi trata ca pe copiii ei. Pentru grija pe care le-o purta și pentru toate sfaturile bune pe care le primeau de la ea, toți o iubeau și fără nici cea mai mică urmă de ironie o numeau „mama lor din telescop“.

— Haideți, băieți, mergeți puțin la aer curat, spuse ea pe obișnuitul său ton părintesc. Între timp eu o să mai revăd toate calculele făcute de Horace.

Acesta se încruntă și îi aruncă o privire piezișă.

— Nu, nu, se grăbi ea să clarifice situația. Nu vreau să te verific. Vreau doar să fim absolut siguri.

Horace și Dan se priviră lung și, fără a mai face niciun comentariu, ca doi copii ascultători, îi urmară sfatul și ieșiră în parcarea din fața observatorului. Era târziu și rămăseseră singuri, pentru că între timp toți ceilalți plecaseră în Paranal, așa că se așezară pe singura bancă existentă, iar Horace își aprinse o țigară. Amândoi priviră cerul, pe bolta căruia Calea Lactee își etala splendoarea, gândindu-se la același lucru: „Oare câte pericole ascundea aceasta și oare câți alți asteroizi amenințau Pământul?“

Frigul nopții începu să-și spună cuvântul, așa că Horace se ridică în picioare și sparse tăcerea:

— Crezi că Apophis ne va face o surpriză?

— Ce naiba vorbești?! veni prompt răspunsul. Îi știm traiectoria de ani și s-ar putea ca doar să avem de-a face cu niște distorsiuni atmosferice mai pronunțate decât de obicei.

— Pe dracu distorsiuni! spuse Horace după ce se gândi câteva

clipe. Este ceva anormal în felul în care se mișcă pietroiul ăsta și, conform ultimelor date pe care le-am primit în timp ce tu erai plecat, dacă mi-ar spune cineva că este ghidat… l-aș crede.

În pofida durerii de cap, care se diminuase în intensitate, însă nu-i trecuse complet, mintea lui Dan începu să funcționeze cu o viteză extraordinară. Revăzu și recalculă toate datele despre asteroid, încercând, în același timp, să-și imagineze zeci de scenarii posibile și chiar imposibile.

Cunoscând foarte bine felul în care raționa prietenul său, Horace păstră câteva momente de tăcere și apoi întrebă în șoaptă:

— Ce facem acum?

Dan nu spuse nimic, zâmbi, și apoi, cu pași hotărâți, se îndreptă spre laborator. Fiind sigur că acel zâmbet prevestise, ca de obicei, o idee salvatoare, Horace aruncă țigara și îl urmă în grabă.

— Ce bine că v-ați întors, exclamă Lucia când îi văzu intrând. Domnul Mihail vrea să vorbească cu noi. Și spunând acestea, deschise ecranul de telecomunicații.

După câteva semnale sonore, chipul eminentului astronom doctor Mihail Stokov apăru, iar vocea sa puternică și inconfundabilă din cauza pronunțatului său accent rusesc invadă întreaga încăpere:

— Bună seara, copii.

— Bună seara, domnule Mihail, răspunseră ei în cor.

— Buun… Ce faceți voi acolo în deșert, dragii mei?

— Ce faceți dumneavoastră acolo la Pulkovo? îi întoarse Lucia politețea.

Dr. Stokov, care era mult mai în vârstă decât ei, conducea de ani buni cel mai mare observator astronomic din Rusia și era considerat o eminență în acest domeniu, așa că toți trei așteptară cu respect ca acesta să vorbească primul și să le dezvăluie motivul pentru îi contactase. Văzând că timpul trece și că acesta nu spune nimic, mânat de o curiozitate de-a dreptul diabolică, Horace interveni:

— Ne bucurăm foarte mult să vă vedem, însă suntem siguri că dacă nu ar fi fost vorba despre ceva foarte important, nu ne-ați fi contactat la această oră.

Domnul Mihail își drese puțin vocea și, după ce le aruncă o privire pe sub rama metalică a ochelarilor, spuse oarecum impacientat:

— Situația pare cât se poate de complicată.

În locul chipului său apăru asteroidul Apophis, iar pe marginea imaginii începură să se deruleze cifre și calcule ce nu făceau altceva decât să confirme observațiile lui Horace.

Imaginea dispăru brusc, iar domnul Mihail întrebă scurt:

— Voi ce știți despre asta?

Dan se apropie de ecran și numai după ce îi privi pe cei doi colegi ai săi, care în mod tacit aprobară intenția lui de a-i împărtăși și

celuilalt părerile lor, spuse:

— Având în vedere că datele dumneavoastră coincid cu ale noastre, cred că într-adevăr avem de-a face cu o situație… mai specială. De aceea, continuă el, noi am propune ca într-o primă fază să cerem acces la satelitul orbital James Webb și la sistemul ReX2 pentru informații mai amănunțite. Spun asta pentru că știm cu toții că ambele unități spațiale sunt specializate și în urmărirea asteroizilor.

Domnul Mihail râse înfundat.

— Lasă-i deocamdată pe americani în pace, spuse el oarecum cu superioritate, că slavă Domnului avem și noi câte ceva pe stația noastră orbitală. Eu am vrut, mai întâi, să vorbesc cu voi pentru că vă consider cei mai buni, însă va trebui să ne consultăm și cu cei de la Guizhou. Se opri, oftă prelung și apoi continuă: Și numai după aceea vom putea trage o concluzie.

În laborator se lăsă o liniște apăsătoare, iar Horace, după ce își răvăși energic părul, gest pe care îl făcea doar atunci când era foarte agitat, întrebă:

— Nu credeți că ar fi bine să informăm armata?

Dan și Lucia se uitară unul la celălalt ca și cum nu le venea să creadă ceea ce auziseră și apoi priviră ecranul așteptând cu nerăbdare să afle părerea domnului Mihail.

— Dragul meu Horace, spuse acesta zâmbind părintește, întrebarea ta este cât se poate de legitimă, însă nu trebuie să uităm că Apophis, cu cei aproximativ 370 de metri în diametru, nu reprezintă o adevărată amenințare la nivel global.

Și după aceste cuvinte, menite să liniștească puțin spiritele, domnul Mihail își luă scurt la revedere de la ei și întrerupse comunicația.

Horace se uită la Dan și din privirea lui limpede înțelese că acesta scăpase de durerea de cap, așa că își puse mâna pe frunte și spuse în glumă:

— Dă-mi și mie ce ai luat tu, că m-au apucat toate durerile.

Toți zâmbiră și, pentru că ultimele cuvinte ale domnului Mihail avuseseră totuși un oarecare efect liniștitor asupra lor, atmosfera se mai destinse puțin. Lucia, care de abia își mai ținea ochii deschiși, se ridică cu greu în picioare, răsuflă ușurată și declară cu cea mai mare sinceritate:

— Nu mai pot de oboseală și să nu vă supărați pe mine, dar emoțiile puternice mă doboară, așa că mă duc direct în pat.

Le ură apoi spor la treabă și plecă, târându-și anevoios picioarele. Rămași singuri în laboratorul luminat doar de ecranele calculatoarelor, cei doi se așezară confortabil pe cele două fotolii ergonomice aflate în fața pupitrului de comandă al telescopului, iar Horace, pentru că nu mai avea răbdare să afle ce idee îi venise mai

devreme prietenului său, se uită la el insistent și îl îndemnă:

— Hai, spune odată!

Dan izbucni în râs și, pentru că de când se cunoșteau făcuseră multe schimburi culturale în urma cărora fiecare învățase o grămadă de cuvinte mai puțin ortodoxe din limba maternă a celuilalt, trase câteva înjurături în română spre deliciul amândurora. Horace începu să râdă și continuă tirada începută de acesta, etalându-și, cu mare satisfacție, cunoștințele în aceeași limbă. Erau extrem de obosiți, iar această mică pauză îi remontă puțin și, după încă două, trei înjurături, amândoi se puseră pe treabă.

Deodată, Horace se ridică brusc în picioare și, după ce își răvăși tot părul, întrebă:

— Până te vei hotărî tu să-mi spui ce idee genială ți-a venit, aș vrea să știu: oare ce cred despre această situație cei mai deștepți și cei mai bogați oameni din lume?

Nu era pentru prima oară când prietenul său îi ironiza pe americani. Chiar și în timpul studiilor, când aceștia îi suportaseră toate cheltuielile, el avusese tot timpul ceva împotriva lor și această atitudine îl contrariase mereu pe Dan, care acum, profitând de faptul că erau singuri, se hotărî să elucideze această situație, o dată pentru totdeauna. Așa că lăsă totul la o parte, se ridică în picioare și după ce îi aruncă o privire plină de înțelesuri, se pregăti să-i pună întrebarea care îl măcina de atâta timp, însă chiar în momentul în care deschise gura, telefonul său lansă câteva semnale sonore. Deși nu ar fi vrut să răspundă, se gândi totuși că Helene era foarte îngrijorată și, fără a se mai uita la numele apelantului, spuse automat:

— Stai liniștită, draga mea. Eu sunt cu Horace și probabil vom veni mai târziu în Paranal.

După câteva momente de liniște totală, din telefon se auzi o voce bărbătească cu un puternic accent american:

— Domnul doctor Dan Păunescu?

— Da, răspunse el uimit.

Cum celălalt nu mai spuse nimic, Dan se simți dator cu o explicație, așa că se grăbi să continue:

— Vă rog să mă scuzați, dar am crezut că la această oră nu poate fi decât soția mea, așa că…

— Domnule doctor, îl întrerupse cel de la capătul celălalt al telefonului, permiteți-mi să mă prezint.

Dan îl privi câteva clipe pe Horace, care începuse deja să se schimbe la față, iar apoi spuse protocolar:

— Vă rog.

— Sunt amiralul Bruce Williams, șeful Statului Major al Armatei Statelor Unite, și în prezent mă aflu la unitatea Peterson din cadrul structurii Norad. Făcu o mică pauză și întrebă: Am putea continua

conversația în sistem video?

— Bineînțeles, spuse Dan imediat și instantaneu pe ecranul de comunicații apăru bustul unui bărbat între două vârste, îmbrăcat într-o uniformă impecabilă.

Cu părul său grizonant, tuns foarte scurt, ce încadra un chip cu trăsături simetrice și cu o privire rece și pătrunzătoare, amiralul întruchipa imaginea militarului perfect.

După ce îl studie cu atenție Dan, spre nemulțumirea lui Horace care îi făcea semne de dezaprobare totală, spuse pe cel mai calm ton:

— Vă ascult, domnule amiral.

— Bănuiesc că știți de ce vă contactez la o oră atât de târzie.

— Oarecum, răspunse Dan.

— Am dori ca dumneavoastră și eventual alte persoane, pe care le considerați că ar trebui să vă însoțească, să veniți la Peterson pentru a discuta, mai pe larg, despre problemele apărute de curând.

Dan îl privi cu coada ochiului pe Horace, care îl îndemna tot prin gesturi energice să refuze propunerea. Se enervă puțin, dar se redresă imediat și, după ce analiză iute, dar cu obiectivitate întreaga situație, se hotărî să refuze în cel mai elegant mod invitația primită. Așa că abordă un zâmbet aproape comercial și spuse:

— Stimate domn, de azi-dimineață eu împreună cu colegii mei de la E-ELT și cu toți cei care lucrează în observatoarele din Atacama lucrăm non-stop pentru a elucida această problemă apărută recent. Deocamdată suntem în faza de analiză a datelor, dar, chiar și așa, am putea, fără niciun fel de probleme, să vă trimitem toate informațiile pe care le deținem fără a fi nevoie să venim până în Colorado.

Horace îl privi cu o admirație combinată cu recunoștință, însă bucuria lui nu dură prea mult pentru că amiralul, vădit iritat, spuse răspicat:

— Aș dori să vă informez că președintele Statelor Unite mi-a ordonat să vă aduc la baza Peterson și am luat deja legătura cu agenția ESO, care și-a dat acordul pentru deplasarea dumneavoastră.

Tăcu și, după ce îi aruncă o privire dură lui Dan, menită să întărească cele spuse, îl salută militărește și, înainte de a întrerupe convorbirea, aproape că îi ordonă:

— În maximum o oră să fiți gata de plecare.

Horace, care pe toată durata discuției stătuse în afara razei vizuale a sistemului video, se apropie de Dan și, după ce făcu câteva mișcări menite să-și îndrepte spatele amorțit, printre gemete exagerate de durere, spuse pe un ton zeflemitor:

— Putea să spună vă rog și la revedere… țăranul.

De această dată Dan nu mai rezistă și, în timp ce își strângea tot ceea ce considera necesar pentru întâlnirea ce urma să aibă loc, îl întrebă direct:

— Ce naiba ai tu contra americanilor?

Vădit tulburat, Horace se gândi pentru o clipă să-i spună adevărul bunului său prieten, însă apoi renunță pentru că realiză că tragedia care genera atitudinea sa profund antiamericană l-ar fi impresionat cu siguranță pe acesta și consideră că nu era momentul ideal pentru a-i destăinui că, de fapt, mama sa naturală fusese violată la doar 16 ani de către un soldat american și că, ulterior, biata de ea murise dându-i naștere lui.

Văzându-l cât de tare se întristase, Dan, care crezuse că Horace nu avea secrete față de el, înțelese că trebuia să fie vorba despre un lucru extrem de grav, pe care în mod sigur nu i-l destăinuise niciodată doar pentru a-l proteja. Ar fi trebuit să-și dea seama mai demult că acest subiect trebuia evitat și acum regreta că nu o făcuse, așa că, încercând să repare marea sa indiscreție, se apropie de el, îi răvăși părul și îi spuse zâmbind:

— Trebuie să te faci frumos dacă vrei să mergi cu mine la țăranii ăia. Vrei… nu?

Încercând să-i ocolească privirea pentru ca Dan să nu observe că îi venea să plângă, Horace se apucă să caute valiza metalică pe care o foloseau pentru a transporta documentele sensibile și, după ce o găsi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, se întoarse râzând cu fața spre Dan și începu să se fandosească, imitând-o pe Lucia:

— Dragul meu, spuse el cu o voce pițigăiată. Cum ai putea să crezi că te voi lăsa singur printre străini? Dacă răcești sau dacă te rătăcești, cum crezi că te vei descurca fără mine?

Imitația fusese aproape perfectă și Dan începu să râdă în hohote, dar în sinea lui recunoscu că de fapt tot ceea ce spusese Horace era cât se poate de adevărat, pentru că, de cele mai multe ori, numai datorită lui reușise să treacă cu succes peste anumite momente dificile și tot datorită lui reușise să abordeze cele mai grele probleme cu zâmbetul pe buze. Tocmai pe el, cel care avusese o copilărie atât de dificilă și care, în mod absolut paradoxal, fusese întotdeauna suportul lui moral, tocmai pe el îl rănise și îi părea nespus de rău, așa că îl strânse cu putere în brațe și îi șopti:

— Iartă-mă.

Horace se desprinse încet din îmbrățișare și apoi îl lovi ușor pe umăr în semn că depășise momentul și că era gata, ca de obicei, să-l urmeze oriunde.

— Bănuiesc, spuse el în timp ce închidea valiza, că au trimis un elicopter după noi.

Dan se uită la el și începu iarăși să râdă cu poftă deoarece știa că, deși marea pasiune a acestuia erau avioanele, îi era o frică teribilă să zboare. Ba mai mult decât atât, într-o zi îl auzise chiar jurându-se că nu se va urca niciodată în elicopter, pe care îl considera cel mai

periculos dintre toate aparatele de zbor. Acum aștepta cu nerăbdare să vadă cum se va comporta și, pentru a-l tachina, mai puse câteva paie pe foc, spunând pe un ton fals îngrijorat:

— Sper că au elicoptere bune.

Horace se încruntă și îl înjură în limba lui maternă. Apoi, după ce își mai adresară reciproc câteva vorbe de duh menite a le ridica moralul, se îmbrăcară, verificară toate sistemele de securitate ale telescopului și ieșiră în parcare. Era foarte târziu și erau extrem de obosiți. Horace se așeză pe bancă și își aprinse o țigară din care trase cu nesaț un fum adânc, însă după doar o clipă o aruncă cât colo.

— Am amețit, spuse el cu jumătate de gură. Sper că acolo unde mergem ne vor da ceva de mâncare, pentru că de azi-dimineață și până acum nici măcar apă nu am băut… Mama lui de bolovan.

În afară de cafelele pe care le băuse în Parenal, Dan era în aceeași situație, dar chiar în momentul în care începu să se scotocească prin buzunare, cu speranța că ar putea găsi măcar un biscuit pe care să-l împartă cu prietenul său, pe cerul înstelat al deșertului Atacama apăru, în toată splendoarea lui, un aparat de zbor Sikorski-Boeing vertical lift.

Trecuse exact o oră de la discuția purtată cu amiralul Williams și din nava care aterizase pe heliportul observatorului își făcu apariția un tânăr ofițer care se apropie de ei, se prezentă și îi salută militărește. Apoi, printr-un gest cât se poate de explicit, îi invită să urce la bord, unde un soldat îi ajută să își atașeze centurile de siguranță și să-și pună căștile antifonice. Deși zgomotul motoarelor era asurzitor, ofițerul care îi însoțea strigă atât de tare încât reuși să se facă auzit:

— Suferă cineva de inimă?

Dan îl privi siderat pe cel care pusese această întrebare ciudată. Se uită confuz la Horace, care râse și strigă cu putere:

— Nu încă…

Cu o smucitură puternică, aparatul se desprinse de la sol, iar pilotul le comunică, de această dată în căști, că în scurt timp vor ateriza pe portavionul USS Obama de unde o altă navă îi va duce la destinația lor finală.

Zborul se derulă fără niciun fel de probleme și după aproximativ 30 de minute elicopterul ateriză lin pe puntea portavionului. Soldatul îi ajută să coboare, iar ofițerul care îi însoțise îi conduse până în dreptul unui grup de militari. Un ofițer de marină făcu un pas înainte și, după ce îi salută, îi informă că în cel mai scurt timp nava care urma să-i ducă în Colorado va fi urcată pe punte.

Deodată două reflectoare extrem de puternice izbucniră în noapte, focalizând un anume loc unde, încet-încet, începu să se profileze silueta unui aparat de zbor. Elevatorul se opri și în fața lor apăru un

Darpa Falcon HTV. Horace, care, datorită pasiunii sale pentru avioane, cunoștea performanțele acestui model de ultimă generație și știa că, printre altele, aparatul putea dezvolta o viteză de peste 10.000 de kilometri pe oră, se apropie îngrijorat de Dan și îi șopti:

— Mi-e teamă că acum ar trebui să luăm serios în considerație întrebarea aceea despre inimile noastre.

Sub imperiul celor auzite, Dan se apropie timid de unul dintre ofițeri și spuse cu glas stins:

— Domnule căpitan..

— Maior, îl corectă acesta, zâmbind cât se poate de politicos.

— Mă scuzați. Domnule maior, credeți că două persoane, așa ca noi, fără niciun fel de pregătire prealabilă, pot suporta fără consecințe un zbor cu un asemenea… avion?

În timp ce ofițerul începu să dea explicații tehnice, menite să-i liniștească, Horace nu rezistă tentației de a admira acea bijuterie albastră cu reflexe argintii, ce semăna cu o navetă spațială miniaturizată și extaziat se apropie de avion, parcă pentru a se convinge că este real, începu să-l mângâie. Exact în momentul în care se întreba pe unde se poate intra în acea capsulă ce părea perfect etanșă, o fantă îngustă se desprinse din fuzelaj și, fără a face niciun zgomot, se lipi de sol.

Maiorul îi invită să urce la bord și cei doi, comparativ cu dimensiunile mici percepute din exterior, se treziră într-o cabină destul de spațioasă, în centrul căreia se aflau două fotolii ce păreau destul de confortabile și… atât. Odată instalați, ofițerul le atașă în jurul corpurilor două sisteme de siguranță ceva mai sofisticate față de ceea ce văzuseră ei până atunci, iar după aceea îi salută ceremonios și ieși. Rămași singuri, Dan îl privi pe Horace așteptând ca acesta, care pretindea că este mare specialist în avioane, să-i explice unde era pilotul, unde era restul echipajului sau măcar să-i spună pe ce principiu funcționa această pseudonavetă spațială, dar când văzu cât de crispat era, se răzgândi și profită de ocazie pentru a-i plăti niște datorii mai vechi.

— Ai rămas mut! în sfârșit am văzut și minunea asta. Ai rămas mut! îi spuse el ironic.

Evident că Horace se pregăti să-i răspundă, însă, chiar în momentul în care deschise gura, nava se desprinse de la sol și după ce într-un timp-record atinse altitudinea optimă, sparse zidul fonic și se lansă cu o viteză extraordinară spre destinație. Niciunul nu mai spuse nimic, iar după câtva timp amândoi se văzură obligați să recunoască faptul că maiorul avusese dreptate, pentru că viteza de deplasare a acestui avion, pe care puteau doar să o intuiască, nu-i afecta absolut deloc și se simțeau foarte bine.

Când Dan simți că aparatul începe să coboare, se uită la ceas și,

privindu-l pe bunul său prieten pe deasupra ochelarilor, spuse stupefiat:

— 48 de minute…

— Oare am ajuns în Colorado? întrebă Horace, uimit din cale afară, înainte ca cei doi să ajungă la o concluzie, fanta se deschise și în dreptul ei apăru un tânăr militar.

— Sunt căpitanul Samuel Anderson și am onoarea de a vă conduce la baza Peterson, spuse el în timp ce îi descătușa din sistemele de siguranță. Amândoi coborâră din navă și, după ce se prezentară la rândul lor, se îndreptară spre mașina blindată care îi aștepta.

Văzându-l pe Horace că purta valiza metalică ce părea destul de grea, un soldat se repezi să-l ajute.

— Mulțumesc, tinere, îi spuse el recunoscător.

În foarte scurt timp mașina se opri în fața unei clădiri cu două etaje păzită de soldați înarmați și, după un mic protocol de identificare, un ofițer îi conduse, printr-un coridor lung și slab luminat, până în dreptul unei uși metalice. Aceasta se deschise automat și cei doi intrară într-o încăpere ce semăna destul de bine cu sala de conferințe din complexul Paranal.

La apariția lor toți cei prezenți se opriră din discuții, iar un bărbat mic și îndesat se apropie zâmbind și le întinse mâna.

— Eu sunt amiralul Williams și vă mulțumesc pentru că ați răspuns cu promptitudine invitației noastre.

Horace îi recunoscu imediat chipul și, după ce îl măsură din cap până în picioare, îi aruncă un zâmbet de satisfacție lui Dan. Acesta înțelese imediat că prietenul său era extrem de fericit pentru că cel din fața lor era mai scund decât el, iar această manifestare copilărească venită din partea unui mare om de știință, așa cum îl considera el pe Horace, îl distră nespus de mult și cu greu reuși să-și stăpânească un zâmbet.

Deodată, de la pupitrul central, un ofițer ce părea mai degrabă un copil îi rugă pe toți să-i acorde atenție și, după ce în încăpere se făcu liniște, spuse solemn:

— Stimați domni, în scurt timp Președintele Statelor Unite și Prim-ministrul Canadei vor intra în legătură directă cu noi.

Toți se ridicară în picioare și, după doar câteva clipe, chipurile celor doi oameni de stat apărură pe ecrane. Aceștia îi salutară ceremonios, iar amiralul răspunse printr-un salut milităresc perfect, apoi se urcă la pupitru și, înainte de toate, îi prezentă pe cei doi oameni de știință, fără a uita a le menționa toate titlurile academice. Pe urmă declară teleconferința deschisă și abordă subiectul în cel mai direct mod:

— Vreau să-i invit pe distinșii noștri oaspeți, veniți tocmai din deșertul Atacama, să ne prezinte datele dumnealor, urmând ca ulterior

să le comparăm cu ale noastre.

Horace, crezând că Dan va ține un discurs informativ, îl privi insistent, însă văzând că acesta ezita, luă inițiativa și se îndreptă cu pași hotărâți spre locul pe care tocmai îl eliberase amiralul. Își răvăși părul de câteva ori și, după ce își drese vocea, spuse cu nonșalanță:

— Domnule Președinte, domnule Prim-ministru, stimați domni. Nu am de gând să vă povestesc trecutul asteroidului 99942, denumit Apophis, pentru că sunt sigur că îl cunoașteți. Așa că voi trece direct la subiect. Făcu o pauză, timp în care, fără a cere ajutorul nimănui, își conectă laptopul la calculatorul americanilor și proiectă imaginea asteroidului pe ecranul central.

— În ultimele 24 de ore, începu el să explice, acest corp și-a modificat traiectoria cu o precizie matematică. La fiecare 80 de minute și-a ajustat unghiul sub care se deplasa cu 0,007 grade și… dacă își va păstra acest ritm, iar viteza lui va rămâne constantă, putem declara cu certitudine că asteroidul se va transforma într-un meteorit care va intra în coliziune cu Pământul la data de 13 aprilie, anul acesta. În timp ce pe ecran, confirmând cele spuse de el, imaginile cu simulările făcute de ei la E-ELT se derulau cu repeziciune, se auzi vocea puternică a Președintelui Statelor Unite:

— Domnule doctor Ortega, dacă lucrurile într-adevăr se vor petrece cum spuneți dumneavoastră, ce urmări preconizați?

Vădit impresionat că președintele nu-i uitase numele, Horace se uită puțin mirat la Dan, dar când văzu că acesta îl privea cu încredere totală, trase aer adânc în piept și răspunse:

— Domnule Președinte, trebuie menționat că diametrul lui Apophis nu depășește cu mult 370 de metri, iar calculele noastre indică faptul că eventualul impact ar urma să aibă loc într-o zonă cu o densitate a populației foarte mică din estul Africii…

— Pe care o vom putea evacua la timp, îl întrerupse prim-ministrul Canadei.

— Fără îndoială, confirmă Horace fără ezitare.

Președintele Statelor Unite îi mulțumi, apoi i se adresă amiralului:

— Un eveniment important mă obligă să întrerup întrevederea, însă, în ceea ce privește cealaltă problemă despre care m-ați informat de curând, aștept cu nerăbdare să-mi comunicați, cât mai repede, soluția pe care sper să o găsiți împreună. Prim-ministrul Canadei repetă același mic discurs și simultan chipurile celor doi oameni de stat dispărură de pe ecrane.

Telefonul lui Dan vibră scurt. Știa că nu putea fi Helene, pentru că în drum spre baza Peterson îi trimisese un mesaj în care îi explicase unde este, așa că, fiind sigur că era foarte important, trecu peste bunele maniere, scoase telefonul din buzunar și citi mesajul primit cu mare atenție. Din Atacama, Andrei, sau *micul rus* (așa cum fusese

poreclit), îi comunica că radiotelescoapele de la ARRAY, pe care le coordona de mulți ani, sesizaseră de curând o anomalie în jurul lui Apophis.

Între timp Horace se întoarse de la pupitru și, după ce se așeză lângă Dan, îl întrebă cu un aer triumfător:

— Ei, ți-a plăcut?

În loc de răspuns, Dan îi arătă mesajul, dar exact în momentul în care amândoi se hotărâră să le spună tuturor ceea ce aflaseră, se auzi vocea amiralului:

— Vă mulțumim pentru informații, spuse acesta privindu-l insistent pe Horace. Apoi se opri o clipă și numai după ce arboră un ușor aer de superioritate continuă: Acum o să vă prezentăm datele pe care le deținem noi și vă rugăm să le analizați cu mare atenție, pentru că, așa cum ați auzit, președintele nostru așteaptă să găsim *împreună,* cât mai repede, o soluție.

— Mă scuzați, domnule amiral, interveni Dan, însă acum câteva clipe am primit informații noi de la colegii noștri din Atacama.

— Vă ascultăm, domnule doctor.

— Ei bine, reluă Dan, radiotelescoapele noastre au depistat o anomalie în jurul lui Apophis.

Amiralul ridică o mână pentru a-l opri, iar Dan, vădit ofensat, îl privi lung și îi făcu un semn prin care sugera că îi permite să intervină.

— În principiu, spuse acesta, până la un punct datele prezentate de dumneavoastră coincid cu ale noastre, însă, așa cum ați menționat mai devreme, a mai apărut o problemă pe care sper să o putem elucida cât mai repede și în acest scop vă vom arăta câteva fotografii primite de curând de la telescopul James Webb.

În sală se făcu întuneric și pe ecranul central apăru o imagine extrem de clară a asteroidului, care părea acompaniat de o pată neagră ce putea fi orice. Apoi, pe un alt ecran, apăru o altă imagine realizată sub alt unghi care confirma existența acelei anomalii.

Fără a ține cont de ceilalți, Dan și Horace se ridicară în același timp, se apropiară în grabă de ecrane și, după ce studiară cu mare atenție cele două imagini, se priviră lung unul pe celălalt. Într-o liniște totală, toți cei prezenți așteptară cu nerăbdare părerea lor, dar spre surprinderea generală, în loc de eventuale explicații, Dan se întoarse cu fața spre amiral și întrebă:

— Am putea afla sursele acestor imagini?

Parcă deranjat de această întrebare, acesta se foi puțin, dar după doar o scurtă ezitare își drese vocea și spuse:

— Având în vedere gravitatea situației, vă pot informa că aceste imagini au fost transmise, așa cum v-am mai spus, de telescopul James Webb și de… câțiva sateliți, sută la sută americani.

„Sateliți sută la sută americani”, gândi Horace, „pe cine naiba vrea ăsta să prostească? Mai bine ar recunoaște că este vorba despre sateliți militari de spionaj”. Se enervă puțin, dar, chiar dacă ar fi vrut să le spună tuturor ce gândea, reuși totuși să se abțină și se mulțumi să-l privească în zeflemea.

Amiralul lăsă capul în jos și pentru că în sală se făcu o liniște totală, Dan profită pentru a-l ruga, cât se poate de politicos, să le permită o mică pauză motivând că de mai mult de 48 de ore nu mâncaseră nimic și se simțeau de-a dreptul epuizați. Acesta se încruntă ușor, însă, până la urmă, păru a înțelege situația și ordonă unui ofițer să-i conducă la sala de mese. Odată ajunși, un soldat apărut ca din senin, aduse o tavă plină cu mâncare, băuturi răcoritoare și un termos plin cu cafea. Puse cu grijă totul pe masă, iar înainte de a pleca, abordă un zâmbet complice și le spuse în șoaptă:

— Aici puteți fuma.

Horace izbucni în râs și, pentru că Dan îl privi mirat, așteptă mai întâi ca soldatul să plece și apoi se grăbi să-i împărtășească motivul veseliei sale:

— Dacă băiatul ăsta mi-ar fi spus că știe ce este anomalia care îl acompaniază pe Apophis aș fi fost mai puțin surprins decât am fost atunci când mi-a spus că pot fuma aici.

În loc de răspuns, Dan se năpusti la un hamburger care arăta exact ca unul din spoturile publicitare și, cu gura plină, îl îndemnă să lase vorba și să mănânce. Acesta îi urmă sfatul și în mai puțin de 10 minute, după ce pe tavă nu mai rămase nimic, își aprinse o țigară. Cu un aer de satisfacție totală, Dan se lăsă confortabil pe spătarul scaunului și cu ochii închiși inspiră din rotocoalele de fum care ajunseseră deja până la el. Își turnă o cantitate generoasă de cafea și, spre marea surprindere a prietenului său, îi ceru o țigară.

Horace știa că Dan fumase mult în tinerețe, însă, după ce se căsătorise, datorită presiunilor făcute de Helene asupra lui, reușise să se lase, iar la vremea respectivă îl admirase pentru ambiția de care dăduse dovadă și se bucurase sincer pentru el. Așa că ezită o clipă, dar după ce îl privi cu atenție și se convinse că nu glumise deloc, îi întinse pachetul de țigări și bricheta.

Dan își aprinse tacticos țigara și trase un fum adânc în piept cu o asemenea poftă încât Horace, care tocmai o stinsese pe prima, își mai aprinse imediat încă una. Văzând că prietenul său se comporta ca un adevărat fumător, se gândi ca nu cumva să i se facă rău și îl întrebă îngrijorat:

— N-ai amețit?

— Deloc! spuse acesta cu o expresie de mulțumire pe față. Este ca mersul pe bicicletă și, de fapt, încercă el să-și motiveze gestul, m-am gândit că în situații extreme cel mai bine este să adoptăm măsuri

extreme.

Amândoi începură să râdă și fără a discuta despre ceea ce văzuseră sau măcar despre ceea ce aveau să le spună celor care îi așteptau, se ridicară și ieșiră din sala de mese.

— Dacă îmi promiți că nu vei mai fuma, îți jur ca n-am să-i spun nimic Helenei, îl asigură Horace înainte de a intra în sala de conferințe.

Discuțiile dintre ofițeri păreau foarte aprinse și pentru a le atrage atenția că reveniseră, Dan spuse tare:

— Vă mulțumim pentru înțelegere și pentru masă.

Apoi se îndreptă cu hotărâre spre centrul încăperii, unde un ofițer se străduia să-și etaleze cunoștințele. După ce îi făcu un gest cât se poate de sugestiv pentru a-l determina să-i cedeze locul, se instală relaxat la pupitru și, fără a cere acordul nimănui, luă cuvântul:

— După ce eu și colegul meu am analizat cu mare atenție cele văzute mai înainte, am ajuns la concluzia că va trebui să suprapunem imaginile captate și, în paralel, să facem o nouă analiză spectrală a spațiului din jurul lui Apophis pentru a ne convinge că într-adevăr există o anomalie care îl însoțește.

Amiralul aprobă acest plan și ordonă echipei sale de specialiști să îl pună în aplicare. În scurt timp pe ecranul principal apărură deja mai multe imagini suprapuse ale asteroidului și un ofițer aduse analizele cerute. „Le aveau deja făcute“, gândi Dan pe bună dreptate și, după ce parcurse în viteză toate datele, îl chemă pe Horace. Acesta le studie cu mare atenție, își răvăși energic părul, iar spre indignarea generală, se apropie foarte mult de Dan și îi spuse la ureche:

— Am o idee, însă pentru a fi sigur că nu mă înșel, trebuie să-mi accesez arhiva.

Spunând asta, luă spectrogramele și se îndepărtă în grabă.

Ofițerii îi priviră sideraţi pe cei doi, dar mai ales pe Horace, care, aproape îmbrâncindu-i pe toți cei care îi stăteau în cale, trecu râzând printre ei și după care se așeză pe jos într-un colț al încăperii și își deschise laptopul. Apoi se cufundă în lectură vorbind singur. Nimeni nu îndrăzni să spună nimic, iar Dan, după ce îl privi de sus pe amiral, se așeză pe un scaun și începu să fluiere. Ca și cum nu-i venea să creadă că este pus într-o asemenea situație, înaltul ofițer se frecă îndelung la ochi și doar într-un târziu reuși să întrebe:

— Ați ajuns la o concluzie?

Mirat de naivitatea acestuia, mirare pe care nici măcar nu încerca să o ascundă, Dan lăsă capul într-o parte și încercă să găsească o modalitate prin care să-i explice că într-o asemenea situație ar fi fost nevoie de ani buni de studiu pentru a trage o concluzie. Negăsind niciuna, se uită la Horace și văzând că acesta era din ce în ce mai relaxat, încercă să tergiverseze puțin răspunsul:

— Vă rog, domnule amiral, să ne acordați puțin timp pentru a…

Dar nici nu apucă să termine, că acesta reveni la starea lui naturală, pur militărească și îl întrerupse cu brutalitate:

— Stimate profesor, noi știm că oamenii de știință, savanții așa ca dumneavoastră… Se opri și pentru a exemplifica cele spuse arătă spre Horace, apoi reluă: Savanții așa ca dumneavoastră sunteți mai… speciali, dar totuși vă rog să țineți cont că aici vă aflați în prezența conducerii Statului Major american și al celui canadian, iar concluziile pe care sper că le vom putea trage împreună vor sta la baza deciziilor privind modalitatea de abordare a acestei situații neprevăzute. Și vă mai aduc aminte, continuă el pe un ton din ce în ce mai răspicat, că Președintele și Prim-ministrul așteaptă cu nerăbdare soluționarea acestei crize.

Dan îl lăsă să-și termine demonstrația de forță, își drese vocea fără a se ridica de pe scaun, apoi îi aruncă o privire pe deasupra ramelor ochelarilor și se adresă tuturor:

— Stimați domni. În urma noilor informații primite de la colegii noștri din Atacama și a celor primite de la dumneavoastră, eu și distinsul meu coleg, doctorul Horace Ortega, am ajuns la o concluzie preliminară.

Se opri din vorbit, se urcă la pupitru și, făcând o adevărată demonstrație de virtuozitate, reuși în doar câteva clipe să proiecteze o simulare în care Apophis împreună cu un corp, bine conturat și având dimensiuni comparabile, se avântau nestingheriți spre Pământ.

Un ofițer între două vârste se apropie timid de el și-l întrebă:

— Cum ați reușit să faceți asta?

Aducându-și aminte de expresia „voi sunteți… mai speciali“, Dan zâmbi cu satisfacție și continuă fără a-i da vreo explicație:

— Apophis este un corp extraterestru care provine din sistemul nostru solar, și spun asta pentru că a fost analizat în nenumărate rânduri, iar, de fiecare dată în componența lui elementul de bază a fost condrita. Așa cum bănuiesc că știți, condrita este prezentă în toți asteroizii care provin din sistemul nostru solar. În ceea ce privește anomalia care îl însoțește pe Apophis, noile analize spectrale făcute de dumneavoastră atestă că este un corp cu o structură foarte diferită și în mare parte necunoscută nouă, iar acest lucru ne face să credem că provine din afara sistemului nostru solar.

După ce în sală se lăsă o lungă liniște apăsătoare, de undeva din spate se auzi o voce impunătoare:

— Aveți o dovadă, cât de cât palpabilă, pentru a demonstra că cele spuse de dumneavoastră au o bază reală?

Exact în momentul în care Dan se pregătea să ridice neputincios din umeri, din colțul încăperii se auzi un strigăt victorios:

— Hypatia… Hypatia!

Privindu-și colegul cum alerga fericit spre el, Dan zâmbi și îi făcu semn să urce la pupitru pentru a le explica tuturor ce știau ei, ăștia mai… speciali. Nu uitase ironia amiralului, așa că de abia aștepta ca Horace să-i îngenuncheze.

— Hypatia, începu acesta cu vehemență, este cea mai faimoasă piatră din lume… din lumea noastră, specifică el în timp ce îi făcu un semn cu ochiul lui Dan.

Se opri, trase aer adânc în piept, iar spre uimirea tuturor și în totală neconcordanță cu situația în care se aflau își reluă explicațiile pe un ton mai mult decât vesel:

— Hypatia a fost descoperită în 1996 în Egipt de geologul Aly Barakat, care a remarcat imediat semnificația unică a pietrei lucioase și a bănuit că aceasta nu provine de pe Pământ. Hypatia a făcut obiectul unei cercetări amănunțite în 2013, desfășurată sub conducerea profesorului Jan Kramers, care a confirmat natura extraterestră a rocii. Mai mult decât atât, cercetătorii au ajuns la concluzia că Hypatia are o structură formată din microdiamante, care, în mod paradoxal, conține o cantitate mare de carbonat și prezintă o lipsă semnificativă de siliciu, iar acest aspect o separă de restul materialului interplanetar găsit până acum.

Se opri și proiectă o imagine a micuței pietre în jurul căreia erau afișate datele complete ale analizelor făcute de specialiști. După câteva momente imaginea dispăru, iar în locul ei apăru o spectrogramă ale cărei detalii întăreau cele spuse de el. Cu un zâmbet larg pe buze, Horace suprapuse aceste imagini pe cea primită de la Norad, și pentru că acestea erau aproape identice, din sală se auziră strigăte de uimire.

— Așa cum vedeți, continuă el, aceste corpuri venite de nu se știe unde…

Horace se opri și se uită la bunul său prieten cu acea privire pe care numai ei doi o puteau înțelege, drept care Dan se hotărî să intervină și preluă ideea din zbor:

— … însă de oriunde ar veni, sunt surprinzător de asemănătoare. Așadar, continuă cuprinzându-i pe toți dintr-o privire, putem trage concluzia că este foarte probabil ca amândouă să aibă aceeași origine. În plus, dacă privim mai cu atenție, observăm că la periferia lui Apophis mai există și alte mici anomalii generate de elemente necunoscute nouă, care probabil au proprietatea de a controla energia fotonică. În urma acestor noi informații, suntem îndreptățiți să suspectăm că această fantomă nu-și are originea în sistemul nostru solar și că ne aflăm în fața unui fenomen cosmic inexplicabil.

Se opri, se întoarse cu fața la ecran și arătând cu mâna spre pata întunecată, adăugă:

— Deși nu îi putem calcula dimensiunile, este evident că energia

pe care o generează duce la formarea unui câmp gravitațional suficient de puternic pentru a-l determina pe Apophis să-și schimbe traiectoria.

Dan făcu o pauză mai lungă gândindu-se că poate celorlalți, care nu erau oameni de știință, le trebuia ceva mai mult timp pentru a procesa tot ceea ce explicase și îi aruncă o privire lui Horace care zâmbea duplicitar, știind că ceea ce urma îi va copleși pe toți.

În frunte cu amiralul Williams toți ofițerii stăteau în picioare așteptând cu sufletul la gură concluziile, iar această situație le induse celor doi o stare de satisfacție atât de mare, încât Dan așteptă puțin mai mult înainte de a continua și, spre deliciul lui Horace, pentru a prelungi suspansul, își scoase ochelarii și începu să-i șteargă tacticos. Apoi îi privi de sus și numai când simți că tensiunea crescuse exponențial, și-i puse la loc, își drese vocea de mai multe ori și într-un târziu se hotărî să vorbească:

— Ceea ce ne-a atras atenția în mod special este faptul că indiferent de unghiul sub care a fost surprinsă Hypatia2, dacă îmi permiteți să o numesc așa, apare întotdeauna în spatele asteroidului, așa că suntem aproape convinși că ori ne aflăm în fața unui aspect astronomic inexplicabil, ori – iar asta este varianta pentru care optăm atât eu, cât și colegul meu – Apophis este ghidat cu bună știință și cu un motiv, încă necunoscut, spre planeta noastră.

După câteva clipe de liniște totală, câțiva ofițeri începură să aplaude, iar amiralul Williams, profund impresionat, se apropie de cei doi și, după ce le mulțumi la scenă deschisă, întrebă pe un ton anormal de amabil:

— Și acum, pentru că avem o vagă idee despre această Hypatia2, așa cum ați botezat-o dumneavoastră, ce credeți că se va întâmpla?

Dan zâmbi și îl privi insistent pe Horace. Acesta, înțelegând că prietenul său îl lăsa să le dea verdictul, îi mulțumi în gând și, după ce își răvăși părul de câteva ori, spuse cu o oarecare superioritate:

— În concluzie, dacă nu își va schimba traiectoria, Apophis va lovi cu siguranță Pământul, iar dacă Hypatia2 este ceea ce credem noi și îl va urma până la capăt, ne putem aștepta la orice…

— Credeți că este o armă? Credeți că este vorba despre un atac? întrebă amiralul din ce în ce mai neliniștit.

— Nu putem ști asta, răspunse Horace, însă dacă se va demonstra că este o armă, având în vedere supremația pe care o dețineți în acest domeniu, în mod sigur că dumneavoastră veți fi primii care veți ști despre ce este vorba.

„I-a zis-o“, se gândi Dan și lăsă capul în jos pentru a nu se vedea zâmbetul de satisfacție care îi cuprinsese toată fața.

Nimeni nu mai spuse nimic și cei doi, aparent impasibili, începură să pună în valiză tot ceea ce le aparținea. Un ofițer grizonant se

apropie de ei și întrebă dacă nu vor să ia micul dejun împreună. Dan îi mulțumi în numele amândurora și apoi se scuză explicând că, din cauza stării de epuizare, singura dorință era să se întoarcă cât mai repede la E-ELT. Pe urmă, cu ultimele puteri, strânseră mâinile celorlalți și se îndreptară spre ieșire.

Ajunși afară, se opriră câteva clipe și priviră cerul, pe care soarele tocmai se pregătea să spargă întunericul și apoi, sprijinindu-se unul de celălalt, merseră, cu pași greoi, spre mașina care îi aștepta.

— Mai fumăm o țigară? întrebă Horace.

— Lasă-le dracului de țigări, îl apostrofa Dan. Noi de abia ne mai ținem pe picioare și ție îți arde de fumat. Hai să plecăm.

Drumul spre Atacama se derulă fără niciun eveniment special și în jurul orei nouă dimineața elicopterul ateriză lângă observator. Helene și alți câțiva colegi îi așteptau cu nerăbdare să afle ce se întâmplase în Colorado, dar când văzură în ce stare se aflau, se îndemnară prin semne discrete să-i lase deocamdată în pace. În pofida faptului că nu-i plăcea deloc să conducă, Helene se urcă fără nicio ezitare la volan și demară spre Residencia din complexul Paranal. Totuși, după câtva timp, deși îi compătimea din tot sufletul, nu rezistă tentației și întrebă:

— Să înțeleg că situația este cam… albastră?

Scutindu-l pe Dan de orice explicație și mai ales de o eventuală criză de nervi, Horace răspunse scurt:

— Situația este cam… mov.

Ea simți cum un fior îi străbătu tot corpul, dar nu mai îndrăzni să ceară amănunte și astfel își continuară drumul într-o liniște totală. Toate evenimentele din noaptea aceea îi marcaseră enorm pe cei doi prieteni, așa că atunci când ajunseră în camerele lor adormiră îmbrăcați.

Era 13 ianuarie 2036.

Capitolul 2
13 aprilie 2036

În ultimele trei luni, toate calculele și analizele făcute de echipa de la E-ELT și de către alți specialiști de la alte observatoare astronomice din lume demonstraseră că ceea ce descoperiseră Dan și Horace fusese cât se poate de corect. Absolut toate datele confirmaseră că Apophis va lovi Pământul și chiar dacă toți cei implicați propuseseră o abordare non-nucleară, marile puteri nu păruseră dispuse să-i ia în considerație. Dan încercase de mai multe ori să-l convingă pe amiralul Williams că metoda DART, ce presupunea lovirea asteroidului cu un proiectil mic ce trebuia să aibă în momentul impactului viteza de 6 kilometri pe secundă, ar fi putut duce la rezultate foarte bune. De

altfel, explicase el, această manevră, recomandată chiar și de NASA în urma multiplelor simulări efectuate, demonstrase că avea potențialul de a schimba dinamica lui Apophis care, odată deviat, crea posibilitatea ca Hypatia2, așa cum botezase Dan acest corp enigmatic, să-și urmeze partenerul și, împreună, să se piardă în neant.

Era adevărat că șansele de reușită ale acestei intervenții nu erau foarte mari, însă absolut toți cei care se implicaseră în găsirea unei soluții insistaseră că, înainte de a se lua măsuri extreme, metoda DART merita încercată. Cu toate acestea, niciunul dintre factorii de decizie nu fusese de acord și, mai mult decât atât, toată această situație, care în mod absurd căpătase dimensiunea unei adevărate conspirații, fusese declarată strict secretă, drept care populația civilă nu știa nimic. În Atacama, majoritatea oamenilor de știință, fiind convinși că exploziile nucleare care urmau să se producă în apropierea Pământului reprezentau un pericol mai mare decât un eventual impact cu asteroidul, plecaseră care încotro și doar câțiva cu adevărat dornici să urmărească desfășurarea evenimentelor de la pupitrul unei aparaturi de înaltă tehnologie rămăseseră acolo.

***

În laboratorul de la E-ELT domnea o liniște mai mult decât apăsătoare și asta pentru că amiralul Williams, cu scurt timp înainte, le comunicase că Statele Unite, China și Rusia lansaseră atacul nuclear. Ulterior, pe un canal protejat, Dan primise datele exacte ale acestei acțiuni în plină desfășurare, iar această veste produsese o stare generală de anxietate și acum toți îl priveau, așteptând ca acesta să le spună ce ar trebui să facă în continuare.

Dintr-odată Horace izbucni:

— O să dăm de dracu' cu ăștia și cu focoasele lor cu tot!

Dan se reculese repede și ceru să i se facă legătura cu toți cei care mai rămăseseră în unitățile astronomice din Atacama și, odată obținută, se adresă tuturor pe un ton cât se poate de ferm:

— Vă sugerez ca absolut toate instrumentele să fie îndreptate spre Apophis. Cele 66 de radiotelescoape ARRAY-ALMA să continue investigarea Hypatiei2, iar sistemul nostru Mycado să fie activat la maximum pentru ca toate camerele optice, adaptate pentru observații avansate, să poată focusa traiectoriile rachetelor.

Apoi le mai comunică datele primite de la Norad și, după ce întrerupse legătura, se adresă doar echipei sale:

— În cel mai scurt timp trebuie să știm exact viteza de deplasare și spinul asteroidului.

Fără a mai pune nicio întrebare, toți se puseră pe treabă și nu după mult timp, Lucia, arătând spre ecranul principal pe care apăruse o

imagine în care Apophis își dezvăluia toate detaliile, strigă:

— Uite-l!

Horace îl privi lung pe Dan, încercând să-i atragă atenția asupra faptului că Hypatia2 nu se vedea deloc, dar exact în momentul în care stupoarea generală atinse cote maxime, semnalul telefonului îi bulversă pe toți.

Pe ecranul de telecomunicații apăru bine cunoscutul chip al domnului Mihail, iar glasul său blând răspândi instantaneu o stare de liniște.

— Bună ziua, copii.

— Bună ziua, răspunse întreaga echipă.

— Buun… continuă el, am vești pentru voi.

Dan și Horace săriră imediat de pe scaune și se lipiră de ecran ca și cum ar fi vrut ca ei să le afle primii.

— *Vă.* Ascultăm, spuseră amândoi în același timp.

Domnul Mihail făcu, în glumă, un gest prin care le arătă că se speriase de reacția lor și, după ce zâmbi pe sub mustață, spuse:

— În primul rând vreau să vă arăt un set de fotografii primite nu de mult de pe stația noastră orbitală Solyut 10 care, dragul meu Dan, l-a păcălit pe Hypatia2 al tău.

Râse înfundat și, după ce tuși de câteva ori, declanșă o imagine de o acuratețe extraordinară în care corpul misterios se contura cu precizie.

— *Puta Madre!* exclamă Horace. Ce este asta?

Aflată la o distanță foarte mică, în spatele lui Apophis, o sferă perfectă, de o culoare nedefinită, părea că îi inducea acestuia o ușoară mișcare de balans.

După ce privi cu foarte mare atenție, Dan își șterse sudoarea apărută brusc pe frunte și întrebă:

— Domnule Mihail, vă rog să-mi explicați cum a reușit acest… obiect să se eschiveze atâta timp de toate calculele și de tehnologia noastră?

Se opri și își șterse iarăși fruntea. Apoi se întoarse cu spatele la ecran și se adresă întregii sale echipe:

— Nici Osiris-Rex 4, nici cele mai performante telescoape, nici radiotelescoapele, nimic nu l-a putut depista decât în momentul în care, din punctul meu de vedere, este mult prea târziu.

— Deh… răspunse domnul Mihail. Din păcate, pentru știință s-au alocat întotdeauna fonduri mult mai mici decât pentru armată. Dar asta este o altă problemă pe care nici nu mai are sens să o discutăm. Acum suntem într-o situație foarte specială și îmi este teamă că, deși l-am păcălit puțin și l-am văzut la față, până la urmă tot el ne va păcăli pe noi…

Ultimele cuvinte îi descumpăniră profund, dar dintr-odată Horace

întrebă pe un ton extrem de optimist:

— Sper că aveți și o veste mai bună…

— Da, dragii mei. Vreau să vă mai spun că înaltul Stat Major al Rusiei a primit acordul celorlalți care participă în mod activ la atac de a redirecționa cele două rachete ale noastre spre Hypatia2. Trebuie totuși să recunosc că această manevră a fost luată în considerație de mai mult timp, însă abia de curând a fost aprobată.

Domnul Mihail se opri și îi privi pe toți cu tristețe. Oftă prelung și continuă:

— Așa că sperăm ca, după ce rachetele celorlalți își vor îndeplini misiunea și îl vor spulbera pe Apophis, armamentul nostru, care are o putere de distrugere foarte mare, va avea cale liberă spre Hypatia2… Dumnezeu să ne ocrotească, spuse el în încheiere și, după ce își făcu o cruce, întrerupse legătura.

Lucia începu să plângă, iar Helene, care de mai multe zile nu se mai dezlipise de soțul ei, îi șopti printre suspine:

— Îmi este frică, dragul meu. Îmi este foarte frică.

Dan o îmbrățișă cu tandrețe, o luă de mână și apoi se adresă tuturor cu fermitate:

— Hypatia2 nu este o piatră oarecare. Este un obiect extraterestru care se folosește de Apophis pentru a ne lua prin surprindere, iar scopul lui este cât se poate de evident.

— Dan, interveni Horace. Ai văzut ce spin are?

Acesta făcu un gest afirmativ din cap și continuă:

— Având în vedere că structura lui demonstrează clar că nu provine din sistemul nostru solar, că spinul lui este de-a dreptul halucinant, iar comportamentul lui este total diferit față de tot ceea ce știm noi despre corpurile cosmice, se poate trage concluzia că Hypatia2 este produsul unei tehnologii extrem de avansate, îndreptată spre noi și poate chiar împotriva noastră.

Lucia scăpă un strigăt puternic și o luă la fugă spre ieșire, iar Dan, pentru a o împiedica pe Helene să o urmeze, o strânse și mai tare de mână. Apoi ridică tonul făcându-i pe toți să încremenească:

— Consider că atacul cu arme nucleare este total neavenit și spun asta pentru că nu putem ști cum va reacționa acest mesager straniu venit cine știe de unde…

O parte dintre cei prezenți simțiră brusc o nevoie vitală de a ieși la aer și, în doar câteva secunde, în laborator rămaseră numai câțiva curioși care doreau, mai mult ca orice, să urmărească desfășurarea evenimentelor.

Toate componentele din complexul Paranal funcționau la maxim și imaginile de pe ecrane începură să arate atât asteroidul, urmat de Hypatia2, cât și cele două rachete americane, care se apropiau de țintă cu o viteză extraordinară. În laborator tensiunea creștea exponențial,

iar timpul parcă nu mai trecea. În sfârșit, după mai puțin de o oră de la convorbirea purtată cu domnul Mihail, prima rachetă trecu la o distanță foarte mică de Apophis și, sub privirile siderate ale tuturor, se pierdu în spațiu. Respectând cu strictețe programul primit de la Norad, atacul continuă și, după exact 14 minute de la primul eșec, cea de-a doua rachetă americană se apropie de asteroid și, spre marea bucurie a tuturor, îl lovi cu precizie, producând o explozie de proporții. După un scurt bruiaj, Apophis reapăru pe ecran destructurât, iar acest succes dedanșă strigăte și urale de bucurie care îi determinară pe cei de afară să revină în grabă. Brusc ecranul se întunecă, făcându-i pe toți să spere că prima rachetă chinezească își atinsese ținta și distrusese complet asteroidul. Dan acționă telescopul auxiliar și imediat imaginea reveni exact în momentul în care cea de-a doua rachetă chinezească trecu nestingherită pe lângă resturile pulverizate ale lui Apophis. După câteva momente de extaz, toți membrii echipei se îmbrățișară cu frenezie, recunoscând supremația armatei.

Parcă și mai impacientat decât fusese până atunci, Dan, scăldat în sudoare, se apropie de Horace și îi șopti:

— Acum urmează partea cea mai grea.

Pe urmă își îndreptă spatele și, privindu-i pe toți, începu să le dea dispoziții cu autoritatea unui adevărat șef:

— Redirecționați sistemul Mycado și telescopul central pe Hypatia. Vreau o spectrogramă nouă.

Surprinși de această nebănuită atitudine, membrii echipei îl priviră mai întâi consternați, dar, după doar câteva clipe, realizând că în acele momente atât de dificile el era singurul care nu se pierduse cu firea, îl admirară profund și se apucară imediat să-i execute ordinele. În scurt timp pe ecrane apăru imaginea clară a Hypatiei 2, care îi făcu pe cei din laborator să înțeleagă că situația era extrem de gravă. Fără a avea nevoie de indicații, Horace acționă tabloul de comandă și pe ecranele auxiliare apărură cele două rachete rusești. După ce studiară cu atenție traiectoriile acestora și ajunseră la concluzia că fuseseră perfect calculate, toți așteptară cu sufletul la gură momentul impactului, dar în câteva minute, care le părură o veșnicie, deveniră martorii unui eveniment la care absolut nimeni nu se așteptase. Rând pe rând, cele două rachete dispărură fără urmă în interiorul Hypatiei2, care începu să accelereze și să emită lumini extrem de puternice.

— Viteza? strigă Dan cu putere.

— 122.000 kilometri pe oră și crește, răspunse Joseph.

— Spinul actual?

Neprimind niciun răspuns, se enervă și urlă efectiv:

— Spinul actual. Vreau să știu spinul actual! Cât este?

Toți îl priviră pe Joseph, care spuse dezarmat:

— Nu îl mai pot calcula… este prea mare.

În acel moment, toate îndoielile se spulberară și realizară că erau atacați și că, în mod sigur, nicio armă terestră nu ar fi putut face față unei asemenea tehnologii. O tristețe incomensurabilă puse stăpânire pe toți, iar cu fiecare ticăit al cronometrului bruma de speranță care le mai rămăsese se risipi: 6 ore, 21 de minute și 18 secunde, 17 secunde, 16 secunde…

Copleșit de evenimente, dar mai ales de eșecul intervenției militare, Dan îi privi pe cei pe care îi considera familia sa și cu glasul sufocat de emoție spuse:

— Dragii mei… Asta este situația… Vă mulțumesc pentru toți anii petrecuți împreună…

Se opri și doar după ce îi privi cu drag pe fiecare în parte continuă:

— Vă rog să faceți ceea ce credeți că este mai bine pentru voi.

Apoi, cu lacrimi în ochi, o luă de mână pe Helene, care plângea în hohote, și împreună ieșiră din observator.

Horace îi urmă și toți trei se așezară pe banca din parcare. Dan ceru o țigară și după ce și-o aprinse sub privirea impasibilă a Helenei, începu să privească printre rotocoalele de fum cum majoritatea colegilor săi părăseau observatorul. Pe întreaga suprafață a platoului Atacama acoperită de fabuloasele unități astronomice se desfășura un adevărat exod. Cei mai grăbiți păreau localnicii, care lucraseră la E-ELT și în Paranal și care, în mod sigur, se gândeau cum să ajungă cât mai repede la familiile lor, iar cercetătorii ce păreau total dezorientați își strângeau disperați lucrurile și, în mod inexplicabil, își doreau să plece cât mai departe. Sub privirile triste ale celor trei, în mai puțin de o oră, deșertul devenise mai pustiu decât noțiunea însăși. În parcare nu mai rămăsese decât o mașină și numai pe ici, pe colo se mai zărea câte o persoană care se mișca haotic. Cerul era extrem de senin, soarele strălucea cu putere și nimic nu părea a prevesti un eveniment major.

— Ai avea timp suficient să ajungi la ai tăi înainte să… spuse Helene privindu-l pe Horace.

Acesta își prinse capul între mâini, păstră câteva momente de tăcere și după aceea spuse hotărât:

— Nu. Nici nu poate fi vorba. Am să-i sun mai târziu. Voi rămâne aici cu familia mea până la sfârșit…

Sub imperiul unor emoții de nedescris, cei trei se ridicară în picioare și se îmbrățișară frățește.

Dintr-odată Dan se desprinse de ei și începu să facă mișcări de stretching pentru a-și detensiona zona cervicală. Apoi se îndepărtă puțin și îl fixă pe Horace cu acea privire strălucitoare care prevestea, ca de obicei, o soluție genială.

— Hai, spune! îl somă acesta.

În loc de răspuns își scoase ochelarii și zâmbind începu să-i șteargă cu mâneca cămășii.

— Hai, spune odată! strigă Helene la el.

Dan își potrivi cu grijă ochelarii pe nas, privi în zare și, într-un târziu, se hotărî să le destăinuie gândurile sale:

— Având în vedere locul în care va lovi nenorocirea asta și particularitățile zonei în care ne aflăm, s-ar putea… să avem o șan…

Horace nu mai așteptă sfârșitul frazei, iar în timp ce alerga spre laborator, strigă în gura mare:

— Știam eu că nu ești prost degeaba.

Helene se apropie de soțul ei și după ce își șterse lacrimile, îl întrebă cu voce stinsă:

— Tu chiar crezi ceea ce spui?

În loc de răspuns, Dan o sărută și se precipită după Horace. Se opri, se întoarse și o sărută încă o dată, apoi o sfătui să-și contacteze familia, fără a le spune nimic despre impactul iminent. Plecă apoi spre laborator, însă înainte de a intra se gândi că poate totuși Joseph și Andrei, micul rus care coordonase radiotelescoapele, renunțaseră să mai plece, așa că le trimise mesaje prin care le ceru să vină urgent la E-ELT, împreună cu toți cei care mai rămăseseră, într-adevăr, cei doi ingineri, amândoi doctori în fizică și buni cunoscători ai dinamicii Pământului, răspunseră imediat apelului și astfel, în foarte scurt timp, în laborator se strânseră șapte cercetători, dintre care, spre marea surprindere a lui Dan, toți, cu excepția lui Andrei, erau membrii echipei sale. „Doar i-am văzut plecând“, se gândi el. „Oare ce i-a determinat să se întoarcă?“

Îi privi intens și le zâmbi recunoscător, dar, pentru că totuși situația era extrem de presantă, abordă subiectul direct:

— Joseph, te rog să te gândești foarte bine la tot ceea ce s-a întâmplat și să ne spui părerea ta despre ceea ce crezi că urmează.

Doctor Joseph Midler, un britanic autentic din toate punctele de vedere, se apropie calm de calculator și, după ce efectuă câteva operațiuni, proiectă pe ecranul principal o hartă a continentului african. Își aranjă cu minuțiozitate celebrul său papion roșu, își drese vocea și începu să explice:

— Conform calculelor noastre, dacă Hypatia2 nu își va schimba traiectoria, impactul va avea loc la 11 grade, 40 de minute și 99 de secunde latitudine nordică și 41 de grade, 28 de minute și 9 secunde longitudine estică.

Se opri și, mărind de sute de ori imaginea, sub privirile avide ale tuturor, apăru o zonă restrânsă din estul extrem al continentului african.

— Aceasta este valea Marelui Rift, iar în acest loc se întâlnesc două plăci tectonice: cea Nubiană și cea Somaleză, care se află, de mai mult

timp, într-un proces rapid de subducție. În anul 2005, în această vale a apărut o fisură de aproximativ 60 de kilometri lungime, cinci metri lățime și o adâncime ce varia între 2 și 12 kilometri.

Joseph se opri iarăși, însă văzând cât de atenți și de nerăbdători erau toți, reluă imediat explicațiile pe un ton din ce în ce mai didactic:

— În 2018 și ulterior în 2029, terenul s-a surpat masiv în jurul acestei fisuri, iar dimensiunile acesteia au crescut.

Între timp Andrei proiectă pe ecranul auxiliar o imagine reactualizată a zonei respective, în care se puteau observa cu ușurință proporțiile acestui dezastru natural.

Dan analiză cu atenție toate aceste informații și, după ce îi aruncă o privire lungă lui Joseph, întrebă:

— În cazul în care ne confruntăm cu un atac, crezi că această zonă a fost aleasă ca fiind locul cel mai vulnerabil al structurii terestre?

— Bineînțeles, veni prompt răspunsul. Dacă Hypatia2 este cu adevărat o armă, programată să distrugă cât mai mult cu putință, atunci locul acesta ar fi ideal pentru un atac și…

Făcu o pauză pentru a-și șterge sudoarea de pe față.

— Și? întrebă în șoaptă Helene.

— Probabil că odată ce va ajunge în profunzimea riftului, datorită vitezei și spinului pe care le are, se va comporta ca o adevărată foreză, și atunci când va ajunge la adâncimea propice, va declanșa o implozie sau poate chiar mai multe.

— Măi, măi, îl întrerupse Horace. Tu ar fi trebuit să scrii romane SF.

Dan se încruntă puțin, dar Joseph, după ce îl privi cu o indiferență totală pe cel care glumise pe seama lui, continuă:

— Aceste eliberări succesive de energie vor accelera cu siguranță mișcarea de subducție a celor două plăci tectonice și, pe principiul dominoului, vor antrena și alte plăci, dacă nu cumva chiar pe toate, iar această acțiune, odată declanșată, inevitabil va determina instabilitatea întregii scoarțe terestre.

După ce făcu o pauză mai lungă, în timpul căreia își aranjă iarăși papionul, Joseph îi aruncă o privire mai specială lui Dan prin care sugera că urma să-și exprime părerea despre ceea ce credea el că se va întâmpla de acum încolo.

— În concluzie, spuse el, dacă Hypatia2 se va comporta ca atare, întreg Pământul va fi zguduit de cutremure devastatoare care vor genera schimbări dramatice de relief și imense valuri mareice…

Pe măsură ce descrisese acest scenariu apocaliptic devenise din ce în ce mai livid, așa că Andrei sări iute în ajutorul bunului său prieten și preluă șirul explicațiilor:

— Dacă luăm în considerație dimensiunile acestui proiectil din spațiu, impactul se va produce pe o suprafață foarte mică, însă, dacă

el este programat să declanșeze implozii la adâncimi din ce în ce mai mari, acestea vor genera un vals al plăcilor tectonice care va da posibilitatea magmei să iasă la suprafață, iar asta înseamnă că cei mai mulți dintre vulcani vor erupe. Erupțiile, continuă el în timp ce încerca să exemplifice cu brațele, vor genera valuri pirodastice cu viteze între 600 și 800 de kilometri pe oră și temperaturi de aproape 1.000 de grade Celsius care vor pustii Pământul, iar dacă am vorbi despre înălțime… să nu uităm că modestul vulcan Simabung a provocat un nor care a ajuns până la 5 kilometri în atmosferă.

Vorbise foarte repede, așa că se opri și respiră adânc. Apoi, ca și cum își adusese aminte de ceva foarte important, își puse o mână pe frunte și spuse:

— Și să nu uităm că, pe lângă puterea de distrugere, pe care doar o putem bănui, din componența acestui corp mai fac parte și cele două rachete nucleare rusești…

— Te rog, se auzi glasul stins al Luciei, ajunge…

— Îmi pare rău, spuse Andrei, dar în concluzie, dacă Hypatia2 va acționa așa cum credem noi, atunci, fără niciun dubiu, va scufunda întreaga planetă într-o nouă eră glacială care va putea dura…

— Acum m-am mai liniștit, îl întrerupse brusc Horace, care între timp își pusese picioarele pe pupitrul de comandă și, ignorând locul în care se afla, își aprinsese cu nonșalanță o țigară.

Fiind de-a dreptul siderați de explicațiile celor doi ingineri, nimeni nu luă în seamă atitudinea acestuia. Dan însă oftă prelung și privindu-l pe Andrei, șopti:

— K.T.

Acesta schiță un zâmbet trist, dar totuși simți imperios nevoia de a lua apărarea celebrului meteorit:

— Să nu uităm, spuse el, că dacă nu ne-ar fi lovit meteoritul K.T., dinozaurii ar fi dominat, poate și acum, întreaga planetă, iar noi, oamenii, nu am mai exista.

Dintr-un nor imens de fum se auzi vocea sarcastică a lui Horace:

— Ce noroc pe noi. Să vedem, totuși, cât vom mai exista…

În laborator se lăsă o liniște aproape dureroasă, iar când Helene și Lucia începură să plângă, ceilalți se uitară neputincioși la ele și apoi la cronograful care marca scurgerea ireversibilă a timpului… în această atmosferă dezarmantă, Dan își revăzu în gând familia și dintre toate chipurile celor dragi, începu să se contureze cel al bunicii sale care, așa cum făcuse de fiecare dată când el trecuse prin momente dificile, îi zâmbi și îi repetă cu glasul ei de neuitat: „Dragul meu, speranța moare ultima“. Dintr-odată, animat de acest vechi proverb românesc, sări în picioare, abordând un aer din cale-afară de optimist și spuse:

— Suntem opt persoane și va trebui să ne împărțim în echipe. Prima se va ocupa de seismografe și de mijloacele de telecomunicații.

A doua va pleca în Paranal…

Văzând că nimeni nu mișca și că, mai mult decât atât, toți îl priveau perplecși, dând impresia că nu înțelegeau absolut nimic, Dan strigă cu putere:

— Trebuie să protejăm componentele cele mai importante ale telescopului și să amenajăm adăpostul subteran.

Horace își trase o palmă peste frunte.

— Bineînțeles, trebuie să amenajăm adăpostul subteran.

Despre existența acestui adăpost uitaseră toți.

După ce confuzia dispăru și fiecare lăsă impresia că înțelesese, în sfârșit, planul lui, Dan răsuflă ușurat și privindu-le pe Helene și pe Lucia, le spuse scurt:

— Voi două luați singura mașină care ne-a mai rămas și plecați în Paranal, de unde veți încerca să aduceți cât mai multe provizii de apă, hrană și medicamente.

— A treia echipă, reluă el șirul indicațiilor, va verifica generatoarele și va încerca să protejeze cât mai bine oglinzile, iar eu și cu Horace ne vom ocupa de calculatoare și… Se opri, oftă cu tristețe și continuă cu glasul tremurând: Vom închide telescopul și sistemele laser…

Parcă dorind să-l ajute să treacă mai ușor peste aceste momente grele, dintr-odată, toți se înviorară și se puseră pe treabă. Joseph și Andrei se repeziră spre generatoarele aflate în exteriorul observatorului. Mark și Samuel, cei doi mari specialiști în optică, plecară în grabă spre sala oglinzilor, iar Helene și Lucia ieșiră în fugă din laborator.

După ce se asigură, încă o dată, că fiecare înțelesese exact ceea ce avea de făcut, Dan se răzgândi și îi strigă lui Horace:

— Lasă calculatoarele. Tu și cu mine mergem în Paranal.

Acesta lăsă totul deoparte și împreună alergară după fetele care erau deja în mașină. Văzându-i, amândouă se simțiră vexate, iar Helene spuse pe un ton ușor ironic:

— Ce? Credeți că nu suntem în stare să aducem singure proviziile necesare?

Dan se urcă lângă ea și, după ce o privi cu o oarecare admirație, începu să o lămurească:

— În cazul în care vom fi nevoiți să ne petrecem mai mult timp în adăpost, cantitatea proviziilor va face diferența între viață și…

Helene zâmbi, pentru că în sinea ei apreciase dorința soțului său de a le ajuta, iar explicațiile pe care le primise o motivară și mai mult, astfel că, în pofida fricii pe care o avea atunci când trebuia să conducă, acceleră și se îndreptă cu viteză maximă spre Paranal.

***

Într-un timp record, absolut toți își îndepliniseră misiunile, iar acum încercau să ducă în adăpost proviziile și aparatura pe care o considerau strict necesară. Deși construcția din subteran era un adevărat buncăr care oferea condiții de supraviețuire pentru aproximativ 10 persoane, pe timp de un an, ideea de a avea provizii suplimentare insuflase o stare de optimism general.

După ce în sfârșit terminară, asudați și istoviți, ieșiră la suprafață și, după ce traseră cu putere aer curat în piept, priviră cerul, parcă mai albastru ca niciodată, gândindu-se că probabil era pentru ultima dată când mai puteau admira acest spectacol magnific.

Cronometrul clipea deja amenințător: 00.10.24, și involuntar gândurile tuturor se îndreptară către familiile și prietenii lor, pe care, din păcate, nu-i mai contactaseră. Adevărul era că niciunul dintre ei nu avusese tăria de a-i contacta, pentru că în primul rând nu ar fi putut să le spună nimic despre nenorocirea care îi pândea, iar în al doilea rând ar fi fost mult prea dureros să-și ia adio de la ei, doar așa, prin telefon. Știau că toate informațiile despre Apophis și Hypatia2 fuseseră ținute în secret, iar cele câteva zvonuri care mai scăpaseră prin mass-media fuseseră demontate, rând pe rând, de către NASA, șefii statelor majore și chiar de către președinții marilor puteri, așa că, într-un final, tăcerea li se păruse cea mai bună soluție.

După ce mai luă o gură de aer, Dan propuse tuturor să coboare în adăpost și înainte de a închide ultima ușă ermetică suspină și cuprins de o tristețe imensă întrebă:

— Oare cine ne urăște atât de mult? Și oare de ce?

Era 13 aprilie 2036, iar cronometrul clipea sfidător.

Cu respirația tăiată, toți priviră cifrele fatidice 00.00.01. Apoi, din instinct, se ghemuiră la pământ și închiseră ochii, așteptându-se la ceea ce putea fi cel mai rău. Însă, după câteva minute bune, care li se păruseră o eternitate, văzând că nu se întâmplă nimic, deschiseră ochii și rând pe rând se ridicară în picioare.

Joseph se dezmetici primul și, după ce privi ceasul care arăta că trecuseră deja 4 minute și 18 secunde de la impact, se năpusti la calculator.

— Încerc să mă conectez la unul dintre sateliții care survolează Valea Marelui Rift, strigă el cu putere.

Mark, inginerul lor specialist în telecomunicații, sări imediat în ajutorul său și în doar câteva minute reușiră să obțină datele transmise de un satelit european.

— Haide, dragul meu. Dă-ne ceva, imploră Horace, și aproape instantaneu dragul de satelit începu să furnizeze imagini din ce în ce mai clare de la locul impactului.

— Vreau un cadru mărit, ceru Dan.

Înghesuiți în jurul ecranului, care era de dimensiuni mult mai mici decât cel din laborator, toți încercară să surprindă cele mai mici detalii ale zonei și, după câtva timp, se priviră oarecum liniștiți că nu observaseră nicio modificare. Singurul care stătuse mai deoparte fusese Andrei, care îi lăsă să se bucure puțin și apoi spuse:

— Din păcate, dacă scenariul nostru se va concretiza, actuala lipsă de modificări nu înseamnă decât că Hypatia2 nu a ajuns încă la adâncimea ideală pentru a declanșa imploziile și probabil…

Lucia îl întrerupse brusc:

— Ce arată seismografele?

Joseph și Horace se repeziră spre locul în care se aflau acestea și, după ce le priviră cu atenție, spuseră cu uimire:

— Nimic.

Helene își frânse mâinile și printre suspine începu să-și exprime îndoielile:

— Poate avem de-a face cu o sondă spațială… știu și eu. Poate nu este o armă.

Această idee îi animă puțin, dar după doar câteva secunde optimismul le dispăru și toți o priviră cu scepticism. Mai dezarmați ca niciodată, se așezară pe scaunele metalice și nu mai făcură niciun comentariu.

Observând că trecuse mai bine de o oră de la presupusul impact și absolut nimic nu se întâmplase, Dan se hotărî să iasă la suprafață, însă, exact în momentul în care încercă să deschidă ultima ușă ermetică, glasul puternic al lui Joseph îl întoarse din drum:

— 6,8 grade pe scara Richter în Sudan…

În mare grabă toți se adunară în jurul seismografului, iar Horace, vădit speriat, își răvăși părul și spuse pe fondul unui râs nervos:

— Îmi este teamă că începe dansul.

— 7,8 în Namibia… continuă Joseph să-i anunțe… 8,8 și magnitudinea crește.

Lucia scoase un țipăt, iar când toți o priviră speriați, arătă cu mâna ecranul: în imaginile transmise de satelit se vedea cum Valea Marelui Rift se scufunda cu o viteză halucinantă și, nu după mult timp, deveniră martori oculari la separarea continentului african.

Dintr-odată, un mic șoc zgudui observatorul. Al doilea șoc, mult mai puternic decât primul, îi trânti pur și simplu la pământ. Pereții adăpostului începură să se clatine și să se contorsioneze în jurul lor, iar când generatoarele se opriră brusc și rămaseră în întuneric, aproape toți începură să țipe disperați. Încercând din răsputeri să-și mențină echilibrul, Dan strigă cu toată puterea la ei cerându-le să-și păstreze calmul.

Zguduiturile se opriră și ca prin minune din întuneric se auzi vocea hotărâtă a lui Joseph:

— Trebuie să ies afară.

— De ce? întrebă Helene îngrozită.

— Pentru că în mod sigur am omis să resetăm sistemele de siguranță ale generatoarelor pentru situații excepționale, iar toate aceste operații, din păcate, nu se pot face de aici.

„Are perfectă dreptate“, se gândi Dan și, pe bâjbâite, folosindu-se doar de lumina telefonului, deschise prima ușă și urcă cu mare grijă cele două etaje. După ce deschise și cea de-a doua ușă, le făcu loc lui Joseph și lui Andrei, care trecură în fugă pe lângă el și, ținându-se unul de celălalt, se îndreptară spre unitatea electrică din interiorul observatorului. Pământul începu să se clatine, din ce în ce mai tare, însă spre bucuria celor din adăpost, în doar câteva minute cei doi se întoarseră, cu zâmbetul pe buze și, după ce închiseră ultima ușă, Andrei îi informă, cu o oarecare mândrie, că sistemele de siguranță fuseseră resetate, iar generatoarele funcționau din nou.

Cu chiu, cu vai, Mark se apropie de calculator și, după ce spuse solemn „Fiat lux“, conectă adăpostul la rețeaua electrică acum securizată.

Toate aparatele începură să funcționeze și Dan se repezi la seismografe, însă, după ce văzu datele afișate, îl rugă pe Joseph să le interpreteze. Acesta le privi îndelung, își șterse sudoarea de pe frunte și cu un gest brutal își smulse papionul de la gât. Apoi se așeză pe un scaun și, cu lacrimi în ochi, spuse:

— *God save us!*

***

Așa cum preconizaseră cei doi specialiști în dinamica pământului, Hypatia2 intrase cu o viteză halucinantă în fisura Marelui Rift și, după ce își croise drum în profunzimea pământului, pe măsură ce înaintase, eliberase succesiv, cu o precizie diabolică, cantități uriașe de energie. Apoi, urmând cu exactitate scenariul lor, în urma primei implozii placa Nubiană se prăbușise sub placa Somaleză și crease un spațiu larg și adânc între ele. Ulterior Hypatia se strecurase nestingherită prin acest spațiu și declanșase cea de-a doua implozie, la o adâncime mult mai mare. A treia fusese cea mai puternică și se produsese în mijlocul stratului vâscos al mantalei, iar pe magma odată descătușată plăcile tectonice alunecaseră haotic intrând în subducție cu cele învecinate și într-un timp record, pe principiul dominoului, absolut toate plăcile intraseră în derivă. Pe urmă, cu totul inexplicabil, urmaseră câteva vibrații extrem de puternice, venite parcă din miezul pământului, care, pe măsură ce se propagaseră și crescuseră în intensitate, culminaseră cu o zvâcnire trepidantă a întregii scoarțe terestre. Ca urmare a tuturor acestor evenimente, în decurs de numai două

săptămâni, cutremure devastatoare zdruncinaseră întreaga planetă, făcând ca lava să țâșnească din mii de locuri și imense valuri mareice să mănânce aproape tot ceea ce le ieșise în cale.

Fluxurile pirodastice, declanșate de erupții monstruoase, se înălțaseră la peste 20 de kilometri în atmosferă și acoperiseră aproape toată suprafața Pământului, iar planeta, care până de curând, văzută de sus, fusese un glob albastru și lucios, devenise o sferă de foc care se zbătea în agonie.

În realitate, proporțiile dezastrului provocat de Hypatia2 depășiseră cu mult orice previziuni și, numai după aproape o lună, atât scoarța terestră, cât și cea oceanică erau dramatic afectate.

Din cauza cataclismelor și a inundațiilor muriseră deja miliarde de oameni și milioane de specii de animale dispăruseră fără urmă. Nimeni nu avusese nicio șansă, iar cei care se baricadaseră în adăposturi, care mai de care mai sofisticate, fuseseră efectiv zdrobiți între pereții acestora. Nici baza Norad, nici buncărele din Siberia, nicio structură de apărare, indiferent cât de performantă fusese, nu făcuseră față unui asemenea cataclism. Nici măcar navele pregătite pentru a salva o parte dintre cei mai influenți oameni ai lumii nu rezistaseră inundațiilor apocaliptice, iar specia umană, pentru prima oară de la începuturile existenței sale, părea ca se află în pragul extincției.

Totuși, după aproape 40 de zile, încet, încet, cutremurele începură să scadă în intensitate, iar valurile mareice își pierdură din înălțime. Magma se retrăgea deja în caldeire uriașe, iar plăcile tectonice se rearanjau într-o nouă arhitectură în care continentele dispăruseră complet, iar oceanele acopereau mai mult de 90 la sută din suprafața pământului. Pe imensa întindere a apei, încă foarte agitată, se mai zăreau, doar ici-colo, mici zone de uscat care rezistaseră eroic gravelor schimbări, dar chiar dacă marile transformări brutale trecuseră de punctul culminant, avea să treacă încă foarte, foarte mult timp de acum încolo până când scoarța terestră urma să-și redobândească stabilitatea.

În mod normal, nicio ființă nu ar fi putut supraviețui unor evenimente atât de violente, însă atunci când Dan se bazase pe intuiția sa și mai ales pe proverbul bunicii sale, nu se înșelase deloc, pentru că printre puținele zone neafectate total se afla și Cerro Armazones care, datorită structurii sale bazaltice, rezistase cu stoicism șocurilor, iar înălțimea lui îl ferise de uriașele valuri mareice.

Totuși, de jur-împrejurul vârfului muntos relieful suferise schimbări importante și tot ceea ce mai rămăsese din platoul Atacama era scufundat în semiobscuritate. Din păcate, fluxul piroclastic distrusese în totalitate complexul Paranal și dintre toate observatoarele care existaseră în acea zonă rămăsese doar scheletul

metalic al celebrului E-ELT, iar sub el, ca printr-o adevărată minune, cei opt oameni de știință erau încă în viață.

***

Generatoarele cedaseră de mult, iar micile surse de lumină pe care le mai aveau la dispoziție erau folosite cu mare economie. Filtrele de aer nu mai funcționau deloc, iar rezervele de oxigen fuseseră prost calculate și acum erau pe terminate. Dacă la început, în pofida unor situații de nedescris prin care trecuseră, toți fuseseră oarecum mai optimiști, acum, stând pe jos în întuneric, începură să dea semne că își pierduseră și ultimele speranțe.

Deodată se auzi glasul stins al Helenei:

— Este doar impresia mea sau nu mai sunt cutremure?

Pentru că nimeni nu-i răspunse, ea se mulțumi să se cuibărească la pieptul lui Dan, iar cu puținele puteri care îi mai rămăseseră, îl strânse în brațe.

În ultimul timp, din cauza zguduiturilor extrem de puternice provocate de cutremure, fuseseră obligați să stea mai mult culcați pe jos, și de aceea Joseph se ridică cu foarte mare greutate, iar după ce aprinse o lanternă, având în vedere starea dezastruoasă în care se aflau de mai bine de o lună, spuse un lucru pe care toți ceilalți îl considerară de-a dreptul absurd:

— Haideți să mâncăm.

Apoi, vădit flămând, se repezi spre locul în care se aflau proviziile de alimente, însă, pentru că vizibilitatea era extrem de redusă, se lovi de o țeavă căzută din plafon și realmente amețit se așeză iute pe jos.

— *Oh, my head!* exclamă el.

Cu toate acestea, energia debordantă de care dăduse dovadă îi lăsă fără cuvinte și doar Horace, nepărând deloc impresionat, începu să râdă cu poftă și să glumească pe seama lui.

Joseph nu-l băgă în seamă și în timp ce își frecă energic fruntea, printre gemete de durere, spuse îngrijorat:

— Mă gândesc să ies afară ca să repar generatoarele. Nu înțeleg cum au cedat…

De această dată, în pofida tuturor nenorocirilor prin care trecuseră și a stării de epuizare totală în care se aflau, absolut toți izbucniră în râs, iar atunci când se mai liniștiră, Horace, care părea să nu-și fi pierdut simțul umorului nici măcar acum, nu rată ocazia și declară cu ultimele sale zvâcniri teatrale:

— Ăsta a înnebunit primul. Nici voi nu sunteți prea departe, iar eu… eu aș da un regat pentru o țigară.

Între timp, Dan, care în ultimele zile nu vorbise aproape deloc, se gândi intens la cele spuse de Helene și de Joseph, iar ca urmare,

aprinse lanterna de care nu se despărțise nicio clipă și o plimbă pe fețele celorlalți. Căuta pe cineva anume și într-un târziu, negăsind acea persoană, întrebă:

— Mark, unde ești?

— Pe jos în dreapta lângă perete, mormăi acesta.

— Mark! Crezi că ai putea, cu ceea ce avem aici, să improvizezi o sondă video pe care să o scoatem la suprafață?

Acesta se gândi câteva clipe și, puțin înviorat, spuse cu mai multă viață în voce:

— În mod sigur, însă va fi mai complicat să ajungem cu ea afară.

— Știu eu pe unde, interveni Andrei. O vom scoate prin coloana filtrelor de aer.

Animați de ideea lui Dan, după ce aprinseră telefoanele și cele câteva lanterne care mai funcționau, toți se strânseră în jurul lui. Apoi, după ce primiră toate indicațiile necesare de la Mark, mai motivați ca niciodată se puseră pe treabă. Helene și Lucia luminară cât mai bine masa din centrul încăperii, pe care, în doar câteva minute, începură să apară piese și cabluri de toate dimensiunile.

Între timp Andrei și Horace dezasamblară câteva scaune, iar din picioarele metalice ale acestora improvizară segmenții necesari unei tije de suport și, după câteva ore de muncă asiduă, Mark reuși să monteze, la unul dintre capetele acesteia, o minusculă cameră video.

— Ești un adevărat magician, îl complimentă Dan la scenă deschisă.

Pe urmă, la lumina din ce în ce mai slabă, Andrei încercă cu mare grijă să introducă micul dispozitiv prin coloana filtrelor de aer și după ce reuși, începu să-l ridice încet. Deodată simți un obstacol ce părea de netrecut și rămase nemișcat.

Lucia se apropie de el și spuse:

— Lasă-mă să încerc și eu.

El o privi câteva clipe și văzând-o cât de determinată era, îi întinse sonda pe care ea o luă cu hotărâre și apoi, cu o abilitate ieșită din comun, o retrase puțin, după care începu să o ridice sub alt unghi. Pe măsură ce o strecură prin coloana îngustă de aerisire, Andrei adăugă treptat segmenți tijei și, la un moment dat, Lucia strigă victorioasă:

— Este afară.

Deși din când în când se mai simțeau mici replici ale cutremurelor, nimeni nu mai ținu cont de ele și o bucurie de nedescris puse stăpânire pe toți, însă Dan le ceru să-și păstreze calmul și după aceea îi spuse Luciei să rotească micul dispozitiv atât cât îi permitea improvizația lor.

Aceasta se conformă, iar după câteva minute de suspans total, îl rugă pe Andrei să demonteze tija și apoi, printr-o acțiune sincronizată perfect, încet, încet, reușiră să coboare sonda. Tot ea o demontă și cu

un aer triumfal o depuse în mâinile lui Mark care, emoționat din cale afară, o puse mai întâi cu grijă pe masă și apoi o privi, câteva clipe, ca pe un adevărat odor. Pe urmă, cu respirația tăiată, o luă și o introduse în telefonul pregătit pentru următoarea operațiune.

— Norocul nostru, spuse el cu voce tremurândă, că acumulatoarele portabile sunt în stare perfectă, așa că sper din tot sufletul ca toate modificările pe care le-am făcut să dea rezultate. Cu o oarecare teamă declanșă sistemul de vizionare al înregistrării și cu sufletele la gură toți se îngrămădiră în jurul său.

Imaginile surprinse de micuța cameră generară o stare de confuzie atât de mare, încât, la sfârșitul înregistrării, Joseph, care părea cel mai bulversat, ceru să mai fie derulată încă o dată și încă o dată, iar după trei vizionări succesive, rămași fără grai, toți îl priviră pe Dan, așteptând cu nerăbdare verdictul acestuia.

El nu ezită aproape deloc și spuse cu hotărâre:

— Eu voi ieși primul, iar voi veți rămâne aici până când vă voi striga eu.

Helene se repezi la el și îl luă de mână:

— Vin cu tine, spuse ea, însă Horace o trase iute înapoi, obligând-o să rămână cu ceilalți.

— Stai cuminte aici, îi spuse el mai cu blândețe, merg eu cu Dan.

Amândoi se apropiară de prima ușă ermetică și cu o oarecare teamă o deschiseră. Urcară cele două etaje și după ce puseră lanternele pe jos, printr-un efort comun reușiră să deblocheze ieșirea.

Dan se avântă primul și după ce scăpă un strigăt de durere, instinctiv își acoperi ochii cu mâinile.

— Stai acolo, îl somă el pe Horace.

Acesta înțelese imediat mesajul, drept care mai zăbovi puțin și, după ce își acoperi ochii, ieși încet la suprafață unde amândoi avură nevoie de mai mult timp înainte de a putea privi cerul perfect senin fără a mai fi orbiți de razele puternice ale soarelui.

Cu ochii mijiți se uitară lung unul la celălalt și se întrebară în același timp:

— Oare visez?

Deodată strigătele celorlalți, care, fără a ține cont de sfaturile primite, începuseră să urce și să se apropie de ieșire, îi readuseră la realitate.

— Urcați pe rând, îi avertiză Dan. Aveți grijă ca atunci când veți ieși să vă protejați ochii.

Cei șase se conformară întocmai. În șir indian ieșiră la suprafață, iar după ce se obișnuiră cu lumina clară a zilei, traseră aer adânc în piept și începură să se privească unul pe celălalt, ca și cum s-ar fi văzut pentru prima oară. Erau palizi, îmbătrâniți și foarte slăbiți, semănând vag cu cei care intraseră în adăpostul subteran în urmă cu

40 de zile. Fețele bărbaților erau acoperite de bărbi și mustăți prăfuite, iar părul fetelor era încâlcit și vâlvoi. Erau murdari din cap până în picioare, iar hainele zdrențuite cădeau de pe ei și toate acestea creionau un tablou de-a dreptul grotesc. Totuși, în pofida stării jalnice în care se aflau, erau aceiași, iar faptul că erau în viață reprezenta o adevărată minune, așa că trecură iute peste aspectul lor care, în acel moment, era total lipsit de importanță și cu fețele scăldate în lacrimi de fericire începură să se îmbrățișeze.

După ce reușiră cât de cât să treacă de momentul culminant al șocului emoțional, Helene încercă să facă câțiva pași, însă imediat simți cum pământul îi fuge de sub picioare și leșină. Ceilalți, deși erau încă năuci și amețiți de aerul curat și de lumina puternică a soarelui, se repeziră să o ajute, iar Lucia, cu ultimele puteri, coborî în adăpost și aduse o sticlă cu apă pe care o aruncă pe fața prietenei sale. Acest remediu avu rezultatul scontat și, parcă trezită dintr-un somn letargic, Helene îi privi pe fiecare în parte și printre hohote de plâns spuse sincopat:

— Am… fost sigură… că… vom muri…

Văzând-o că se ridică în picioare și că, după ce își șterge lacrimile, începe chiar să zâmbească, Dan se liniști și realiză că ar fi cazul să-și reintre în rolul de șef. Își scutură hainele de praf, își îndreptă spatele și după ce tuși de câteva ori pentru a-și drege glasul, spuse:

— Dragii mei. După cum vedeți și voi… ceea ce se întâmplă… nu are nicio explicație logică.

Horace, care deja își aprinsese țigara la care visase atâta timp, declară pe un ton ce denota în același timp dezamăgire profesională, dar și o mare bucurie, că se înșelaseră:

— Probabil că am supraestimat puterea Hypatiei2.

— Mai lasă naibii numeralul acela, sări Lucia ca arsă. Este de ajuns să-i spunem doar Hypatia… mama ei de nenorocită.

— Dacă ar fi știut adevărata Hypatia, interveni Joseph, marea matematiciană și prima femeie astronomă a Antichității, că numele ei…

Între timp Helene, spre marea bucurie a celorlalți, își revenise complet și propuse să aducă biscuiți și cafea. Lucia se oferi să o ajute și, în scurt timp, așezați pe jos și cu mâinile tremurânde, toți începură să mănânce. Cafeaua se dovedi un adevărat miracol, iar starea generală se îmbunătăți substanțial și, oarecum revigorați, câțiva dintre ei se ridicară și se hotărâră să facă o evaluare cât mai obiectivă a situației. Privind în zare, se entuziasmară oarecum pentru că, atât cât le permitea raza vizuală, relieful părea că nu suferise modificări. În schimb, când întoarseră privirile, spre marea lor tristețe, văzură că telescopul era într-o stare jalnică. Imensa cupolă era căzută într-o parte, scheletul metalic al construcției era contorsionat, iar toate

componentele tehnologice erau sfărâmate în mii de bucăți și împrăștiate peste tot.

Cu durere în suflet, Samuel, celebrul lor inginer în optică care cu ani de zile în urmă proiectase fabuloasele oglinzi și ulterior le îngrijise ca pe copiii săi, se aplecă și din multitudinea de cioburi alese câteva. Le șterse cu grijă, lăsând capul în jos pentru ca ceilalți să nu vadă lacrimile care îi șiroiau pe față, și se îndreptă cu pași greoi spre adăpost. Toți îl priviră cu tristețe, iar Dan, empatizând profund cu el, închise ochii și oftă prelung. Brusc o idee îi străfulgeră prin minte:

— Spune, îl îndemnă Horace.

— Mă gândeam… că poate din mormanele astea de piese am putea recupera câte ceva.

Înțelegând imediat despre ce era vorba, Andrei sări în picioare și se apucă să caute. Ceilalți îl urmară și, după câteva ore de muncă susținută, reușiră să adune o cantitate impresionantă de obiecte posibil utile.

Obosiți și arși de soare, luară o mică pauză, timp în care terminară cutia de biscuiți și apoi Joseph, Mark și Andrei începură să trieze piesele cu speranța că din acestea vor putea asambla o stație radio care ar fi fost singura lor șansă de a comunica cu alți eventuali supraviețuitori.

Între timp, Helene și Lucia coborâră în adăpost hotărâte să facă puțină ordine, dar mai ales pentru a face o reevaluare a proviziilor. Acolo îl găsiră pe Samuel care, între timp, improvizase din cioburile adunate un sistem capabil să conducă lumina de afară până în subsol, iar când primele raze inundară încăperea, Helene îl sărută pe obraz și îl complimentă cu toată sinceritatea:

— Ce deștept și practic ești!

Samuel zâmbi rușinat și le explică faptul că studiase mai demult principiul prin care vechii egipteni reușeau să lumineze interioarele piramidelor și celebrelor morminte.

— De altfel, completă el, acest sistem chiar poartă numele de „oglindă egipteană“.

Începuse să se însereze și să se facă din ce în ce mai frig. Stelele străluceau cu putere pe cerul perfect senin, iar o parte din Calea Lactee oferea un spectacol feeric.

Obosiți dar și oarecum revigorați de munca fizică depusă după atât timp de inactivitate, cei opt oameni de știință se așezară pe solul arid și începură să înfulece o mâncare incertă din câteva conserve fără etichete.

— Mâine, spuse Dan cu gura plină, vom încerca să asamblăm stația radio.

Mark schiță un zâmbet și, după ce se scărpină pe cap, spuse:

— Vom vedea asta mâine, pentru că acum nu mă mai simt în stare

de absolut nimic. Sunt atât de obosit și de amețit, încât nici nu mai pot gândi.

De fapt erau mai mult decât obosiți și toți hotărâră să meargă la culcare, așa că se ridicară cu greu și se îndreptară spre adăpost.

Pământul se mai clătina din când în când, însă nimeni nu mai băgă în seamă și, în scurt timp, majoritatea lor se cufundă într-un somn profund.

În patul în care, de când se baricadaseră în subsol, nu apucaseră încă să doarmă nici măcar o dată, Helene se ghemui lângă soțul ei, iar când îi simți căldura corpului, adormi instantaneu. El nu reușea deloc să adoarmă și, cu mare grijă, se strecură spre ieșire. Simțea nevoia să respire aer curat, pentru a-și limpezi gândurile. Când ajunse afară, frigul înțepător îl determină să se întoarcă, însă, chiar în momentul în care se pregătea să coboare scările, apăru Horace care purta pe brațe jachete și căciuli pentru amândoi.

— O să răcești. Pune astea pe tine, îl dojeni el părintește.

După ce se îmbrăcară și se așezară pe două cutii metalice care făcuseră parte din exorbitantul sistem Mycado, priviră cu nesaț cerul înstelat.

— Știu la ce te gândești, spuse Horace.

— Bineînțeles că știi, doar ne cunoaștem de-o viață, și sunt sigur că și pe tine te frământă aceleași întrebări.

— Evident, răspunse Horace, ceva este în neregulă. Parcă nu-ți vine să crezi că, după tot ceea ce s-a întâmplat sau, mai bine zis, după ceea ce credem că s-a întâmplat, soarele este la locul lui, stelele la fel, iar aerul este mai curat ca niciodată.

Dan se uită la mormanul de piese și la scheletul metalic din fața lor și spuse în șoaptă:

— Dacă nu aș vedea observatorul distrus în totalitate, aș fi tentat să cred că tot ceea ce ni s-a întâmplat nu a fost decât un vis comun și foarte urât.

Deodată Horace își trase o palmă peste frunte și sări în picioare.

— Ai înnebunit? întrebă Dan impacientat.

— Nu chiar, răspunse acesta, dar mi-am adus aminte că printre ruine am găsit un aparat Geiger.

— Și crezi că mai funcționează?

— Sunt aproape sigur, pentru că nu părea deloc deteriorat.

Spunând acestea, se îndreptă iute spre un anume loc și, ajutat de lumina pe care ghirlandele de stele o răspândeau cu generozitate, în doar câteva minute se întoarse victorios. Se așeză lângă Dan, șterse ecranul aparatului și după ce îl acționă, spre marea lor bucurie, observară că funcționa perfect.

— Nu mai înțeleg chiar nimic, spuse Horace, până și radioactivitatea este absolut normală.

Era deja prea mult pentru o singură zi și, pe fondul epuizării, frigul devenise aproape insuportabil, așa că Dan propuse să amâne discuția pentru altă dată și să meargă la culcare. Totuși, înainte de a intra în adăpost, se opri și îl întrebă cât se poate de serios:

— Nu ți se pare că miroase a… ocean?

Cu bine cunoscutul său umor, Horace imită, pentru câteva clipe, un câine de vânătoare care adulmecă aerul, iar după ce strănută de câteva ori, îl bătu pe spate prietenește și îi spuse:

— Deloc. Noapte bună.

Cu ultimele puteri, Dan încercă să zâmbească, dar nu reuși, așa că îi spuse noapte bună și amândoi coborâră în adăpost.

Capitolul 3
AVELT

A doua zi, oarecum refăcută, mica echipă se apucă serios de treabă. Fiind o prioritate, unii dintre bărbați scoaseră fosele septice și le duseră cât mai departe, iar în timp ce Helene și Lucia făcură un nou inventar al proviziilor de hrană și în special al rezervelor de apă, Mark și ceilalți ingineri se concentrară pe împărțirea în categorii a resturilor tehnologice.

După câtva timp, Lucia apăru cu un vas mare cu cafea și o cutie de biscuiți. Urmă o mică pauză de mic dejun, după care toți își reluară activitățile.

— Lucia, strigă Dan, cum stăm cu proviziile?

Aceasta își scutură părul plin de praf, oftă și spuse:

— S-a spart un singur rezervor de apă, dar, dacă ne vom spăla ca pisicile, ceea ce ne-a rămas ne va ajunge aproximativ 10 luni. Se opri și după ce își scutură încă o dată părul pentru a arăta cât de mare nevoie avea de o baie adevărată, continuă:

— În schimb stăm bine cu mâncarea și, ținând cont că în ultimul timp ne-am cam dezobișnuit să mâncăm pe săturate, cred că ceea ce mai avem ne va ajunge cel puțin un an.

Dan îi mulțumi, gândindu-se că pentru moment lucrurile stăteau binișor, și se apropie de Horace, care căuta de zor într-un morman de obiecte.

— Lasă scotoceala și hai să facem o mică plimbare, îi spuse el zâmbind.

Acesta se ridică cu greu, se întoarse cu fața la prietenul său și, întinzându-i un volan de mașină, găsit din întâmplare, îl întrebă râzând:

— Conduci tu?

Se amuzară câteva clipe și pe urmă Dan îi explică motivul așa-zisei

plimbări:

— Cum bine vezi, în est, nord și sud, relieful este practic neschimbat. În schimb versantul din vest ne obturează orizontul, așa că nu putem ști ce este dincolo de el decât dacă urcăm, și spunând acestea, arătă cu mâna spre vârful înalt de munte din stânga platoului.

Horace privi, destul de sceptic, locul indicat, însă premisa unei escaladări în timpul căreia avea posibilitatea de a vorbi, fără ca să-i audă ceilalți, cu prietenul său îi surâse, așa că acceptă imediat.

După ce merseră aproape doi kilometri, până la poalele versantului, se opriră și, încurajându-se prin gesturi unul pe celălalt, începură să urce voinicește. Respirând din ce în ce mai greu, Horace întrebă:

— Ai putea acum să-mi explici cum de aerul este atât de curat și radioactivitatea este normală?

Dan se opri și, mișcându-și haotic brațele, țipă cu putere la el:

— Ce să-ți explic?… Să-ți explic că nu înțeleg nimic? Și dacă ești atât de deștept pe cât te crezi, explică-mi tu ce s-a întâmplat.

Horace nu mai scoase niciun cuvânt și amândoi își continuară escaladarea în tăcere. Erau nervoși pentru că se simțeau neputincioși și frustrați în fața miilor de întrebări la care nu puteau găsi răspuns, iar pe acest fond, în momentul în care, în sfârșit, ajunseră în vârf, priveliștea acompaniată de un puternic aer marin îi copleși.

Din vestul continentului sud-american, apa înghițise mai mult de 100 de kilometri de uscat și se oprise exact în locul în care se aflau ei. Practic, versantul Cerro Armazones devenise malul oceanului Pacific, iar ca dovadă că tot ceea ce vedeau era cât se poate de real, la câteva sute de metri sub ei, valurile scăldau stâncile abrupte.

— *Madre Dios,* exclamă Horace.

Privind imensitatea de apă, Dan se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva el și colegii lui rămăseseră singurii oameni de pe Pământ, iar pentru a-și alunga acest gând sinistru strânse pumnii cu putere și, încercând să se concentreze doar pe subiectul actual, își întoarse privirea spre Horace și îl întrebă cu ironie:

— Ei, acum simți mirosul de ocean?

Acesta nu reuși decât să-i arunce o privire total inexpresivă, drept care amândoi mai traseră câteva guri de aer și se hotărâră să se întoarcă la ceilalți. Totuși, fiind adevărați oameni de știință, în timp ce coborau nu rezistară ispitei și începură să emită multiple ipoteze în legătură cu tot ceea ce văzuseră de când ieșiseră la suprafață, inclusiv această dramatică schimbare de relief. Din păcate, niciuna nu li se păru suficient de plauzibilă și, total dezamăgiți, preferară să-și vadă de drum în tăcere.

— Haideți să mâncați ceva, îi întâmpină Helene cu zâmbetul pe buze, însă după ce le studie cu mai multă atenție chipurile, întrebă

îngrijorată: Ce s-a întâmplat?

Horace o luă de mână și o trase deoparte, iar în stilul său glumeț îi spuse în șoaptă:

— Ar fi bine să-ți pregătești costumul de baie pentru că mâine mergem la plajă. O privi o clipă și după ce-i văzu expresia de nedumerire, îi explică cu lux de amănunte despre ce era vorba.

Între timp, Dan îi adunase pe ceilalți în jurul său, dar, exact în momentul în care se pregătea să le descrie noul peisaj din spatele versantului Cerro Armazones, o umbră uriașă acoperi întreaga suprafață pe care se aflau, iar Lucia, la gândul că s-ar putea să plouă și va putea în sfârșit să aibă parte de un duș pe cinste, sări în sus de bucurie și strigă cu putere:

— S-a înnorat.

Involuntar, toți ridicară privirile și instantaneu rămaseră înmărmuriți. Pe albastrul perfect al cerului, obturând parțial lumina soarelui, stătea, parcă suspendat în aer, un imens disc metalic. În scurt timp acesta începu să emită lumini multicolore, să coboare încet fără a face niciun zgomot și, după ce efectuă câteva rotații în jurul axei, sub privirile siderate ale celor de la sol, ateriză chiar în fața lor. Trecură câteva minute bune în care de spaimă toți se înghesuiră în jurul lui Dan și dintr-odată o porțiune semicirculară a discului dispăru, iar în dreptul ei apăru o ființă extrem de asemănătoare unui pământean. Noul sosit făcu un pas înainte și apoi rămase nemișcat, lăsând impresia că dorea să le acorde privitorilor timp suficient pentru a se obișnui cu prezența sa.

Brusc, Dan își simți zvâcnirea bătăilor inimii în fiecare celulă a corpului, iar ochelarii i se aburiră atât de tare, încât aproape nu mai văzu nimic. După lungi momente de confuzie, încercă din răsputeri să-și controleze respirația, apoi își șterse ochelarii și îl privi cu maximă atenție.

În fața lui stătea o ființă de statură medie, prin a cărui mantie aurie și lungă până la glezne se profila un fizic foarte robust. În picioare purta un fel de sandale sofisticate, iar pe brațele goale îi străluceau câteva brățări plate și inscripționate cu semne stranii.

După ce-i analiză cu minuțiozitate corpul, Dan își focaliză atenția pe chipul acestuia, marcat de anumite particularități, care denotau oarecum apartenența la o specie extraterestră. Fața amintea de marfanismul faraonilor, iar culoarea ochilor era imposibil de definit. Pe cap purta o cască perfect mulată, iar textura pielii, deși părea translucidă, nu era transparentă și dădea impresia că își schimba nuanțele în permanență. Cu toate acestea, privite în ansamblu, toate elementele anatomice și proporțiile acestora erau umanoide.

Deodată, spre surprinderea tuturor, Joseph se detașă de grup și se apropie de noul sosit. Îi întinse mâna, iar colegii săi, considerând că

acest gest era total iresponsabil, făcură iute câțiva pași în spate. După câteva momente de suspans total, celălalt îi răspunse prin același gest și amândoi începură să-și strângă mâinile aproape prietenește. Joseph reveni zâmbind lângă colegii săi, iar străinul întinse brațele spre ei și li se adresă într-o engleză perfectă:

— Vă rog să nu vă speriați. Am venit să vă ajutăm.

Helene scoase un țipăt și în același moment toți observară cum textura căștii începu să freamăte în valuri de solzi multicolori, creând iluzia unui pește ce se străduia să înoate împotriva curenților.

Noul sosit așteptă câteva clipe pentru ca spiritele să se mai liniștească și continuă:

— Am dori ca mai întâi să ne cunoaștem și după aceea am vrea să ne spuneți ce nevoi urgente aveți. 0000

Spunând acestea, se întoarse și arătă spre nava din care își făcură apariția alte câteva ființe identice cu el. Cu mare precauție, aceștia se apropiară și, rând pe rând, începură să se prezinte. Pe urmă se repliară în spatele celui ce părea a fi comandantul lor, iar acesta reluă:

— Acesta este echipajul condus de mine și aș dori să știu dacă printre dumneavoastră există un omolog al meu.

Pentru că nimeni nu spuse nimic, Horace îl împinse cu putere pe Dan înainte, care, pus în fața unui fapt împlinit, se prezentă ceremonios:

— Mă numesc Dan Păunescu și sunt… un fel de șef al echipei pe care o vedeți.

Deplasându-se cu o ușurință care îl făcea să pară a pluti prin aer, noul sosit se apropie de el și, după ce îi aruncă o privire pătrunzătoare, spuse:

— Eu mă numesc Avelt și v-aș ruga să nu interpretați venirea noastră ca pe un act de agresiune. Se opri și închise încet ochii. Apoi îi deschise brusc și întrebă: Aveți nevoie de ceva?

Redresat complet din șocul inițial, Dan îi mulțumi și apoi îi spuse că singurul lucru de care aveau nevoie era o explicație.

Solzii de pe capul lui Avelt începură iarăși să freamăte, iar pielea căpătă nuanțe albăstrui.

— Înțelegem perfect curiozitatea voastră, spuse el, însă, având în vedere că suntem dispuși să stăm aici atâta timp cât va fi nevoie, considerăm că vom avea suficiente ocazii pentru a vă răspunde la întrebările pe care le aveți.

Atmosfera părea a se mai destinde puțin și prinzând oarecum curaj, colegii lui Dan se apropiară și începură să schimbe câteva cuvinte cu membrii echipajului.

Văzându-l pe Horace că începe să-și răvășească părul, Dan îi sugeră, printr-o privire scurtă, să abordeze această situație amical, dar cu prudență, drept care, ținând cont de avertismentul primit, se

apropie de Avelt și cu un zâmbet forțat îl întrebă:

— Veniți de departe?

— Venim dintr-un sistem solar îndepărtat, care face parte din aceeași galaxie cu al vostru.

Horace și nu numai el ar fi dat orice să poată dezvolta acest subiect, însă Lucia, care își atribui rolul de gazdă cât se poate de serios, interveni întrebându-l pe Avelt dacă nu vrea să bea o cafea. Acesta deschise gura larg și scoase un zgomot atât de strident, încât toți se repliară iarăși în jurul lui Dan și le trebuiră mult timp până să înțeleagă că de fapt așa râdea el. Avelt îi privi din ce în ce mai amuzat și după ce se mai liniști, spuse:

— Mulțumesc, însă noi nu bem cafea… De altfel nici nu știm ce înseamnă cuvântul cafea. Dar dacă vreți, vă putem noi oferi băuturi energizante care sunt obținute din fructe și legume asemănătoare celor care există pe planeta voastră.

Lui Horace îi trecu prin cap să-i spună că în principiu pe planeta lor nu mai exista nimic, dar își aduse aminte de privirea lui Dan și strânse din dinți, însă chiar și așa, nu reuși să se abțină și își reluă interogatoriul:

— Dar cum se face că, deși veniți de la o distanță atât de mare, vorbiți limba noastră atât de bine?

Avelt făcu un semn echipajului său și, după ce acesta dispăru în navă, se întoarse cu fața la Horace și îi răspunse scurt:

— Putem vorbi orice limbă.

„Ăsta da răspuns“, gândi Horace. „Așa îmi trebuie.“ Și hotărât să nu mai întrebe nimic, trecu peste impulsurile sale de curiozitate și se mulțumi prin a accepta invitația de a bea o băutură… extraterestră.

Din navă apărură doi membri ai echipajului care purtau pe brațe recipiente transparente pline cu un lichid multicolor, iar Dan, văzându-l pe bunul său prieten cum se repede primul la acestea, îl rugă în șoaptă ca totuși să aibă grijă. Degeaba însă, pentru că, fără a ține cont, Horace luă unul dintre recipiente și începu să bea cu poftă. După ce îl goli, se șterse la gură cu dosul palmei, care oricum era mult mai curat decât cămașa zdrențuită pe care o purta, și exclamă satisfăcut:

— Este senzațională! Așa ceva bun nu am băut în viața mea.

Avelt zâmbi, înclină capul în semn de mulțumire pentru aceste aprecieri și le precizează că pe marginea recipientelor existau senzori care puteau schimba esența și temperatura conținutului în raport de preferințele fiecăruia. Apoi, după ce arătă spre Horace, care avea o expresie de totală satisfacție, îi invită și pe ceilalți să-și imite colegul, iar ei, încurajați, dar și foarte curioși, luară fiecare câte un recipient și, după ce îl studiară cu atenție, începură să bea din el.

Văzând că totuși Dan ezită, Helene îl îndemnă:

— Hai, bea și tu, doar vezi că noi toți am băut și nu avem nimic.

Cu o oarecare sfială duse recipientul la gură și în momentul în care simți gustul, dar mai ales textura lichidului vișiniu, se gândi că Horace avusese perfectă dreptate. Era într-adevăr senzațional, drept care bău tot conținutul pe nerăsuflate.

Cei care aduseseră recipientele dispărură și după puțin timp se întoarseră cu două cutii ovale pe care le depuseră în mijlocul lor.

— Vă rugăm să vă hrăniți cu acești nutrienți de bază care vă sunt strict necesari, după perioada de inaniție prin care ați trecut, îi îndemnă unul dintre membrii echipajului.

Amintirea celor 40 de zile petrecute aproape în post negru îl făcu pe Horace să nu aștepte a doua invitație și, cu mâinile tremurânde, luă din interiorul unei cutii o plăcuță transparentă din care mușcă cu poftă. Mestecă tacticos și văzând că toți îl privesc cu nerăbdare, le făcu cu ochiul și le spuse cu gura plină:

— Voi credeți că eu sunt cobaiul vostru? Ce așteptați? Să vedeți dacă mor? Luați și voi. Și după ce înghiți tot, îl întrebă politicos pe Avelt dacă mai poate lua încă una.

Cu același râs strident, care de această dată nu mai sperie pe nimeni, el îl invită să le mănânce pe toate, asigurându-l că în nava lor existau provizii suficiente.

Până la urmă, curiozitatea și reala stare de subnutriție biruiră teama și toți se năpustiră la hrana oferită, reușind, într-un timp record, să golească ambele cutii. Apoi Joseph, fiind sigur că este în asentimentul tuturor, declară:

— Extraordinar. Pe lângă faptul că în sfârșit sunt sătul, chiar simt cum îmi recapăt puterile. Vă mulțumim.

Horace se întinse pe solul arid și își aprinse o țigară.

— Stricați atmosfera, îl apostrofa Avelt.

— Da, sigur, spuse el impasibil… îmi spuneți asta ca și cum, după tot ceea ce s-a întâmplat pe planeta noastră, ar mai conta o țigară… Și demonstrativ mai trase un fum adânc în piept.

Avelt îl privi puțin încruntat și apoi se îndreptă spre navă. Cei doi membri ai echipajului îl escortară și imediat fanta se închise în urma lor.

— Cu ce ușurință se deplasează, remarcă Lucia, dar cum nimeni nu o băgă în seamă, se ridică și, fără a mai spune nimic altceva, se duse direct la culcare.

Se înserase de-a binelea, iar Helene, din cale-afară de obosită, își sărută soțul și își urmă prietena, iar ceilalți, după ce mai schimbară câteva cuvinte, traseră concluzia că cele două procedaseră foarte bine, drept care în scurt timp coborâră în adăpost.

Rămași singuri, Dan și Horace se așezară pe un rest de cutie metalică și, cum frigul începuse deja să-și spună cuvântul, se

înghesuiră unul în celălalt.

— Este clar că avem de a face cu o specie extraterestră mult mai avansată decât noi, trase Dan concluzia care îl făcu pe Horace să râdă cu mare poftă și să-i spună în zeflemea:

— Nimic nu-ți scapă.

Dan îl îmbrânci și continuă cu cea mai mare seriozitate:

— Și cum nu prea avem alte opțiuni, deocamdată ei sunt singura noastră șansă de supraviețuire. De altfel au și insistat să ne ajute.

— Este adevărat, dar rămâne să vedem ce vor dori în schimbul acestui ajutor.

Auzindu-l cât de serios pusese o întrebare atât de naivă, Dan îi trase în glumă o palmă peste cap și îi răspunse pe măsură:

— Probabil că vizează planurile telescopului nostru.

Amândoi începură să râdă, însă foarte repede se liniștiră și își îndreptară privirile spre nava care în lumina serii căpătase reflexe aurii. Horace oftă prelung și spuse cu tristețe:

— Când te gândești cum râdeam noi doi, pe vremea când eram studenți la MTI, de cei care se jurau că văzuseră OZN-uri. Poftim unul chiar în fața noastră. Îl văd cu ochii mei, pot să-l și ating, dar parcă tot nu-mi vine să cred că este real.

Adevărul era că dintotdeauna amândoi susținuseră cu tărie că Pământul nu putea fi singura planetă din Univers pe care exista viață inteligentă, însă nu crezuseră niciodată că extratereștrii ne vizitau în mod frecvent. Acum, în fața indubitabilei dovezi, în loc să fie exaltați și mulțumiți, stăteau tăcuți și gânditori.

Deodată Horace sparse tăcerea și întrebă:

— Pe comandantul lor îl cheamă Avelt… nu?

— Da.

— Și pe ceilalți cum îi cheamă?

Gândindu-se mai bine, amândoi realizară că de fapt toți membrii echipajului se prezentaseră cu același nume, iar Dan răspunse în glumă:

— Simplu. Avelt unu, Avelt doi… și așa mai departe.

Horace se amuză puțin, dar imediat redeveni impacientat și îi spuse că ar mai fi o problemă.

— Care?

— Bănuiesc că ai remarcat că toți seamănă între ei leit? Cum îi vom deosebi?

Dan începu să se enerveze și strigă la el:

— Termină cu prostiile astea. Sunt lucruri mult mai importante decât numele lor și asemănarea dintre ei.

— Crezi că sunt roboți? insistă Horace în șoaptă, însă exact când Dan, enervat de întrebările stupide puse de cel pe care îl considera unul dintre cei mari oameni de știință, se pregătea să-l înjure, din

navă țâșni o rază puternică de lumină. Amândoi săriră în picioare și muți de uimire începură să urmărească un spectacol halucinant. Controlată parcă de un magician, raza își amplifică intensitatea și dimensiunile, transformându-se într-o sferă strălucitoare care înaintă spre ei și, pe măsură ce îi învălui, căldura blândă a acesteia începu să le mângâie trupurile înfrigurate. Plăcerea era atât de mare, încât închiseră ochii, încercând să profite de această lumină ca de o adevărată binefacere. După câteva minute se simțiră complet relaxați, dar în momentul în care deschiseră ochii, se speriară îngrozitor, pentru că, la o distanță extrem de mică, Avelt stătea nemișcat privindu-i fix. Din instinct, Dan sări în picioare și făcu iute câțiva pași în spate, dar văzând că solzii de pe capul acestuia încep să freamăte, înțelese imediat că reacția lui îl ofensase și murmură câteva cuvinte pentru a se scuza.

Avelt schiță un zâmbet și întrebă direct:

— Pot să-ți spun simplu Dan?

— Desigur, chiar te rog, răspunse el.

Puțin frustrat, Horace interveni imediat:

— Și mie poți să-mi spui simplu Horace.

— Bine, spuse acesta, iar acum pentru că ne cunoaștem mai bine, aș vrea să știu dacă vreți să vă petreceți noaptea în spațiul nostru?

Văzând că amândoi îl privesc confuzi și că niciunul nu spune nimic, Avelt se grăbi să-și argumenteze invitația:

— Am constatat că energiile voastre se află deocamdată la cote minime, iar în navă vă putem pune la dispoziție metode de refacere extrem de eficiente.

Cei doi se priviră lung. Tentația era foarte mare, dar teama parcă era și mai mare, așa că se gândiră că ar fi mai bine dacă ar tergiversa răspunsul.

— Ar fi bine să vă odihniți, insistă Avelt, pentru că mâine, când vor sosi și ceilalți…

— Ceilalți? îl întrerupse Dan. Ceilalți… ca voi?

— Și sunteți mulți? completă Horace întrebarea.

Avelt îi privi foarte mirat și numai după câteva secunde bune, timp în care păru că se gândește intens la întrebările lor, răspunse zâmbind:

— Noi nu suntem foarte mulți. Pe cele nouă nave care vor ateriza aici sunt cei nouăzeci de membri ai echipajelor. Ceilalți, despre care vorbeam, sunt cei 3.180 de supraviețuitori pe care am reușit să-i salvăm în ultimele clipe.

Cu emoție în glas Dan întrebă:

— Deci nu suntem singuri… Cum ați reușit să-i salvați?

Avelt își trase o cutie metalică lângă cei doi, își înfășură cu grație mantia în jurul corpului și, după ce se așeză cu grijă, răspunse calm:

— Sistemele noastre de detecție a materiei biologice i-au localizat

cu precizie chiar în faza incipientă a mișcărilor tectonice și așa am putut interveni la timp.

— Și pe noi?

— Pe voi v-am reperat numai în momentul în care ați ieșit la suprafață. Se opri și numai după ce îi privi cu oarecare admirație, continuă:

— De altfel… a fost o mare surpriză să vă găsim în viață după atâta timp.

Horace îl privi pe Dan, pe fața căruia se putea vedea cu mare ușurință că prin mintea i se perindau o mulțime de întrebări și, ca de obicei, ghicind unele dintre ele, întrebă:

— Să înțelegem că cei 3.180 de supraviețuitori au fost la bordul navelor voastre tot timpul cât noi am stat sub pământ?

— Exact, veni prompt răspunsul. Vreau să vă mărturisesc că, în mod neașteptat, absolut toți s-au obișnuit destul de repede cu prezența noastră și mai mult decât atât, s-au adaptat cu ușurință condițiilor oferite de noi. Se opri și își lipi lunga sa bărbie de piept, iar în momentul în care închise ochii, sfera luminoasă dispăru ca prin minune. Apoi privi cerul plin de stele căutând parcă una anume, iar după câtva timp lăsă iarăși capul în jos și oftă cu tristețe.

„În mod sigur îi este dor de lumea lui“, gândiră la unison Dan și Horace și, în fața unui sentiment atât de familiar lor, amândoi, empatizând profund cu el, păstrară câteva momente de tăcere.

Dintr-odată, sfera îi învălui iarăși, dar de această dată lumina caldă din interiorul ei începu să vibreze generând sunete stranii. Era o muzică siderală care parcă sugera imensitatea spațiului.

— Este splendid! declară Dan extaziat. Parcă ar fi glasul universului…

— Nu te înșeli deloc, spuse Avelt. Acestea sunt vibrațiile materiei primordiale, iar sunetele sunt calea de comunicare între galaxii.

Această singură frază declanșă în mințile celor doi mii de întrebări. Nu mai erau deloc obosiți, se simțeau extraordinar de bine și ar fi dorit să discute cu el la nesfârșit, dar acesta nu păru să țină deloc seamă de entuziasmul care se citea pe fețele lor și continuă:

— Vă mai pot informa că pe cea mai mare navă se află un număr important de animale ce aparțin mai multor specii. Acestea au fost cel mai greu de salvat și reprezintă un segment biologic extrem de important pentru noi.

Aceste informații îi descumpăniră puțin pe cei doi cercetători, iar Avelt sesiză imediat această schimbare și reluă iute invitația:

— Așadar, vreți să veniți la bord?

Parcă trezit brusc la realitate, Dan reanaliză oportunitatea de a petrece o noapte într-o navă extraterestră, însă, după ce se gândi mai bine la Helene și la ceilalți, care în mod sigur s-ar fi speriat să nu-i

vadă a doua zi de dimineață alături de ei, se hotărî să îl refuze cât mai politicos:

— Mulțumim, însă echipajul meu… râse și se corectă imediat: *Echipa* mea, și mai ales soția mea mă așteaptă în adăpost, așa că…

Avelt nu mai insistă, înclină ușor capul, se ridică și se retrase. În urma lui fanta se închise, iar sfera luminoasă își mări intensitatea. Cei doi profitară iarăși de căldura binefăcătoare, iar Horace își aprinse o țigară. Dintr-odată, sări în picioare și începu să strige, gesticulând amplu cu brațele:

— Cum naiba erau ăștia aici exact în momentul în care ne-a lovit Hypatia? Erau în trecere pe lângă Pământ și… se uitau așa pe geam, iar când au văzut ce nebunie începe, i-a lovit bunătatea și s-au hotărât să ajute niște ființe disperate.

Dan se amuză de felul în care acesta își expusese părerile, dar în sinea lui recunoscu că avea perfectă dreptate.

— Și pe urmă, continuă Horace, din ce în ce mai indignat, din zbor au mai cules niște animale care fac pariu că sunt perechi.

Se opri și după ce mai trase un fum adânc, din țigară, declară cu dezamăgire:

— Hai să fim serioși. Ăștia ne cred total idioți.

— Ai perfectă dreptate, spuse Dan pe un ton extrem de calm. Pe mine mă mai frământă și o altă întrebare: cum au provizii pentru atâtea persoane?

— Norul pirodastic… spuse Horace aruncându-i o privire piezișă.

— Corect. Cum și unde a dispărut atât de repede? Și cum se explică faptul că radioactivitatea este absolut normală?

— Eu zic să-i întrebăm, trase Horace concluzia, făcându-l pe Dan să izbucnească în râs.

Deși sâmburele teoriei conspirației înmugurise în mintea lor chiar de la primul contact cu acele ființe, deocamdată niciunul dintre ei nu dorea să o ia serios în considerație, așa că deciseră să meargă la culcare și să amâne dezbaterea acestor subiecte pentru a doua zi. Totuși înainte de a intra în adăpost, Dan îl privi pe deasupra ochelarilor și îi spuse în șoaptă:

— Cred că pentru moment cel mai bine ar fi să nu-i mai întrebăm nimic. Nici măcar de unde știu atât de bine engleza. Mâine-dimineață ne vom sfătui cu toții și împreună vom stabili felul în care va trebui să ne comportăm vizavi de ei pentru a ne atinge scopul.

— Scopul? întrebă Horace doar pentru a-l șicana. Care scop?

— Ești un tâmpit.

— Așa este, recunoscu el și îl îmbrânci prietenește pe scări.

De fapt, în mod paradoxal, în ciuda tuturor nenorocirilor prin care trecuseră, amândoi aveau un oarecare sentiment de împlinire, pentru că, în definitiv, întâlnirea cu Avelt le confirmase că motivul pentru

care își aleseseră profesiile nu fusese doar o himeră, și mai mult decât atât, simpla prezența a acestui extraterestru era dovada vie că nu se înșelaseră niciodată atunci când susținuseră vehement că nu puteam fi singuri în Univers. Întins pe pat, Dan se gândi la toate acestea, iar înainte de a adormi, zâmbi cu satisfacție și spuse încet doar pentru sine:

— Am avut privilegiul de a trăi un moment epocal.

***

A doua zi, dis-de-dimineață, Samuel reorientă sistemul de oglinzi și dintr-odată lumina solară invadă adăpostul subteran. Toți se treziră și, pentru că se simțeau oarecum refăcuți, iar starea psihică era destul de bună, începură să se spele, să se bărbierească și apoi își îmbrăcară puținele haine curate care le mai rămăseseră, reușind astfel ca, până la urmă, să-și recapete oarecum aspectul civilizat pe care îl avuseseră înainte de impactul cu Hypatia.

Lucia, care în ultimii ani se luptase permanent cu tendința la obezitate, strigă fericită:

— Uitați-vă cât am slăbit. Îmi cad hainele de pe mine!

Ceilalți, care erau de fapt în aceeași situație, se amuzară câteva clipe pe seama ei și după aceea se adunară în jurul mesei, unde Dan le expuse punctul său de vedere în legătură cu viitoarele relații dintre ei și grupul de extratereștri.

— Aștept sugestii de la voi, spuse el în încheiere.

— Mă gândesc, interveni Andrei fără a sta prea mult pe gânduri, că mai întâi ar trebui să stabilim un protocol de colaborare cu ei.

Horace nu reuși să se abțină și, printre hohote de râs, spuse:

— Iar protocolul să stipuleze ca ei să ne dea nouă tot ce au, iar noi să le dăm lor tot ceea ce avem… adică nimic.

Deși acesta era purul adevăr, Dan îi aruncă în treacăt o privire critică și după aceea se adresă celor două femei:

— Voi ce părere aveți?

Helene îl privi fix și pe un ton ușor ironic îl întrebă:

— Vrei să spui că ai început să te bazezi pe intuiția noastră?

— Știi foarte bine că nu sunt misogin și întotdeauna am avut încredere în gândirea practică și mai ales în abilitatea femeilor.

— Ei bine, spuse ea cu mândrie, atunci cred că cel mai indicat ar fi ca, într-o primă fază, să încercăm să-i cunoaștem mai bine și numai după aceea să hotărâm cum va trebui să ne purtăm cu ei.

Dan se uită mai întâi la Lucia, care printr-un semn sugestiv îi arătă că este întru totul de acord cu Helene și apoi îi privi pe ceilalți care, la rândul lor, păreau tot atât de convinși că aceasta ar fi cea mai bună soluție. Așa că, primind tacit acceptul tuturor, trase concluzia:

— Bine. Atunci așa vom face, însă de acum încolo propun să fim mai atenți la comportamentul lor și la sfârșitul fiecărei zile să discutăm împreună despre tot ceea ce ni s-a părut mai deosebit… Oricum, continuă el, vădit îngrijorat, va trebui să fim foarte prudenți.

Considerând că, pentru moment, găsiseră strategia ideală, ieșiră la suprafață, unde nava extraterestră strălucea cu putere în soare. Nici Avelt și nici membrii echipajului nu erau afară, așa că mica echipă se puse pe lucru. După ce scotociră prin mormanele de resturi, Mark, Joseph și Andrei începură să improvizeze scaune, iar Dan alese un fragment ușor curbat din cupola telescopului și o invită pe Helene să se așeze pe acesta.

— Mulțumesc, dragul meu, spuse ea impresionată de gestul cavaleresc al soțului său.

— Ai și pentru ce, draga mea, răspunse el în timp ce le făcu un semn din ochi celorlalți. Având în vedere materialul din care este făcută, poți fi sigură că ți-am pus la dispoziție cea mai scumpă canapea care a existat vreodată.

Așezați pe cutii, pe cilindri și pe alte obiecte, care făcuseră parte din fabuloasele anexe ale observatorului astronomic, cei opt oameni de știință se străduiau să bea o cafea rece și să mănânce câțiva biscuiți, care deveniseră foarte tari și miroseau deja a mucegai.

Dintr-odată, spre marea lor bucurie, din navă apărură câțiva membri ai echipajului, purtând pe brațe recipiente cu băuturi și cutii pline cu hrană, iar la vederea lor Joseph sări în picioare și, după ce le spuse în grabă bună dimineața, se năpusti spre ele.

Avelt își făcu apariția ultimul și îi privi, cu foarte mare atenție, pe fiecare în parte. Apoi închise ochii și scoase câteva zgomote stridente, iar Horace, care îl ținea permanent sub observație, nu rezistă tentației și, după ce se plimbă ostentativ prin fața lui, îl întrebă:

— *Vă* place noul nostru look?

— Era să nu vă recunosc, răspunse acesta, scoțând zgomote din ce în ce mai stridente. Într-un târziu se opri și după ce se mai liniști puțin, îi invită pe toți să mănânce și să bea pe săturate, aducându-le aminte că existau provizii suficiente.

În timp ce mâncau, atmosfera deveni aproape amicală, iar când terminară, Lucia, care uitase complet de primul refuz, încercând iarăși să joace rolul de gazdă perfectă, îi întinse un pahar de plastic plin cu cafea. Spre surprinderea generală, Avelt îl luă și după ce îl bău până la fund, solzii de pe cap începură să-i freamăte puternic, pielea i se coloră în albastru-intens, iar ochii îi deveniră aproape transparenți.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Dan speriat.

Acesta îi făcu un semn că poate sta liniștit și după aceea îl privi fix pe Andrei, care stătea cel mai aproape de el. După câtva timp, pielea îi reveni la culoarea inițială, solzii i se așezară liniștiți la locul lor și,

după ce ochii își recăpătară strălucirea inițială, se uită la Lucia și îi spuse scârbit:

— Este oribilă.

Andrei nu așteptă invitație specială și intră imediat în joc:

— Eu încerc de ani de zile, spuse el cu fals reproș, să-i conving pe toți că Lucia nu știe să facă o cafea ca lumea, dar… nimeni nu mă crede.

La rândul ei, aceasta, prefăcându-se supărată, îl înjură în limba italiană stârnind râsul tuturor. Glumele se rostogoliră în cascadă și până la urmă veselia îi molipsi chiar și pe extratereștri, care începură să scoată sunete atât de stridente, încât Samuel și Helene se văzură nevoiți a-și pune mâinile pe urechi.

Totul părea de necrezut și, pentru o clipă, Dan se întrebă dacă tot ceea ce vedea și auzea era real. „Oare este normal să ne distrăm atât de bine cu niște ființe venite de la o distanță de ani-lumină? Și oare ce se întâmplă de fapt?… Poate am înnebunit și sunt internat într-un ospiciu. Poate nu… Doamne, imploră el, te rog nu-mi lua mințile.“

Horace îl privi cu coada ochiului și, înțelegând imediat starea de confuzie în care se afla, se apropie de el și, pentru a-i schimba registrul ideilor, îi spuse la ureche:

— Este haios Avelt ăsta.

Trezit la realitate, Dan își aduse aminte de supraviețuitorii care urmau să sosească și, fără a mai ține cont de buna dispoziție a celorlalți, întrebă:

— Când vor ateriza navele?

— Nave? Care nave? întrebară colegii săi.

— Navele cu cei peste 3.000 de supraviețuitori, spuse el pe un ton cât se poate de firesc.

Amândoi uitaseră să le spună un lucru atât de important, așa că Horace sări iarăși în ajutorul prietenului său și, după ce le relată celorlalți tot ceea ce aflaseră cu o seară înainte, se uită lung la Avelt, care, înțelegând situația, interveni imediat:

— Va mai dura câtva timp pentru că, deși s-a făcut o evaluare medicală a tuturor chiar din primele zile, înainte de a-i readuce pe suprafața planetei am decis să le facem încă una pentru a fi absolut siguri că niciunul nu va pune în pericol starea de sănătate a celorlalți. Făcu o pauză și, după ce îi privi insistent, adăugă:

— Mai ales pe a voastră.

Toți membrii echipei lui Dan se priviră unul pe celălalt oarecum îngrijorați și numai într-un târziu Joseph își luă inima în dinți și întrebă:

— Am fost și noi evaluați?

— Nu tocmai, spuse Avelt, spre marea uimire a tuturor. Apoi se uită lung la fiecare în parte și pe urmă se adresă tuturor:

— Voi nu ați trecut prin aceeași evaluare ca și ceilalți, adăugă el, dar chiar dacă unii dintre voi vor prezenta, la un moment dat, modificări la nivel celular, acestea vor fi remediate.

Aceste explicații avură efectul unui duș rece. „Deci nu am trecut prin aceleași teste, dar am fost oarecum evaluați. Oare când și mai ales cum?“, se întrebară ei.

Deodată, spre bucuria tuturor, biologul din Helene ieși la suprafață:

— Poți să-mi spui cum ați făcut aceste evaluări fără ca noi nici măcar să ne dăm seama?

Ca și cum nu auzise întrebarea, Avelt închise ochii și întinse brațele spre cer, iar aceste gesturi o făcură să se gândească că poate nu trebuia să-i pună o astfel de întrebare. Stătu câteva clipe nemișcat și, după ce deschise ochii, observând uimirea de pe fețele tuturor, le spuse că primise informații noi conform cărora navele pe care le așteptau urmau să întârzie mai mult decât prevăzuseră inițial. Apoi se apropie de Helene, îi puse o mână pe umăr, iar cu cealaltă arătă spre scheletul observatorului.

— Pentru că știu că sunteți oameni de știință, îi spuse el, iar curiozitatea este trăsătura care vă definește… se opri și continuă numai după ce îi aruncă un zâmbet complice: Ce-ai spune dacă până la sosirea supraviețuitorilor v-aș invita pe tine și pe prietenii tăi în interiorul navei mele, unde am putea purta o discuție mai… interesantă?

Helene scoase un țipăt scurt și spre stupoarea tuturor îl îmbrățișă pe Avelt cu putere și îi spuse la ureche:

— Mulțumesc.

Vădit impresionat, acesta se retrase ușor din brațele ei și, pentru prima oară de când îl cunoscuseră, asistară cu toții la o schimbare spectaculoasă a culorii ochilor, care deveniră aurii. Solzii de pe cap începură să-i freamăte ușor, iar pielea i se făcu albă ca laptele. Nimeni nu îndrăzni să spună niciun cuvânt, iar Helene își ceru scuze și se retrase oarecum jenată. Îi părea rău că îl bulversase atât de mult și se gândi că de acum încolo va trebui să fie mai atentă cu această ființă care tocmai dăduse dovadă de o sensibilitate cu totul și cu totul aparte. Avelt se redresă totuși repede și, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, le zâmbi, își înfășură cu mare grijă mantia în jurul corpului și, parcă plutind, se îndreptă spre navă. Entuziasmați la culme, toți îl urmară curajoși, dar când fanta se deschise larg în fața lor, îi cuprinse o ușoară teamă și se opriră ezitând. Văzându-le reacția, Dan simți că este momentul să ia atitudine și, după ce trase aer adânc în piept, cu pași hotărâți intră primul. Ceilalți îi urmară exemplul, iar când fanta se închise în urma lor, se treziră într-un întuneric total.

— Îmi este frică, mărturisi sincer Lucia în timp ce îl strângea cu

putere de mână pe Andrei.

Se auziră câteva zgomote stridente, semn că Avelt râdea și dintr-odată pereții navei, care din exterior păreau făcuți dintr-un metal straniu, dar extrem de rezistent, deveniră transparenți, lăsând razele soarelui să lumineze întreg spațiul în care se aflau. Instinctiv, câțiva dintre ei scăpară strigăte de uimire, iar Joseph, sub imperiul unui elan profesional debordant, se apropie de suprafața fină care părea că totuși delimita încăperea de exterior și începu să o mângâie cu ambele mâini.

— Este solid, murmură el. Extraordinar…

— Vom ajunge și la asta, amână Avelt orice explicație.

Între timp, ceilalți, privind de jur-împrejur, observară cu stupoare că, în afară de fabuloșii pereți pe care acum nu puteau decât să-i intuiască, interiorul navei nu oferea nimic spectaculos. Nu existau fel de dispozitive sofisticate, nici panouri mari de comandă. Nu exista nimic din ceea ce își imaginaseră ei încă din copilărie că ar fi trebuit să existe la bordul unei nave extraterestre, și oarecum dezamăgiți îl priviră pe Dan, ca și cum acesta ar fi putut să-i dumirească. La un moment dat, din podea apărură mai multe fotolii dispuse circular și Avelt îi invită cât se poate de protocolar:

— Vă rog să luați loc.

Se așezară, cu o oarecare sfială, iar Horace, după ce se foi puțin, spuse cu satisfacție:

— *Madre Dios.* După ce am stat atâta timp pe jos și pe cutiile acelea metalice, fotoliul acesta este o adevărată mană cerească.

Urmă o liniște apăsătoare în timpul căreia Dan, recunoscut pentru manierele sale, se gândi la ce ar face un musafir aflat pentru prima oară în casa cuiva, așa că zâmbi și spuse politicos:

— Ai o navă mare și… interesantă.

Toți se uitară la el, ca și cum nu le venea să creadă ce auziseră, însă Avelt luă foarte în serios evaluarea făcută de Dan și se grăbi să-i dea un răspuns pe măsură:

— Aceasta este o navă relativ mică față de celelalte care alcătuiesc flota noastră, dar vă garantez că toate sunt foarte interesante. De altfel, le veți putea vizita. Apoi, fără a mai lăsa timp pentru alte comentarii pe marginea acestui subiect, întrebă: Ce v-ar interesa cel mai mult să aflați despre noi?

Cei opt oameni de știință căzură pe gânduri. Dintre miile de întrebări pe care ar fi vrut să i le pună, le era greu să aleagă, iar filtrul gândirii nu mai reușea să facă față unei asemenea dileme, așa că, după ce se priviră îndelung unul pe celălalt, toți îl fixară pe Dan, desemnându-l în mod tacit, dar cât se poate de evident, purtătorul lor de cuvânt. Această decizie îi perie puțin orgoliul, așa că își drese vocea de câteva ori și întrebă:

— Cine sunteți și de unde veniți?

Avelt închise ochii și instantaneu pereții navei își pierdură transparența, lăsând încăperea în întuneric total. Fotoliile începură să gliseze în spate, creând între ele un spațiu foarte generos și în mijlocul acestuia apăru în proiecție holografică o zonă bine cunoscută lor.

— Calea Lactee, șopti Horace.

— În această galaxie, căreia văd că voi i-ați găsit un nume foarte sugestiv, sistemul vostru solar se află aici, spuse Avelt și în timp ce explica un mic punct din imagine începu să strălucească cu putere. Dar asta, în mod sigur, știți și voi. Ceea ce nu știți este locația sistemului nostru solar.

Brusc, un alt punct, aflat la marginea diametral opusă a galaxiei, începu să strălucească puternic, să se mărească și în numai câteva clipe se transformă într-o stea în jurul căreia orbitau trei planete cu dimensiuni diferite.

— Este fascinant… murmurară toți.

Din respect pentru imensul interes pe care îl manifestau pentru această imagine, Avelt așteptă câteva minute bune și acționă holograma care, parcă atinsă de bagheta unui magician, focaliză cea mai mare planetă dintre cele trei.

— Aceasta este planeta pe care o locuim noi, declară el cu mândrie, iar parametrii afișați sunt adaptați sistemului vostru de referință. Acest lucru, ținu el să precizeze, l-am putut face cu ajutorul unui alt supraviețuitor care, ca și voi, are o pregătire superioară în acest domeniu.

Într-adevăr, datele care se derulau pe marginea holoramei erau exprimate în cifre, indici și procentaje, astfel că, în scurt timp, își făcură o părere destul de solidă despre perioada de orbită, compoziția atmosferei, gravitația și despre alte particularități ale acelei planete.

— Este similară cu Pământul, trase Andrei concluzia. Doar perioada de orbită și gravitația sunt puțin diferite. De altfel, continuă el pe un ton din ce în ce mai didactic, ar fi trebuit să ne dăm seama, din clipa în care i-am văzut cu ce ușurință se deplasau, că gravitația planetei lor este ceva mai mare decât cea a planetei noastre.

Fără a-și lua ochii de la imaginea proiectată, Horace spuse râzând:

— Sincer să fiu, eu, când i-am văzut prima oară, așa în general, nu numai cum se mișcau, am uitat chiar și tabla înmulțirii.

— Nu exagera, îl apostrofă Avelt. Știu că pentru un pământean ai nivel maxim în matematică, fizică și nu numai.

Șocat, Horace renunță să mai studieze holograma și îl privi lung pe cel care, venit de la ani-lumină distanță, știa nu numai cu ce se ocupa el, dar chiar și la ce nivel și, pentru o clipă, se gândi să-l întrebe de unde știa toate acestea, însă după ce se uită la Dan și văzu cât de concentrat era pe imaginile care începuseră să se deruleze din ce în ce

mai repede, hotărî ca pentru moment să-și amâne întrebările personale și să fie atent numai la ceea ce era de interes comun. Brusc, holograma se întrerupse, iar din întunericul care cuprinse întreaga încăpere se auzi vocea calmă a lui Avelt:

— Sunteți gata să facem o scurtă incursiune pe planeta noastră?

Inimile tuturor începură să bată cu putere, pentru că premisa vizitării unei alte lumi, populată de ființe inteligente și care se afla la celălalt capăt al galaxiei căpătă valoarea unei mari realizări profesionale și, mai mult decât atât, însemna împlinirea celor mai îndrăznețe visuri. Însă, chiar înainte de a striga un da din tot sufletul, din pereții navei izbucniră mii de fascicule strălucitoare. Acestea păreau perfect controlate și, după ce executară mișcări iuți de rotație în spațiul dintre fotolii, începură să se intersecteze succesiv până când toate se concentrară într-un singur punct a cărui intensitate luminoasă crescu și, sub privirile halucinate ale tuturor, fără a face niciun zgomot, explodă pur și simplu. Ca urmare a acestei acțiuni, care demonstrase un control perfect al energiei fotonice, apărură zeci de globuri strălucitoare, care la rândul lor își măriră dimensiunile și fuzionară într-o singură sferă uriașă ce cuprinse întreaga încăpere. Decorul dispăru ca prin minune și se treziră într-o realitate virtuală în care toți se aflau la bordul unei nave spațiale ce orbita planeta lui Avelt.

Era evident că, deși nimeni nu spusese niciun cuvânt, acesta intuise răspunsul lor, iar Dan, după ce îi zâmbi în semn de mulțumire, se uită o clipă la colegii săi care se ancoraseră cu putere de fotolii și priveau siderați de jur-împrejur. Apoi, pentru orice eventualitate, își strânse cu putere lobul urechii, iar când durerea îi confirmă că totul era cât se poate de real, se liniști și se lăsă purtat pe aripile evenimentelor.

La o altitudine destul de mare nava execută, cu o viteză amețitoare, un zbor orbital complet și pe urmă, după ce coborî până la o distanță relativ mică de sol, efectuă încă un zbor orbital. Totul se petrecu foarte repede, dar chiar și așa, toți avură timp să observe structura acelei planete, care era acoperită aproximativ 50 la sută de apă, iar uscatul era împărțit în trei zone, relativ mari, aflate la distanțe aproape egale una de cealaltă. Dintr-odată, spre surprinderea tuturor, simțiră o mișcare destul de bruscă, iar nava începu să coboare vertiginos și să se îndrepte spre ceea ce părea a fi cel mai mare continent. Ajunsă foarte aproape de sol, se opri și rămase suspendată. Aceste manevre, care îi zgâlțâiră și îi făcură să se întrebe, la modul cel mai serios, dacă într-adevăr se aflau într-o realitate virtuală, îi cam speriară, însă în scurt timp rămaseră de-a dreptul înmărmuriți, pentru că peisajul care se deschise în fața lor era uluitor de asemănător cu peisajele montane terestre. De jur-împrejurul lor se întindea un lanț muntos nu foarte înalt, iar în depresiunea deasupra căreia se aflau,

curgeau, prin văi sinuoase, nenumărate râuri. Vegetația era extrem de bogată și prin desișul pădurilor se întrezăreau multe animale care alergau în voie. Cerul era de un albastru intens, cum nu mai văzuseră niciodată, iar razele soarelui se reflectau în apele curgătoare, făcându-le să pară niște ființe zglobii, multicolore. Nu se mai săturau să privească și din când în când scoteau strigăte de admirație, iar Avelt, vădit încântat și chiar măgulit de reacția lor, îi mai lăsă câteva minute să admire impresionanta sa lume. Totuși, după câtva timp îi privi zâmbind și întrebă:

— Vreți să vedeți și unul dintre locurile în care ne desfășurăm activitățile?

Așteptă puțin, dar neprimind niciun răspuns, repetă întrebarea pe un ton ceva mai răspicat și numai Lucia reuși să ceară lămuriri:

— Adică un oraș?

— Noi îi spunem altfel, dar bănuiesc că este vorba despre același lucru, răspunse el oarecum nesigur.

De-abia atunci înțeleseră ce le propunea Avelt și, entuziasmați la culme, spuseră în cor:

— Bineînțeles.

Ca de obicei, Horace nu pierdu ocazia și, după ce le privi cu subînțeles pe Helene și pe Lucia, se uită la Avelt și îl întrebă cât se poate de serios:

— Aveți și magazine în acel loc?

— Magazine? întrebă acesta uimit.

Dan se supără vizibil din cauza întrebării puse de prietenul său, iar ceilalți se simțiră puțin jenați, gândind la unison că nu se făcea așa ceva, însă în momentul în care văzură expresia de confuzie de pe fața lui Avelt lăsară la o parte conformismul și izbucniră în hohote de râs. Încurajat de noua atmosferă, Horace declară cu falsă dezamăgire:

— Sigur nu au magazine.

Gândind doar ca o simplă pământeană, Lucia se opri prima din râs și, după ce oftă prelung, spuse cu tristețe:

— Dacă nu au magazine… înseamnă că pe această splendidă planetă nu există nici femei.

Remarca ei îi reduse brusc pe toți la tăcere, iar Dan, care păru cel mai stânjenit de această indiscreție, încercă să salveze situația:

— Cred că sexul gazdelor noastre este ultimul lucru care ne interesează, spuse el privind-o fix.

Aceasta lăsă capul în jos și își ceru scuze, însă, spre surprinderea tuturor, Avelt se ridică în picioare și, după ce își înfășură, mai grațios ca niciodată, mantia în jurul corpului, o privi cu intensitate și spuse pe cel mai calm ton cu putință:

— Am să-ți explic de ce pe planeta noastră nu există femei.

— Nu trebuie, interveni Helene încercând să evite o discuție care

poate l-ar fi deranjat.

— Ba da, spuse el hotărât. Nu este niciun secret.

Realitatea virtuală dispăru ca prin minune și în peisajul arid al deșertului Atacama, la lumina caldă a zilei care pătrundea din nou cu generozitate prin pereții transparenți ai navei, toți așteptau, cu nerăbdare, explicațiile acestuia. Avelt trase aer adânc în piept și spuse:

— Cu mii de ani în urmă existau și la noi cele două sexe, așa cum există la voi, dar iată ce s-a întâmplat: pe măsură ce tehnologia a avansat și a deschis căi nebănuite în domeniul geneticii, toți și-au dorit să trăiască… din ce în ce mai mult și, obsedați de longevitate, au reușit, până la urmă, să facă primul pas și să combine materia biologică cu cea sintetică.

Helene își puse mâna la gură pentru a-și bloca un țipăt de uimire.

Avelt zâmbi înțelegător și continuă:

— După aceea a mai trecut un timp până când laboratoarele noastre au obținut material genetic sintetizat și, ca urmare a acestor descoperiri extraordinare, fiecare celulă a organismelor noastre a fost…

Se opri și privi în gol, ca și cum ar fi căutat un cuvânt care să corespundă cunoștințelor celor prezenți, dar să fie și cât mai sugestiv.

— … a fost, reluă el mângâindu-și pelerina cu satisfacție, altoită cu acest nou material, iar procedeul a dat naștere unui nou țesut. Se opri iarăși și îi privi interogativ, iar când aceștia răspunseră, prin gesturi, că înțeleseseră sau că cel puțin făceau eforturi în acest sens, continuă:

— Pe scurt, Ia ora actuală, în structura noastră nu mai există nicio delimitare clară între celulele organice și cele anorganice, iar avantajul pe care ni-l oferă această nouă componență este că poate fi regenerată ori de câte ori este nevoie și în concluzie ne putem prelungi viața până aproape la nesfârșit.

Samuel, care de la începutul acestei discuții nu scosese nici măcar un singur cuvânt, întrebă timid:

— Vrei să spui că, de fapt, ați devenit roboți?

Avelt râse mai puțin strident și răspunse:

— Prefer noțiunea de hibrid.

Apoi își întoarse privirea spre Lucia, iar ochii lui pătrunzători o intimidară profund.

— Ca urmare a acestor multiple intervenții, reluă el subiectul, lăsând impresia că i se adresa doar ei, funcția de reproducere s-a diminuat treptat și într-un sfârșit și-a încheiat complet activitatea.

— Și… se auzi glasul stins al Helenei.

— Și perpetuarea speciei se face prin metoda autoreplicării.

Când termină de vorbit, în navă se lăsă o liniște cu nuanțe de compasiune, pentru că, în pofida tonului firesc pe care le explicase natura sa, se simțise totuși un fel de tristețe, iar acum toți empatizau

sincer cu el, și asta nu neapărat din cauză că era asexuat, cât din cauza faptului că era cât se poate de clar că nu avea nicio șansă să simtă vreodată bucuria de a avea copii.

Avelt închise ochii și ridică brațele, iar Dan, care înțelesese de mai mult timp că acesta era felul în care comunica cu ceilalți, le sugeră din priviri membrilor echipei sale să nu mai spună nimic și să aștepte ca acesta să li se adreseze primul. După câteva momente deschise ochii și le spuse că este nevoit să amâne vizitarea orașului pentru că navele cu supraviețuitori vor ateriza. Dintr-odată în interiorul navei se deschise o nișă, pe care nimeni nu o observase până atunci, și un membru al echipajului își făcu apariția. Acesta începu să se plimbe printre ei și să distribuie fiecăruia câte un mic cilindru aparent metalic.

— Pe aceste dispozitive, explică el, au fost stocate informații referitoare la tehnologia noastră.

După aceea dispăru așa cum apăruse, iar Dan, emoționat din cale afară, privi în urma lui și cu glasul sugrumat îi mulțumi în numele tuturor.

— Diseară, completă Avelt, veți primi tot ceea ce este necesar pentru a putea accesa datele stocate.

Bucuros ca un copil care primise prima bicicletă din viața lui, Horace le zâmbi cu gura până la urechi tuturor și, după ce le făcu un semn strengăresc cu ochiul lui Joseph și lui Andrei, le spuse:

— Haideți că avem ce face vreo 100 de ani de acum încolo.

Helene era singura care nu primise dispozitiv, iar după ce se uită cu invidie la colegii săi, lăsă capul în jos și începu să plângă ca o școlăriță pedepsită pe nedrept. Avelt se apropie de ea și îi ridică bărbia cu mâna, iar în momentul în care observă că pe fața ei curgeau două lacrimi cristaline, privirea îi deveni strălucitoare, iar solzii de pe cap începură să valseze încet.

— Helene, spuse el, pentru că știu ce profesie ai, mi-am permis să anticipez ceea ce te interesează cel mai mult și de aceea, în puținul timp pe care îl mai avem la dispoziție, tu vei beneficia de explicațiile specialistului nostru în bioastronomie care din păcate mâine pleacă într-o altă misiune și nu va mai avea ocazia să-ți satisfacă curiozitatea. Așa că, pentru că timpul nu ne permite prea mult, te-aș ruga să-l lași pe el să-ți spună ceea ce consideră că este mai important.

Din dreptul aceleiași nișe prin care se strecurase celălalt membru al echipajului, apăru o ființă identică și, după ce înclină ușor capul în semn de salut, se îndreptă spre spațiul dintre fotolii. Se opri în mijlocul lor, își înfășură mantia argintie în jurul corpului și pe urmă îi aruncă un zâmbet extrem de elegant Helenei.

— Bănuiesc că ai vrea să-ți confirm că există viață și pe alte planete? o întrebă el.

— M-aș simți onorată, șopti ea tremurând din tot corpul.

Într-o liniște totală, uitând chiar și de dispozitivele primite, toți își concentrară atenția asupra celui din fața lor. La rândul lui, el îi studie cu mult interes și apoi spuse:

— Nu avem mult timp, așa că voi încerca, în puține cuvinte, să concentrez tot ceea ce am descoperit noi până acum.

Deodată se opri și făcu o pauză nejustificat de lungă, iar Helene se uită la Dan, ca și cum acesta ar fi trebuit să facă ceva pentru ca biologul să-și țină promisiunea. „Oare primise mesaj că navele sosiseră? în niciun caz, se gândi ea, pentru că le-aș fi văzut. Sau poate că se aflau într-o altă realitate virtuală? Ce se întâmpla de fapt?“ se întrebă ea. Toți se priviră confuzi, dar chiar în momentul în care Dan hotărî să intervină, biologul reluă discuția:

— Așadar, voi începe prin a vă spune că până în prezent am descoperit forme de viață, în stadii diferite de evoluție, pe 122 de planete din galaxia noastră și pe toate acestea materialul biologic de bază provine de la aceeași sursă. Aceasta nu este o pură teorie, accentuă el, este o concluzie care s-a tras în urma unor cercetări extrem de avansate.

Ca și cum în încăpere nu s-ar mai fi aflat nimeni altcineva în afară de ei doi, Helene spuse cu hotărâre:

— Eram sigură.

Interlocutorul ei înclină ușor capul în semn de aprobare și continuă calm:

— Deși am descoperit modul în care au fost implementate primele celule vii pe planetele care prezentau condiții propice, din păcate, încă nu am reușit să aflăm de unde au fost trimise și nici de către cine.

— Și credeți că expeditorul, întrebă Helene implicată total în discuție, ar putea să se afle în afara acestei galaxii?

— Este cât se poate de posibil, cum tot atât de bine acesta s-ar putea afla dincolo de limitele universului observabil… sau cine știe, poate că de fapt stă ascuns chiar în întunericul care ne înconjoară.

La auzul acestor teorii, care făceau de mult timp parte din registrul gândirii lor pur științifice, Dan și Horace tresăriră și simțiră o nevoie vitală de a întreba ce înțelegea el prin „dincolo de limitele universului observabil și întunericul care ne înconjoară“. Însă, văzând-o pe Helene cât de absorbită era de tot ceea ce explica acesta, se hotărâră să-și reprime curiozitatea.

— Lăsând la o parte implementarea primelor celule și sursa lor, spuse biologul, trebuie neapărat să știți că planeta voastră a oferit întotdeauna condiții excepționale pentru susținerea vieții, iar aceste condiții au determinat câteva civilizații mult mai evoluate, dar aflate în impas, să aducă aici specii de animale care în lumile lor erau pe cale de dispariție. Toate aceste lucruri s-au petrecut cu foarte mult timp înainte, iar din păcate doar o mică parte dintre ele au

supraviețuit și au proliferat alături de cele care existau deja aici, însă împreună au dat naștere faunei pe care o cunoașteți și care este cea mai variată din întreaga galaxie.

— Sau mai bine spus a fost, îl apostrofe Mark.

— Încă este, veni răspunsul prompt al acestuia. Iar noi îi acordăm o atenție deosebită.

Dan și Horace își lăsară capul în jos. Avelt le spusese că salvaseră un număr mare de animale, însă amândoi uitaseră să le spună colegilor, așa cum uitaseră să-i informeze și despre sosirea celorlalți supraviețuitori, iar acum se simțeau foarte stânjeniți.

De teamă ca Mark sau altcineva să nu încerce a dezvolta acest subiect, iar biologul să se îndepărteze iarăși de la ceea ce o interesa cel mai mult, Helene sări în picioare și întrebă:

— Și noi?

— Și noi, și voi, și ceilalți vrei să spui, veni răspunsul acestuia.

— Exact, spuse ea cu hotărâre.

În navă se făcu întuneric și în mijlocul lor se declanșară în holograma imagini de-a dreptul covârșitoare. Meteoriți, comete și corpuri cerești dintre cele mai ciudate loveau fără milă diferite planete, producând explozii uriașe.

— Așa cum începusem să vă spun, explică biologul, primele celule vii au fost trimise prin intermediul unor proiectile mai mult sau mai puțin naturale.

— Adică cum mai puțin naturale? întrebă Lucia în șoaptă.

— Despre proiectilele mai puțin naturale veți putea primi informații de la specialistul nostru în tehnologie spațială, răspunse el scurt și apoi reluă: Ulterior, aceste celule s-au organizat și s-au specializat în raport cu condițiile naturale ale planetei respective și, de-a lungul milioanelor de ani, au dus la apariția primelor forme de viață pluricelulare. Cu toate acestea, nimic nu a fost pur întâmplător, și spun asta pentru că cercetările făcute de o altă civilizație din galaxia noastră, care este mult mai avansată decât noi…

— Mai avansați decât voi…? îl întrerupse Dan stupefiat.

— Da, răspunse el cu o oarecare dezamăgire în glas.

Helene îi privi încruntată, mai întâi pe soțul ei și după aceea pe toți ceilalți.

— Vă rog să continuați, spuse ea oarecum jenată de întrebările care i se tot puneau și care, în mod vădit, îl împiedicau să-și expună dizertația până la capăt.

Biologul o privi cu recunoștință și continuă:

— Așa cum începusem să vă spun, cercetările acestora au dus la un rezultat șocant.

Făcu o pauză și holograma se împărți în trei proiecții. În prima se vedea tridimensional și cu o claritate extraordinară o spirală Helix

simplă, în cea de-a doua un model de dublu Helix, iar în cea de-a treia, unul de cvadruplu Helix. Dintr-odată, modelele începură să facă schimburi între ele, iar la vederea acestor dovezi clare de manipulare genetică Helene scoase un țipăt și exclamă:

— ADN-uri modificate…

Biologul se uită câteva clipe la ea cu sinceră admirație și apoi reluă:

— Având în vedere că pe parcursul evoluției, în mod încă inexplicabil, unele dintre formele de viață începuseră să se dezvolte anormal și să le pună serios în pericol pe celelalte, a fost absolut necesar ca printre acestea să fie implementată o nouă formă, cu o structură superioară care să intervină cu bună știință și mai ales cu responsabilitate asupra evoluției celorlalte, iar în acest scop s-a recurs, fără niciun dubiu, la intervenția de manipulare genetică.

Pentru a exemplifica cele spuse, le arătă într-o singură proiecție cum, prin osmoză controlată, cele trei structuri își transferau una celeilalte mici fragmente biologice.

— Așa cum bine vedeți, întări el cele spuse.

Făcu iarăși o pauză, parcă puțin întristat, lăsă capul în jos și spuse:

— În ceea ce ne privește, produsul primelor manipulări genetice a dus la obținerea unei ființe structurate pe baza unui ADN simplu, însă stabil. După aceea au urmat alte intervenții în care s-a folosit material genetic superior și care au făcut din această ființă primară una superioară. Apoi, prin împerecheri succesive, au apărut mai mulți indivizi cu aceleași caracteristici care s-au constituit într-un grup omogen și au format specia dominantă, iar după ce toate intervențiile din exterior au fost încheiate, selecția naturală și-a spus cuvântul și, ca urmare, pe planetele pe care s-a procedat în acest fel existăm noi, voi și ceilalți. Totuși, în urma unor cercetări și mai avansate, s-a descoperit că repartizarea materialului genetic superior nu a fost întotdeauna făcută în mod echitabil. De altfel, vă voi arăta câteva exemplare de ființe care populează alte planete din galaxia noastră și veți vedea că asemănările fizice sunt poate impresionante, dar diferențele de ordin intelectual, pe care din păcate nu le puteți vedea, sunt de-a dreptul uluitoare.

— Și dublu Helix, și cel cvadruplu? întrebă Helene.

— Dublu Helix a fost folosit pentru a îmbunătăți calitatea primei spirale, iar cvadruplu Helix a servit la obținerea unor structuri speciale, iar acestea nu sunt doar ipotetice, așa cum s-ar putea crede. Ele există cu adevărat într-un număr extrem de mic și definesc ființele superioare, însă, având în vedere că materialul lor genetic le oferă pe lângă alte multe calități și unele inaccesibile nouă, ele ar putea fi oriunde fără ca noi să le putem percepe.

Așa cum le promisese, în centrul navei apărură proiecțiile unor

ființe care aveau caractere umanoide, și, într-adevăr, numeroasele elemente care îi asemănau confirmau fără echivoc originea lor comună. Deodată hologramа se întrerupse, lumina invadă interiorul navei și biologul închise ochii. Avelt își făcu apariția, iar Helene, care părea hipnotizată, se ridică automat, îi privi pe toți și începu să râdă. După doar o clipă, dându-și seama că întrevederea luase sfârșit și că toată lumea se uita ciudat la ea, zâmbi stânjenită.

— Dar totuși nu înțeleg cum doi indivizi care au avut la bază același material genetic și s-au dezvoltat în medii oarecum asemănătoare au avut parte de evoluții atât de diferite, îndrăzni ea o ultimă întrebare, sugerându-i prin gesturi că se referea la ei doi.

Biologul deschise ochii și îl privi lung pe Avelt, parcă cerându-i tacit încuviințarea de a răspunde și, aparent primind-o, încercă să explice cât mai pe scurt:

— Odată ce un grup de indivizi și-a câștigat dreptul de a fi considerat o civilizație, iar această calitate i-a dat ulterior șansa de a face descoperiri revoluționare, a folosit unele dintre procedeele pe care comandantul nostru vi le-a descris și a ajuns în faza în care a devenit capabilă de a-și multiplica nucleii axonilor și de a-și restructura legăturile dintre aceștia cu ajutorul supraconductorilor hibrizi. În acest fel și-a îmbunătățit considerabil sistemul neuronal, iar ca urmare, evoluția acesteia a fost mult diferită față de a alteia.

Se opri și pentru a întări cele spuse arătă cu o mână spre el și cu cealaltă spre Helene.

Simțind că întreaga încăpere se învârte în jurul ei, ea strânse cu putere cotierele fotoliului, iar Dan, înțelegând imediat că ceva este în neregulă, se ridică iute și o întrebă:

— Ești bine?

— Da, da, îl asigură ea. De-abia acum am înțeles de ce noi suntem limitați și practic nu putem trece de un anumit nivel.

Și spunând acestea, se ridică în picioare și îl îmbrățișă pe biolog.

— Deși este dureros să-mi accept inferioritatea, îi mărturisi ea, îți mulțumesc din suflet pentru tot.

Acesta o îndepărtă cu grijă, o privi intens și îi spuse pe un ton plin de compasiune:

— Inferioritatea ta și superioritatea mea sunt doar iluzii…

O liniște apăsătoare cuprinse întreaga încăpere, iar Dan, profitând de acest moment, le mulțumi în numele tuturor gazdelor, care înclinară ușor capetele și apoi îi conduseră spre fanta deja deschisă. Ca și cum tot ceea ce aflaseră nu fusese de ajuns, afară, cei opt oameni de știință avură parte de un nou șoc. În timp ce ei stătuseră în întuneric, urmărind fascinați toate acele explicații și proiecții, pe platoul Atacama aterizaseră nouă discuri extrem de strălucitoare și, pentru că două dintre ele păreau să fie de câteva ori mai mari decât

toate celelalte, Joseph, parcă dorind să se convingă că nu visa, își frecă ochii energic și după aceea întrebă pur inginerește:

— Oare ce diametru au?

Nu primi niciun răspuns și doar într-un târziu Horace miji ochii și începu să se lanseze în aprecieri:

— Estimez… la aproximativ 100 de metri fiecare. Apoi tăcu și, în așteptarea extraordinarelor evenimente care, cu siguranță, aveau să urmeze, se mulțumi doar să-l privească insistent pe Dan. De fapt toți făceau la fel, însă el, neștiind cum avea să coordoneze Avelt acțiunea de debarcare a supraviețuitorilor, consideră că cel mai prudent era ca întreaga echipă să se replieze cât mai aproape de adăpostul subteran, așa că se îndreptă într-acolo. Ceilalți îl urmară fără a pune nicio întrebare și, după ce se așezară pe scaunele improvizate, începură să se privească zâmbind unii pe alții. Toate cele întâmplate, de la sosirea acestor extratereștri și până acum, le deturnaseră complet gândurile de la dezastrul planetar prin care trecuseră, și chiar dacă purtau în suflet imensa durere, care de altfel nu avea să dispară niciodată, provocată de pierderea celor dragi, erau perfect conștienți că, pe lângă șansa de a fi încă în viață, această nouă experiență îi ridica încă o dată la rangul de privilegiați ai sorții.

Capitolul 4

AGORA

Era trecut de amiază și, spre surprinderea tuturor, din nave încă nu ieșise nimeni. Era și foarte cald, dar parcă nu ca de obicei, iar în liniștea ce persista de mai mult timp se auzi deodată glasul lui Joseph:

— Îmi este foarte sete… Și foame.

Dan se gândi că, în mod sigur, fiind foarte ocupate, echipajele uitaseră de ei, drept care le propuse colegilor săi să mănânce din rezervele proprii, însă exact în momentul în care se pregăteau să deschidă câteva conserve bombate și o cutie nouă de biscuiți, Avelt ieși din navă și se apropie de ei. Văzând cu ce ușurință se deplasa, ca de obicei, Lucia făcu aceeași remarcă:

— Parcă plutește…

Horace care, pentru bine cunoscuta lui fire, până atunci păstrase o liniște anormală, pentru a nu se îneca, scuipă mai întâi ce avea în gură și apoi spuse printre hohote de râs:

— Draga mea Lucia… îți dai seama cu câtă grație te-ai mișca tu pe planeta lor?

— Ești un măgar, bombăni ea făcând pe supărata.

— Ne scuzați că am întârziat, întrerupse Avelt șicanele dintre cei doi și îi arătă pe cei doi membri ai echipajului care veneau în urma lui purtând pe brațe recipiente și cutii cu hrană.

— Mulțumim, dar ne puteam descurca cu ceea ce avem… murmură Dan cu ochii sclipind de poftă.

— Insist să vă hrăniți consistent, pentru că mai târziu va trebui să fiți în formă.

Apoi se întoarse brusc și însoțit de ceilalți doi se îndreptă spre navă. Dintr-odată, Andrei, cu gura plină de mâncare, strigă în urma lor:

— Au venit toți?

Avelt se opri, se întoarse câțiva pași și răspunse scurt:

— Absolut toți.

Deși părea extrem de preocupat, parcă intuind încă o întrebare, mai așteptă puțin, dar spre surprinderea tuturor aceasta veni din partea lui Samuel:

— Sunteți siguri că nu mai există și alți supraviețuitori?

Avelt îl privi de sus în jos ca și cum l-ar fi scanat și după aceea răspunse plat:

— Fără nicio îndoială. De altfel vom începe debarcarea lor. Și spunând acestea, se întoarse și se retrase în nava care începuse deja să emită lumini multicolore.

Într-adevăr, în foarte scurt timp, din imensele discuri strălucitoare coborâră mai întâi membrii echipajelor și apoi începură să apară grupuri de supraviețuitori. Într-o ordine exemplară, se apropiară de

locul în care se afla echipa lui Dan și, în mai puțin de o oră, în jurul fostului observator se adună o masă de oameni compusă din femei și bărbați de vârste și etnii diferite, acompaniați de câteva zeci de copii.

După ce, aparent, se întreținuse cu ceilalți comandanți de echipaje, Avelt, care așa cum bănuise Dan, coordonase întreaga acțiune, se apropie de grupul oamenilor de știință și spuse pe un ton milităresc:

— Dan, urmează-mă.

Fără nicio ezitare, acesta se conformă și, după ce ajunseră în interiorul navei și fanta se închise în urma lor, Avelt trecu direct la subiect:

— În urma testelor făcute, eu și specialiștii noștri am ajuns la concluzia că tu și echipa pe care o conduci sunteți mult mai evoluați decât marea majoritate a supraviețuitorilor și posedați cunoștințe mult mai avansate decât ale lor.

După ce analiză, cu mare atenție, fiecare cuvânt, încercând să găsească răspunsuri la întrebările care derivau din explicațiile acestuia, Dan realiză că era ceva ce îi scăpa. „Bine, bine, se gândi el, i-au testat pe ceilalți pentru că erau la bordul navelor și cu tehnologia lor nu au avut mari probleme să o facă… Dar pe noi… Pe noi când ne-au analizat? Și mai ales cum?“ Se hotărî ca totuși să-și stăvilească pornirile științifice și, pentru moment, să-și concentreze atenția pe ceea ce i se explica.

— Majoritatea lor, reluă Avelt discuția, sunt lucrători ai pământului și crescători de animale și doar un număr foarte mic dintre ei au o pregătire superioară sau sunt specializați în anumite domenii.

Făcu o mică pauză și, după ce îi aruncă lui Dan o privire pătrunzătoare, spuse pe un ton extrem de serios:

— Este foarte important să știi că printre cei 3.180 de supraviețuitori am detectat un caz excepțional care ne-a uimit chiar și pe noi. Este vorba despre un tânăr în vârstă de 11 ani al cărui sistem neuronal este structurat pe baza unei spirale de tip Helix mai speciale. Numele lui este Li și va trebui să avem grijă de el în mod special.

Puțin dezorientat, Dan dori să afle amănunte:

— Vreau mai multe informații, spuse el.

Avelt zâmbi și răspunse:

— Având în vedere nivelul standard al speciilor umanoide, în mod miraculos, acest băiat, datorită fragmentelor genetice deosebite pe care le posedă, se clasează în categoria maximă a evoluției, iar în termenii voștri el este o singularitate genetică și reprezintă ceea ce voi numiți un geniu.

După ce acesta se opri, Dan, încercând să anticipeze ceea ce de fapt dorea, îl întrebă:

— Și vrei ca noi să ne ocupăm de el? Apoi râse înfundat și adăugă:

Având în vedere că, așa cum ai spus, el este net superior tuturor, cum crezi că am putea face asta?

— Sunt sigur că veți reuși până la un punct, iar după aceea… vom vedea. Dar, spuse el cu hotărâre în glas, eu vreau să vă ocupați de toți pentru că, dacă vreți ca specia voastră să continue să existe, va trebui să vă organizați într-o comunitate funcțională și prolifică, iar tu… tu, accentuă el, ești singurul în măsură să pui bazele acesteia.

În fața unei asemenea propuneri, Dan se simți neputincios și ca urmare lăsă capul în jos și brațele să-i cadă pe lângă corp. Văzându-i atitudinea, Avelt zâmbi și se grăbi să îl încurajeze:

— Îți repet că noi vă vom sprijini atât timp cât va fi nevoie și vă vom pune la dispoziție tot ceea ce va fi necesar.

Dan îl privi cu tristețe și spuse cu amărăciune:

— Tot ceea ce va fi necesar? în primul rând, știi foarte bine că nu avem nimic și, în al doilea rând, știi tot atât de bine că zona în care ne aflăm nu ne poate oferi mare lucru. În ceea ce privește propunerea ta, ca eu să fiu cel care să pună bazele unei comunități funcționale, deși mă simt foarte onorat, cred sau mai bine zis sunt sigur că nu sunt cea mai nimerită persoană.

Avelt încercă să intervină, însă Dan ridică tonul și continuă:

— Trebuie să-ți mărturisesc că eforturile pe care le-am depus pentru a atinge performanțele mele profesionale și toate sacrificiile pe care le-am făcut în acest scop mi se par o nimica toată față de tot ceea ce ar implica misiunea pe care vrei să mi-o asum acum.

Solzii de pe capul lui Avelt începură să freamăte, iar culoarea ochilor deveni albastru intens. Se ridică, se apropie de Dan și după ce, la modul cel mai prietenesc cu putință, îi puse o mână pe umăr, îi spuse cu blândețe:

— În primul rând vom construi o așezare în care toți cei care ați supraviețuit veți putea trăi decent și în siguranță, iar în al doilea rând, dacă vreți ca acest loc să devină un nou leagăn al civilizației, tu va trebui să-i faci să înțeleagă, pe toți ceilalți, că acest lucru va putea deveni o realitate numai dacă veți acționa la unison.

De câteva timp, în încăpere își făcuse apariția un membru al echipajului și doar în momentul în care Avelt se opri din vorbit i se adresă strict lui Dan:

— Cei de afară au devenit cam agitați.

Apoi îi aruncă o privire extrem de sugestivă comandantului său și dispăru, iar Avelt, cu o expresie a chipului pe care Dan nu o mai văzuse până atunci, declară accentuând fiecare cuvânt în parte:

— Acum este momentul să intervii tu.

— Învață-mă cum să fac, spuse Dan cu inflexiuni vocale parcă împrumutate din frageda sa copilărie.

— Îmi este imposibil să-ți dau sfaturi, răspunse acesta zâmbind, iar

motivele sunt cât se poate de simple. Ceea ce ți-am spus mai devreme, despre perpetuarea unei specii, sunt doar generalități universal valabile, însă eu nu am cunoștințe suficiente despre factorii care vă stimulează pe voi să formați o comunitate și nici nu știu nimic despre cum reacționați ulterior în cadrul acesteia. Eu doar pot să vă ajut din punct de vedere tehnologic și atât.

Spunând acestea, scoase dintr-un buzunar nebănuit al mantiei un mic dispozitiv și îl lipi pe gâtul lui Dan, iar când acesta tresări, Avelt se grăbi să-i dea explicații:

— Este un simplu amplificator.

Pe urmă îl luă de braț și îl conduse pe suprafața netedă a fantei deschise care se transformă iute într-o platformă și începu să se ridice de la sol. La aproximativ 10 metri, se opri brusc și de la acea înălțime, suficient de mare încât amândoi să aibă o vedere de ansamblu, oarecum speriat, Dan se uită mai întâi la micul grup format de colegii săi. Iar când observă că aceștia îl priveau cu încredere, teama îi dispăru ca prin minune. Apoi cuprinse cu privirea mulțimea adunată în jurul observatorului, care între timp se liniștise și aștepta cu nerăbdare ca unul dintre cei doi să ia cuvântul, și după ce trase aer adânc în piept, își începu discursul:

— Bine ați venit.

Vocea lui amplificată de zeci de ori îl sperie chiar și pe el, drept care se opri câteva clipe, timp în care observă că cei mai mulți dintre supraviețuitori aveau trăsături asiatice. Pentru o clipă îi trecu prin minte să-l roage pe Avelt, care, așa cum declarase chiar el, putea vorbi orice limbă, să traducă ceea ce va spune el, însă proverbiala sa bună creștere, pe care o primise cu prisosință de la ai lui, îl determină să adopte o altă strategie și întrebă:

— Este cineva printre dumneavoastră care cunoaște atât limba engleză, cât și limba chineză?

Din mulțime se desprinse o tânără fată care strigă cu putere:

— Mă numesc Florance și vorbesc curent engleza, franceza și două dialecte chinezești.

Avelt îl privi pe Dan și înclină ușor capul, în semn de apreciere a felului în care își arătase respectul față de el și apoi coborî încet fanta până la sol, unde o ajută pe tânără să urce alături de ei. Pe urmă, în timp ce se ridicau, îi lipi și acesteia un amplificator pe gât, explicându-i la ce folosea. Dan îi zâmbi recunoscător și își reluă discursul:

— Așadar, domnișoara Florance va traduce pentru prietenii noștri care nu cunosc limba engleză.

Deodată, emoția îl sugrumă și făcu o pauză lungă. Știa exact ce dorea să le transmită, dar nu găsea acea cale de comunicare cu masele și mai mult decât atât, viața îi demonstrase, în nenumărate rânduri, că

nu avea veleități de orator. Totuși, în momentul în care privirile sale se intersectară cu cele ale Helenei, care ținea mâna în dreptul inimii, prinse curaj și se adresă cu hotărâre tuturor:

— Așa cum bine știți, toți cei care ne aflăm aici suntem singurii supraviețuitori ai dezastrului provocat de…

Se opri, aparent pentru a-i lăsa timp tinerei fete să traducă și îi aruncă o privire ambiguă lui Avelt, dar, văzând că acesta întoarce instantaneu capul în altă direcție pentru a evita orice contact vizual, se mai gândi câteva clipe și continuă:

— … meteoritul Apophis care a schimbat în mod brutal aspectul planetei noastre. Lumea, așa cum o cunoșteam noi, nu mai există, iar viața pe care o duceam, probabil, nu va mai fi niciodată la fel.

Florance părea să fi rămas puțin în urmă, așa că Dan, în timp ce aștepta, încercă să-și conceapă discursul mai departe. Ar fi dat orice să poată proceda ca de obicei și să comprime tot ce avea de spus în doar câteva cuvinte. Ar fi vrut să poată vorbi cu ei așa cum vorbea cu Horace sau cu Helene sau cu oricare altul dintre colegii săi, dar așa… Dintr-odată, realiză că, de zeci de ani, se izolase total în cochilia științei și pierduse contactul cu lumea exterioară. Nu putea condamna pe nimeni pentru că o făcuse de bunăvoie, dar acum conștientiza perfect situația dramatică în care se afla și dintr-odată simți cum un atac de panică începe să-i dea târcoale. Florance terminase de tradus și îl privea insistent. Avelt la fel, iar pe fețele colegilor săi se citea nerăbdarea. Printr-un efort extraordinar, Dan încercă să-și reprime toate trăirile anterioare: regretele, frustrările și toate celelalte resentimente care derivaseră din acestea, așa că strânse pumnii cu putere și se smulse cu brutalitate din brațele perfide ale anxietății. Trase adânc aer în piept, iar vocea lui autoritară izbucni ca un tunet:

— Am rămas foarte puțini… Să nu uităm că au dispărut mai mult de opt miliarde de oameni, iar dacă dorim ca specia umană să se perpetueze, trebuie să înțelegem că acest lucru va depinde în cea mai mare măsură de noi și mai ales de relațiile dintre noi, care vor trebui să se bazeze pe reciprocitate și devotament necondiționat față de societatea pe care sper că vom reuși să o întemeiem.

Se opri iarăși pentru ca Florance să termine de tradus, iar în acest timp ideile începură să i se structureze în cuvinte și să se desfășoare în mintea lui cu o cursivitate extraordinară.

— De acum încolo, reluă el, va trebui să nu mai ținem cont de vârstă, sex, origini sau nivel de pregătire și împreună să ne concentrăm toate eforturile pentru a reuși să ducem la îndeplinire această nobilă misiune ce parcă ne-a fost hărăzită.

El însuși emoționat de mesajul pe care îl transmisese cu atâta patos, se opri și cuprinse cu privirea mulțimea, iar aceasta, după câteva momente de tăcere, spre marea lui surprindere, izbucni în urale

și aplauze frenetice. Această reacție generală îl stimulă și, după ce se făcu liniște, arătă cu o mână spre colegii săi și cu cealaltă spre echipajele extraterestre aliniate în fața lor.

— Sunt sigur, spuse el cu hotărâre, că ați fost tot atât de uimiți ca și noi, cei care am lucrat în observatorul ale cărui ruine le vedeți aici, de intervenția salvatoare venită din partea noilor noștri prieteni.

Toate privirile se îndreptară mai întâi spre echipa lui Dan și apoi spre grupul de extratereștri.

— Datorită lor, reluă el, sunteți voi în viață și tot datorită bunăvoinței de care dau dovadă față de noi toți sper că vom reuși să ne atingem scopul.

Urmară aplauze și urale, iar o parte dintre cei prezenți se așezară în genunchi, cu brațele întinse spre cei menționați. Lui Dan, această reacție i se păru puțin cam ciudată, drept care făcu o pauză mai lungă și îl privi contrariat pe Avelt. Văzând însă că acesta nu părea deloc impresionat, se hotărî să treacă peste acest moment care îl dusese pentru o clipă cu gândul la tendința unora de a răstălmăci realitatea și, decis să fie atent de acum încolo la manifestări de acest gen, continuă:

— Prin urmare, dacă sunteți de acord să ne unim forțele și să facem tot ceea ce ne stă în putință pentru ca viața să continue pe Pământ, vă rog să ridicați mâinile.

De această dată, uralele și aplauzele începură chiar înainte ca Florance să termine de tradus și, într-un zgomot asurzitor, toți începură să-și fluture brațele pe deasupra capetelor.

Avelt se apropie ușor de el și îi spuse în dreptul urechii:

— Te descurci foarte bine.

Dan zâmbi măgulit și ridică brațele, cerând astfel mulțimii să-i acorde atenție, iar când se făcu liniște spuse:

— Prietenii noștri mi-au comunicat că ne vor asigura proviziile necesare de hrană și ne vor ajuta să construim adăposturi decente, însă noi, accentuă el ridicând tonul, noi va trebui să ne organizăm cât mai eficient și împreună să găsim soluții pentru ca, la un moment dat, să devenim autonomi. Așadar, ca primă măsură, propun ca începând de mâine-dimineață echipa mea împreună cu cei dintre dumneavoastră care ne puteți ajuta să facem un recensământ al tuturor supraviețuitorilor. În acest fel, ne vom cunoaște mai bine și, ulterior, pe baza datelor obținute, vom putea constitui grupuri de lucru specializate.

În timp ce Dan își continua discursul explicând, mai pe larg, ce însemna un recensământ, colegii săi îl priveau cu o admirație ieșită din comun, iar Horace, cu ochii umezi, repeta în șoaptă, la nesfârșit:

— Prietenul meu cel mai bun, prietenul meu cel mai bun…

Niciunul dintre ei nu ar fi bănuit niciodată că marele savant

taciturn a putut ascunde, atât de bine și atât de mult timp, calitățile unui mare orator, iar acum, în fața evidenței, parcă nu le venea să-și creadă ochilor. Lucia și Helene se țineau strâns de mâini și de câte ori mulțimea aplauda săreau în sus și se bucurau ca două școlărițe, iar Joseph, Andrei și Mark se priveau de-a dreptul năuci. Dintre toți, numai Samuel nu părea deloc surprins. Stătea tăcut și foarte gânditor. Nimeni nu știa ce era în mintea lui, dar toți erau convinși că orice ar fi fost era în mod sigur ceva extrem de profund.

Florance termină de tradus și Dan, pentru a nu-și pierde ideile, încercând să nu le mai lase timp de ovații și aplauze, interveni imediat:

— În încheiere, spuse el, vreau să înțelegeți că, în cadrul acestei comunități pe care vrem să o întemeiem, ar fi ideal ca nimeni să nu cedeze ambițiilor personale, iar toate hotărârile pe care le vom lua să fie mai întâi dezbătute public și apoi supuse la vot.

La auzul unor asemenea propuneri toți rămaseră uimiți și numai după momente lungi de tăcere se auziră mai întâi aplauze timide și după aceea de-a dreptul furtunoase. Dan și Florance își dezlipiră amplificatoarele de pe gât, dar când le întinseră lui Avelt, acesta le spuse că ar fi mai bine dacă le-ar păstra. După ce tânăra primi felicitări pentru performanțele ei lingvistice, platforma pe care se aflau începu să coboare și în foarte scurt timp cei trei păși pe sol.

Membrii echipajelor începură să se strecoare printre cei adunați și să distribuie hrană și băuturi, iar după ce fiecare își primi tainul, toți se așezară pe jos și începură să mănânce.

Când se alătură colegilor săi, Dan observă cu stupoare că majoritatea acestora aveau lacrimi în ochi. Horace se repezi la el și îl strânse cu putere în brațe și după aceea, rând pe rând, ceilalți făcură la fel. La sfârșit, Helene îl sărută cu pasiune și îi șopti la ureche:

— Dragul meu, sunt tare mândră de tine.

Mișcat din cale afară, încercă din răsputeri să-și controleze reacțiile, dar nu reuși, așa că, lăsându-se pradă emoțiilor, nici nu observă că în spatele său, apărut ca din senin, Avelt privea cu mare interes scena dintre ei. Acesta așteptă ca soții să se desprindă din îmbrățișare și îi spuse lui Dan pe un ton măgulitor:

— Vreau să strâng mâna unei ființe excepționale.

Pentru că un asemenea compliment nu i se mai făcuse niciodată, se simți extrem de măgulit și o lacrimă pe care o ținuse cu îndârjire până atunci între pleoape se descătușă pe obrazul încins.

— Din felul în care au reacționat toți la sfârșit, sunt tentat să cred că ceea ce le-ai propus este ceva cu totul nou, îi mărturisi Avelt observațiile sale.

Helene îl privi zâmbind și după ce, dintr-un impuls de cochetărie, își aranjă câteva șuvițe de păr, abordă un aer profund didactic:

— Nu este deloc nou, spuse ea. În urmă cu mii de ani, în Grecia Antică, în fiecare oraș exista o piață numită Agora unde se țineau adunări populare periodice, în cadrul cărora toți cetățenii dezbăteau și apoi supuneau la vot legile pe baza cărora urmau să-și desfășoare activitățile. Agora ca sistem, ținu ea să precizeze, a rămas renumită în istoria omenirii, fiind considerată cea mai democratică formă de organizare a societății.

Se opri și, văzând că Avelt era puțin confuz, adăugă:

— Democrația este forma de organizare a societății în care toți cetățenii au drepturi egale.

— Din păcate, interveni Samuel privindu-i cu tristețe doar pe colegii săi, democrația, așa cum a fost descrisă de Platon, nu a existat cu adevărat niciodată.

— Interesant, spuse Avelt. Probabil că pe măsură ce numărul indivizilor crește, acest sistem devine din ce în ce mai greu de realizat.

„Ce idee interesantă“, gândi Dan, însă nu apucă să-și exprime părerea pentru că Samuel interveni.

— Motivul este cu totul altul și ține de firea omului, spuse el cu tristețe și apoi le atrase atenția spre Horace, care de câtva timp se îndepărtase de grupul lor și, cu un ciob de sticlă, începuse să scrijelească cu frenezie pământul uscat.

Văzându-l, toți colegii săi, care, în mod evident, îl cunoșteau foarte bine și știau că așa proceda numai în situația în care mintea îi era străfulgerată de o idee deosebită, se apropiară iute de el. Avelt îi urmă curios și împreună, adunați în jurul lui, asistară la o desfășurare de ecuații care părea că nu se mai termina. Într-un târziu, când acesta sublinie o mică ecuație și se ridică în picioare, Dan se repezi la el, îl strânse în brațe și strigă în gura mare:

— Ești un geniu. Este cea mai elegantă rezolvare a relației dintre fizica cuantică și teoria generală a relativității. Este incredibil…

Horace îl privi câteva clipe absent și dintr-odată, ca și cum își aduse aminte de ceva foarte important, se uită îngrijorat în ochii lui Avelt.

— Așa este? îl întrebă el.

Acesta zâmbi complice și îi ceru ciobul de sticlă. Se aplecă, și după ce își aranjă mantia în jurul corpului, începu să adauge câteva semne la sfârșitul ecuației lui Horace. Dan își șterse repede ochelarii și se ghemui lângă el, iar când acesta termină, simți cum dintr-odată totul se învârte cu el și din instinct se așeză pe jos și își prinse capul între mâini. Lucia scoase un strigăt de uimire, iar ceilalți, contrariați, îl priviră pe Horace, așteptând reacția acestuia, și numai Avelt, parcă simțind prin ce momente dificile trecea, îi zâmbi înțelegător și îi spuse:

— Am avut dreptate în ceea ce privește nivelul tău în matematică

– având în vedere structura voastră neuronală, văd că depășește cu mult așteptările. Ceea ce lipsea ecuației tale, și mi-am permis să adaug, este, așa cum bine vezi, factorul determinant al interacțiunii dintre materia barionică și cea neagră.

Se opri și după ce îi puse o mâna pe umăr continuă:

— Pe baza acestei ecuații complete sunt sigur că, în foarte scurt timp, vei descoperi o mare parte dintre tainele universului, inclusiv modul în care funcționează acesta.

În jurul lor se perindau din ce în ce mai mulți curioși care însă, după ce priveau semnele de pe jos, se uitau unii la ceilalți profund nedumeriți și apoi se duceau care încotro. După ce îi privi cu atenție, Avelt se adresă întregii echipe:

— Acum îmi dau seama mai bine în ce constă diferența dintre ei și voi. Ei privesc și se mulțumesc doar cu ceea ce văd, iar voi sunteți mulțumiți doar dacă înțelegeți ceea ce vedeți.

Spunând acestea, le zâmbi protocolar, le ură mult succes și se îndreptă spre navă. Impresionați de atitudinea lui simplă, lipsită de orice aere de superioritate, toți renunțară să mai privească geniala ecuație și se uitară cu admirație în urma lui. Deodată Horace începu să râdă în hohote și pentru o clipă Dan se gândi, la modul cel mai serios, că prietenul său înnebunise, așa că strigă cu putere la el:

— Spune ceva înainte să-ți dau o palmă.

Acesta deveni brusc anormal de serios pentru firea lui și spuse calm:

— Uite așa. Eu, Horace Ortega, împreună cu Avelt, extraterestrul, am ajutat ca omenirea să facă un salt uriaș înainte, dar paradoxal, în situația în care ne aflăm, acest salt nu ne folosește la nimic. Nu ne dă nici de mâncare și nici de băut. Se opri și începu iar să râdă.

— Acum ce mai este? întrebă Joseph intrigat.

— Mi-am adus aminte de acceleratorul gigantic de la CERN și mă gândesc ce ar fi spus cei de acolo dacă ar fi văzut ceea ce vedem noi aici pe jos… Puteau ei să caute particula lui Higgs mult și bine și tot nu ar fi găsit-o. Și știți de ce, continuă el râzând din ce în ce mai cu poftă, pentru simplul motiv că aceasta, așa cum reiese clar din ecuație, pur și simplu nu există.

Helene suspină adânc și spuse:

— Și ce păcat că nu avem cui să împărtășim toate acestea.

Se înserase bine și fiecare grup de supraviețuitori începu să se îndrepte spre nava din care coborâse. Frigul devenea din ce în ce mai înțepător și echipa se hotărî să se retragă în adăpost. Văzând că Horace era ciudat de vesel, dar și ușor descumpănit, Dan îi spuse Helenei că va mai rămâne puțin cu el. O îmbrățișă, o sărută, iar când ea dispăru, se apropie de prietenul său, îl bătu ușor pe umăr și îl întrebă:

— Fumăm?

Horace se cotrobăi prin buzunare și scoase un pachet mototolit în care mai era doar o singură țigară. O aprinse iute și i-o întinse lui Dan.

— O fumăm împreună, spuse el și exact în același moment din navă izbucni iarăși acea fabuloasă aură luminoasă a cărei căldură binefăcătoare îi făcu pe amândoi să închidă ochii și să nu se mai gândească la nimic.

— Pot să stau cu voi? se auzi brusc vocea inconfundabilă a lui Avelt.

Luați oarecum prin surprindere, deschiseră ochii și îl văzură stând nemișcat în fața lor, dar, de această dată, Dan nu se mai sperie și, după ce îi înapoie țigara lui Horace, răspunse calm:

— Bineînțeles.

— Sunteți obosiți? îi întrebă el în timp ce căuta din priviri un obiect pe care s-ar fi putut așeza.

Horace reacționă imediat și, în timp ce îl invită prin gesturi să se așeze în locul său, răspunse zâmbind:

— Oarecum.

Apoi se așeză lângă Dan și îl întrebă pe Avelt:

— Tu nu obosești niciodată?

Acesta se foi puțin pe restul de Metis pe care stătea, iar după ce își găsi o poziție cât de cât comodă, înclină capul într-o parte și răspunse:

— Felul în care funcționez eu este mai complicat, însă îți pot spune că se mai ivesc, din când în când, situații în care am nevoie de o regenerare celulară… mai specială. În rest nu. Nu obosesc niciodată.

Niciunul nu mai spuse nimic, iar în liniștea care se lăsă, Dan se gândi la tot ceea ce se petrecuse de la sosirea acestuia și până acum și, dintr-odată, din noianul de întrebări la care nu reușea să găsească răspunsuri, una începu să se contureze cu precizie. Îl privi în ochi și, după o foarte scurtă ezitare, îi puse cele două întrebări care îl măcinau cel mai mult:

— Știi cumva cine ne-a atacat? Și, mai ales, de ce?

Avelt tresări și, după o reacție scurtă, dar furtunoasă a solzilor multicolori și a pielii care își schimbă culoarea de mai multe ori, întrebă uimit:

— Deci știți?

„Cum de este atât de mirat? Adică știe ce profesii avem, că doar văzuse resturile observatorului și, cu toate acestea, nu-i credea în stare să facă diferența între un corp ceresc natural și unul artificial? Ce naiba, ne crede niște diletanți?“ se gândi Dan și îi aruncă un zâmbet ușor ironic.

— Noi doi am fost primii care ne-am dat seama despre ce era vorba și, mai mult decât atât, am știut exact ceea ce se va întâmpla ulterior, îi răspunse el cu o mândrie puțin cam exagerată.

Evitând să se uite în ochii lui, Avelt privi îndelung cerul ca și cum ar fi căutat vinovății printre stele și apoi spuse dezamăgit:

— Nu știm cine a făcut-o, însă în urma cercetărilor făcute de marii specialiști ai Alianței Galactice, Marele Consiliu a emis ipoteza unui atac declanșat dintr-o altă dimensiune…

Horace scăpă chiștocul de țigară pe jos, iar Dan simți brusc nevoia de a se sprijini cu ambele brațe pe cutia pe care stătea. „Altă dimensiune…“, se gândi el, însă renunță să ceară informații despre acest subiect colosal, pentru că tot ceea ce aflaseră într-o singură zi depășise deja capacitățile sale, așa că nu spuse nimic și se mulțumi doar să-l privească pe Horace, care părea și mai confuz decât el.

Văzându-le reacțiile, Avelt scoase câteva zgomote stridente.

— Nu vă străduiți să înțelegeți sistemele multidimensionale, spuse el, pentru că rețelele voastre neuronale nu le pot accesa și, așa cum v-a explicat biologul nostru, este posibil ca această incapacitate să vă fi fost indusă în mod special.

— Adică vrei să spui că cineva a hotărât ca noi să fim, iremediabil, mai limitați decât alții? sări Horace iritat la culme.

— Aparent da, răspunse acesta cu cea mai mare seriozitate, însă trebuie să vă mărturisesc că, în pofida intervențiilor tehnologice făcute asupra sistemului nostru neuronal, nici noi nu stăm prea bine în ceea ce privește înțelegerea multiversului. Cu toate acestea, pe dispozitivele pe care le-ați primit există și câteva informații pe care le deținem despre aceste sisteme, așa că după ce le veți accesa vom putea dezbate, mai pe larg, acest subiect.

Auzind motivația acestuia și mai ales ceea ce conțineau dispozitivele, Horace se mai liniști, dar ținu să-i aducă aminte, cu cea mai mare politețe de care se simțea în stare, de situația în care se aflau:

— Din păcate, generatoarele noastre sunt distruse și absolut toate calculatoarele sunt complet avariate, așa că nu văd cum vom putea accesa datele stocate.

Dan se rezumă doar să ofteze adânc, confirmând astfel realitatea dureroasă pe care tocmai o descrisese prietenul său. Avelt se ridică și puse iarăși o mână pe umărul lui Horace care, de această dată, emoționat de gestul prietenesc venit din partea unei ființe atât de speciale, îl privi cu ochii umezi și își așeză mâna deasupra mâinii lui. Amândoi păstrară acest prim contact fizic câteva momente, iar după aceea Avelt și-o retrase ușor și spuse:

— Ieri v-am promis că vom utila adăpostul cu tot ce este necesar, însă astăzi a fost o zi mai complicată. Vă asigur că mâine, la răsărit de soare, echipajul meu vă va pune la dispoziție o parte din echipamentul nostru tehnologic și, de asemenea, vă va face un instructaj detaliat despre modul în care funcționează acesta… Făcu o mică pauză și după

ce le zâmbi complice adăugă:

— Sau poate că nu va fi nevoie.

Îi mai privi o dată și, după ce le ură odihnă plăcută, se îndreptă spre navă. Dintr-odată, animat de o curiozitate diabolică, Dan se ridică și o luă la fugă după el. Îl ajunse înainte ca fanta să se deschidă și, respirând cu greu, se opri chiar în spatele său. Acesta se întoarse cu fața spre el și spuse pe cel mai calm ton cu putință:

— Te ascult.

Între timp, Horace îi prinse din urmă pe Dan, iar acum se uita fix la el, pentru că era convins că îi va pune lui Avelt alte întrebări la care niciunul dintre ei doi nu reușise să găsească răspuns. Prietenul său nu-l dezamăgi și, cu bine cunoscuta sa capacitate de sinteză, le concentră pe toate într-una singură:

— Ce s-a întâmplat în cele 40 de zile care au trecut între impact și momentul în care ne-ați găsit pe noi?

Avelt se întoarse tacticos din drum, își reluă locul și, înainte de a răspunde, printr-o mișcare extrem de grațioasă, își aranjă mantia în jurul corpului.

— Mă așteptam la această întrebare, spuse el fără nicio intonație în glas, așa că, pentru a nu pierde din timpul vostru de odihnă, am să vă rog să mă ascultați cu atenție și să nu mă întrerupeți. Bănuiesc că veți fi foarte surprinși să aflați că, de mai mult timp, planeta voastră era monitorizată de una dintre nenumăratele flote aflate sub comanda Marelui Consiliu Galactic.

Cei doi se priviră lung și oftară nepăsători, semn că nimic nu li se mai părea ciudat, ba chiar mai mult decât atât, totul începuse să li se pară de-a dreptul firesc. Horace scoase din alt buzunar un alt pachet mototolit de țigări și îi întinse una lui Dan, iar când acesta trase primul fum adânc în piept, Avelt se opri din vorbit și îl privi cu reproș. Văzându-i reacția, Horace cotrobăi în pachetul ce părea gol, iar când, spre marea lui bucurie, mai găsi o țigară, o aprinse și, aproape ostentativ, din primul fum desenă rotocoale mari prin aer.

— Într-o primă fază, reluă explicațiile Avelt, încruntat, senzorii care se aflau pe orbita planetei ne-au semnalizat prezența unui obiect necunoscut. Se opri și oftă prelung, apoi continuă cu tristețe: Din păcate, tehnologia acestuia ne-a depășit și ne-a pus în imposibilitatea de a-l distruge… După 4 zile de la inevitabilul impact, primele noastre nave au reușit să intre în atmosferă și să estimeze dimensiunea dezastrului care de-abia începuse, iar pe urmă toate rezultatele analizelor făcute au fost transmise Marelui Consiliu, care ne-a dat indicații despre cum urma să procedăm, iar noi, respectându-le întocmai, am reușit să-i salvăm pe cei pe care i-ați văzut și un număr destul de mare de animale.

— Și unde sunt animalele? întrebă Horace.

— Dintre cele 281 de specii de animale, 6 sunt domestice și vor fi aduse aici. Celelalte, care sunt de o importanță majoră, au fost debarcate pe o altă zonă de uscat, iar pentru a ne asigura că vor supraviețui și vor prolifera, vor avea parte de un tratament special.

— Și pe urmă? întrebă Dan nerăbdător să afle ceea ce îi interesa cel mai mult.

Avelt făcu o pauză mai lungă și zâmbi, fiind sigur că ceea ce avea să le relateze de acum înainte îi va face pe cei doi oameni de știință să le admire și mai mult tehnologia.

— După ce supraviețuitorii au fost îmbarcați cu succes, spuse el cu falsă modestie, navele specializate în acest tip de intervenții au intrat în acțiune și după ce timp de 20 de zile au aspirat cantități imense de reziduuri ce puneau serios în pericol atmosfera, le-au depozitat într-un spațiu special de reciclare aflat în afara acestui sistem solar.

În timp ce vorbea, Avelt îi privea cu mare atenție pe cei doi, iar când observă tremuratul lor nefiresc, se opri, închise ochii și instantaneu aura luminoasă își mări intensitatea, învăluindu-i într-o căldură superioară celei de dinainte. Cei doi se relaxară imediat și îi mulțumiră, printr-un zâmbet larg, pentru confortul oferit cu atâta generozitate. El înclină capul cu eleganță și reluă calm explicațiile:

— Între timp, alte zece nave, printre care și cea comandată de mine, am procedat la redirecționarea lavei produse în exces de uriașele erupții vulcanice și la anihilarea radioactivității generate atât de imploziile subterane, cât și de multitudinea de explozii provocate de sursele nucleare existente.

Văzând că cei doi îl priveau ca și cum nu puteau concepe că trăiseră atâta timp fără a ști ce pericole uriașe îi pândiseră, Avelt completă:

— Sunt sigur că știați și ați luat în calcul reacțiile în lanț ale centralelor nucleare, care odată deteriorate au provocat scurgeri colosale de elemente radioactive. În schimb, sigur nu știați că exista un arsenal nuclear uriaș care, odată activat, aproape că a dublat nivelul radioactivității provocate de impact. De altfel, având în vedere dimensiunile acestui arsenal și nepriceperea celor care îl gestionau, chiar dacă acel corp cosmic nu v-ar fi lovit, la un moment dat, rezultatul ar fi fost același, pentru că civilizația voastră se afla oricum în pragul autodistrugerii.

„Doamne, se gândi Dan, oare ce fusese în mintea celor care se înarmaseră în așa hal? Pentru ce și de ce?“

Se uită la Horace și văzând că era trist, așa cum rar îl mai văzuse, încercă să alunge din sufletul acestuia sentimentul eronat de culpabilitate.

— Știam de existența armamentului nuclear, spuse el în șoaptă, însă nu aveam nici cea mai mică idee despre anvergura acestuia.

— Și când te gândești, completă Horace, că aceste arme erau făcute de oameni pentru a distruge alți oameni… aproape că nu-ți vine să crezi.

Amândoi se cufundară într-o tăcere dureroasă, iar Avelt, cu evidenta intenție de a-i scoate din această stare de profundă dezamăgire, încercă să le trezească iarăși curiozitatea și spuse:

— De fapt, decontaminarea întregii planete și reechilibrarea compoziției atmosferice au fost poate cele mai grele misiuni la care am participat vreodată. Făcu o mică pauză, îi privi și, văzând că reușise să le capteze din noi interesul, continuă: După 41 de zile, atunci când am fost aproape siguri că nu mai există și alți supraviețuitori, ați ieșit la suprafață și așa v-am reperat. Iar restul este istorie.

Cu vădită intenție de a pleca, se ridică în picioare, dar parcă intuind întrebarea pe care o gândeau amândoi, spuse zâmbind:

— Oricum v-am fi găsit, pentru că, încă de la început, am estimat că această mică zonă va rezista și de aceea a fost aleasă pentru debarcarea supraviețuitorilor. Cu toate acestea, pe ceilalți a trebuit să-i mai ținem Ia bord până când mișcările tectonice s-au liniștit și atmosfera a redevenit respirabilă.

După ce consideră că toate explicațiile sale îi mulțumiseră, se îndepărtă și dispăru în spatele fantei care se închise surd în urma lui.

Aura luminoasă continuă să le ofere căldură celor doi, care odată rămași singuri își îndreptară privirile înspre bolta înstelată. Căutau un refugiu. Căutau un loc ascuns unde ar fi putut să se retragă și să se odihnească. Să nu se mai gândească la nimic. Își doreau să se trezească din acest vis, alert și sinuos, dar prezența stelelor, care erau în aceleași locuri pe care le cunoșteau de ani de zile, nu făcea decât să le confirme că totul era cât se poate de real.

— Este prea mult pentru mine, spuse deodată Horace. Într-un timp atât de scurt s-au petrecut atâtea evenimente și am primit atâtea informații, care mai de care mai șocante, încât simt că îmi plesnește capul. Zău, nu mai pot…

Dan nu făcu niciun comentariu și după ce amândoi se ridicară cu greu, se îndreptară, sprijinindu-se unul de celălalt, spre adăpostul subteran. Aura luminoasă se stinse și, în întunericul care puse stăpânire pe întreg platoul, mai priviră încă o dată cerul pe care se desfășura un spectacol magnific. Calea Lactee își unduia cu grație voalul spumos, iar roiurile de stele păreau niște licurici prinși în plasa eternității. Se mai uitară o dată la discurile metalice care dominau întreg orizontul și coborâră încet scările.

— Noapte bună, spuse Dan în șoaptă.

— Noapte bună.

După ce se strecură cu mare grijă în patul în care Helene dormea

ca un prunc, încercă să nu se mai gândească la absolut nimic, însă exact atunci când simți că somnul îl cuprinde în brațele sale moi, un gând îi străfulgera mintea: „Este totuși ceva ce nu se leagă în povestea lui Avelt. Nu! se opuse el cu tărie tentației, nu mai pot“. Oftă prelung, renunțând la orice speculații care ar fi derivat din această îndoială și se lăsă să alunece în lumea viselor.

***

A doua zi, la răsăritul soarelui, purtând pe brațe echipamentul tehnologic promis, cutii cu hrană și recipiente pline cu băuturi energizante, câțiva membri ai echipajului așteptau disciplinați în fața ruinelor fostului observator. Joseph ieși primul și văzându-i îi strigă pe colegii săi, care veniră imediat și împreună coborâră toate dispozitivele. După ce observară cu stupoare că acestea erau extrem de asemănătoare cu cele pe care le avuseseră înainte, Mark și Andrei le montară în locul celor distruse și așteptară indicații de la cei care le aduseseră.

— Energia necesară, spuse unul dintre membrii echipajului, o veți capta de la o navă care va staționa permanent pe vârful versantului din vest, iar în ceea ce privește aparatura, vă informăm că a fost adaptată nivelului vostru de cunoștințe.

Spunând acestea, se apropie de unul dintre dispozitive și îl acționă. Deodată, un ecran tridimensional se aprinse și lumina generată de acesta invadă întreaga încăpere. Horace, care dormise mai bine ca niciodată și se simțea, așa cum declarase chiar el, în plină formă, privi cum serverul la care erau conectate terminalele începe să funcționeze și izbucni în râs.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lucia contrariată.

— Bănuiesc, îi spuse el celui care printr-un simplu gest le făcuse legătura la o rețea wireless de electricitate, că aparatura pe care ne-ați adus-o ați găsit-o în subsolul muzeului vostru de antichități, acolo unde, în mod sigur, se află tot ceea ce reprezintă tehnologia de top a pământenilor.

Cel căruia i se adresase scoase câteva zgomote stridente în semn că gustase gluma, iar această reacție îi făcu pe absolut toți să râdă în hohote. Dan se apropie de Horace și îi spuse în limba română:

— Ești nebun de legat.

Acesta îi făcu un semn cu ochiul și, după ce își răvăși părul energic, accesă calculatorul principal. Încă râzând, membrii echipajului înclinară capetele, perfect sincronizați și, înainte de a pleca, unul dintre ei îl întrebă pe Dan:

— Este totul în regulă?

— Da, încuviință el scurt și apoi îi mulțumi în numele tuturor.

Rămași singuri, mâncară iute și, profitând de tehnologia pusă la dispoziție, fiecare membru al echipei, inclusiv Florance, care de când îi cunoscuse nu se mai despărțise de ei nici măcar o clipă, își asumă sarcini precise. Horace și Lucia începură să facă un program special menit să simplifice operațiunea de recensământ, iar ceilalți puseră la punct modalitatea de înregistrare a persoanelor. Între timp, conform planului stabilit cu o zi înainte, într-o disciplină exemplară, toți supraviețuitorii se adunaseră la intrarea în adăpost și, datorită unei organizări perfecte care determină o eficiență maximă, spre seară listele erau gata. După ce, în sfârșit, mâncă puțin, Dan privi toate datele centralizate și le comunică colegilor săi rezultatele:

— Așadar, dintre cele 3.180 de persoane înregistrate, 1.602 sunt bărbați, dintre care 80 la sută au vârste între 18 și 50 de ani, aproape 20 la sută sunt trecuți 50 de ani și numai doi au peste 70 de ani.

Făcu o pauză gândindu-se la părinții săi și după ce oftă prelung continuă:

— Din rândul celor 1.530 de femei înregistrate, majoritatea au sub 50 de ani și numai 18 dintre ele au vârste între 60 și 70 de ani. Apoi, după ce parcurse următoarele date în tăcere, începu să zâmbească și spuse pe un ton optimist: Avem și 48 de copii cu vârste între 4 și 18 ani și uitați-vă, exclamă el deodată, 11 femei au declarat că sunt însărcinate.

La auzul acestor date, Helene, Lucia și Florance începură să se bucure atât de zgomotos, încât entuziasmul lor puse stăpânire și pe ceilalți. După ce se mai liniștiră, Dan le relată că recensământul mai indica și că, din totalul celor înregistrați, 18 la sută erau de origine europeană, iar dintre aceștia doar 24 aveau studii superioare. Majoritatea, exprimată printr-un procent de 82 la sută, erau de origine asiatică și doar 12 aveau studii medii și superioare. Restul, așa cum le spusese și Avelt, erau agricultori și crescători de animale, iar după ce analiză încă o dată toate datele, Dan îi rugă pe Andrei și pe Joseph ca, fără să țină cont de etnie sau sex, din rândul populației considerate activă, să constituie grupuri compatibile doar din punct de vedere profesional.

— Și cum se vor înțelege între ei, întrebă Florance îngrijorată că nu va putea să se împartă în atâtea locuri în care va fi nevoie de translator.

— Într-un fel sau altul va trebui să ne înțelegem, între noi, fără intermediar, spuse Lucia.

— Și nu numai atât, completă Dan cu aerul unui adevărat vizionar. Sunt sigur că până la urmă vom dezvolta chiar un limbaj comun.

Horace o privi lung pe Florance și îi spuse pe un ton fals serios:

— Draga mea, având în vedere majoritatea covârșitoare a asiaticilor, cred că pentru a dezvolta acel limbaj comun la care visează

bunul meu prieten va trebui să ne înveți chineza.

Ea chicoti și îi aruncă o privire strengărească care nu scăpă vigilenței proverbiale a Luciei.

— Fac pariu că între ei este ceva, îi șopti ea Helenei.

Mulțumiți de tot ceea ce realizaseră într-o singură zi, dar și istoviți, se hotărâră să meargă la culcare și de această dată Dan o urmă pe Helene fără nicio ezitare.

Așa cum stabiliseră, a doua zi toată lumea se adună în jurul scheletului observatorului, iar Dan, după ce își lipi amplificatorul pe gât, se urcă pe o cutie metalică și propuse ca de acum înainte acel loc să poarte numele de Agora. După ce această propunere se votă în unanimitate, Joseph se urcă lângă el și luă cuvântul:

— Pentru ca în viitor această tânără comunitate să poată fi performantă, ne-am permis, eu și echipa din care fac parte, ca pe baza specializării fiecăruia să constituim grupuri profesionale. Aceste liste, cât și rezultatele complete ale recensământului vă vor fi puse la dispoziție, urmând ca voi să ne comunicați dacă sunteți de acord.

Lui Joseph i se păru că vorbea prea repede și Florance nu putea ține pasul, așa că se opri, dar când aceasta îl privi foarte mirată, realiză că de fapt ea tradusese simultan și continuă jenat:

— De asemenea, ar fi indicat ca în măsura posibilităților să comunicăm între noi fără translator.

— O să fie ca în turnul din Babilon, se auzi o voce din mulțime.

Dan îl reperă pe cel care vorbise și i se adresă personal:

— Este adevărat că procesul va fi unul anevoios și de lungă durată, însă sunt sigur că, până la urmă, vom reuși să avem un limbaj comun.

Colegii săi încercară să aplaude, dar se opriră imediat observând că ceilalți ezitau și, mai mult decât atât, deodată un murmur general puse stăpânire pe întreaga adunare. În momentul în care Avelt își făcu apariția ca prin minune, se făcu liniște totală. Acesta, care din nava sa ascultase cu mare atenție tot ceea ce se discutase, se apropie de Dan și Joseph, se urcă pe o altă cutie, iar pentru că urma să se adreseze pentru prima oară public, îi privi insistent pe toți și, după *ce* își netezi cu grijă faldurile mantiei, spuse:

— Pe planeta pe care locuim noi, casele sunt construite din blocuri de piatră și au formă de stupe.

„Stupă? se întrebă Horace. Un stup de albine?… Unde am mai auzit eu de stupă?“ încercă el să-și amintească, însă cum Avelt tocmai începuse să explice ce sunt acestea, se hotărî să-l asculte.

— De-a lungul mai multor milenii, continuă el, această structură s-a dovedit a fi cea mai rezistentă cu putință.

„De-a lungul mai multor milenii…“, repetă Horace în gând și brusc își trase o palmă peste frunte. „Stupă Varanasi“, strigă el în gând. Își adusese aminte de celebra construcție ale cărei origini rămâneseră un

mister pentru toți oamenii de știință. „De altfel, continuă el să-și golească sacul de amintiri, stupele au fost printre primele locașuri de cult și, dacă nu mă înșel, la un moment dat arheologii declaraseră că găsiseră vestigii ale acestei forme de adăpost care datau tocmai din perioada neolitică… Să fie doar o coincidență? se întrebă el… Oricum, voi discuta cu Dan despre asta“, găsi el soluția și se concentră pe raza care tocmai izbucnise din navă și care sub privirile avide ale tuturor se transforma într-o uriașă proiecție tridimensională.

— Așa cum vedeți, spuse Avelt, stupă este o clădire cilindrică cu maximum două niveluri, acoperită de o semisferă care poate deveni transparentă ori de câte ori este nevoie. Această cupolă, datorită materialelor din care este făcută, îndeplinește mai multe funcții.

În timp ce vorbea, proiecția exemplifica ceea ce descria el și rând pe rând detaliile confirmau, fără echivoc, toate calitățile acelei construcții.

— Astfel, continuă el, ea poate transforma energia solară în energie electrică, poate filtra aerul, poate menține temperatura dorită, însă, după părerea specialiștilor, cea mai importantă funcție pe care o îndeplinește este cea de captare a apei din atmosferă, pe care, după ce o purifică, o depozitează în rezervoarele aflate pe fiecare nivel.

Proiecția se schimbă brusc și toți începură să asiste sideraţi la un tur virtual prin interiorul unei stupe. Parterul și etajul întâi erau identice: trei încăperi destul de mari, două spații mai mici, destinate probabil unor necesități speciale și o terasă cu o suprafață considerabilă. Etajul doi și ultimul, care era acoperit doar de miraculoasa cupolă, era aproape identic cu celelalte două, însă, spre deosebire de acestea, nu avea terasă.

— În subsol, încheie Avelt descrierea, stupă posedă unități specializate în reciclarea deșeurilor de orice fel.

Proiecția se întrerupse și toți începură să aplaude. El îi privi confuz și când se făcu liniște întrebă:

— De ce aplaudați?

O fetiță de aproximativ 6 ani, cu trăsături pur europene, se strecură anevoios printre adulți, iar când ajunse foarte aproape de cutia metalică pe care stătea Avelt, ridică doi ochișori rotunzi spre el și prin spațiul creat de lipsa dinților de lapte îi spuse râzând:

— Vleau și eu o casă ca a ta.

El o privi cu îngăduință și apoi se adresă tuturor:

— Credeți că asemenea locuințe v-ar satisface nevoile?

Fără a se gândi nici măcar o clipă, cum și mai ales cu ce se pot construi acele stupe, în loc de răspuns, mulțimea izbucni în urale și aplauze. Adunarea se încheie într-o atmosferă mai mult decât optimistă și, după ce fiecare își consumă tainul, toți membrii proaspetei comunități se îndreptară spre navele care îi adăposteau pe

timpul nopții.

Se înserase și în piața Agora rămăseseră foarte puțini oameni. Helene și Dan urmăreau cu nostalgie cum o tânără mamă își fugărea copilașul năzdrăvan pentru a-l duce la culcare și cum, după ce îl prinse, îl luă în brațe și îl sărută de mai multe ori. Helene suspină și își sprijini capul pe umărul lui Dan.

În adăpost, Horace, deși se resimțea după o asemenea zi încărcată, nu rezistase tentației de a vedea ce informații erau stocate pe dispozitivul primit, iar de când începuse să le acceseze, își răvășea continuu părul și scotea strigăte de uimire. Incitați de reacțiile lui, ceilalți renunțară la ideea de a se odihni și se năpustiră pe celelalte terminale.

— Extraordinar, exclamă Joseph, extraordinar…

Când Helene și Dan li se alăturară, Horace îi privi siderat și le mărturisi cu patos, dar și cu puțină dezamăgire în glas:

— Dragii mei, tot ceea ce cunoaștem noi este doar prima literă din alfabetul astrofizicii.

Apoi, sub imperiul acestei stări de exaltare, se ridică în picioare și, făcând gesturi ample cu ambele brațe, începu să le explice că Avelt și ai săi erau atât de avansați, încât reușiseră, printre altele, să determine matematic principiile pe baza cărora o gaură neagră păstrează intacte toate informațiile ce trec dincolo de orizontul ei și ulterior, în interiorul ei, le codifică într-un limbaj cuantic-gravitațional.

— Iar atunci când masa ei, continuă el cu vehemență, ajunge la echivalentul a circa 50 de miliarde de sori, se prăbușește sub propria sa masă și generează, la capătul opus al orizontului inițial, un eveniment similar Big-Bang-ului. Și…

Din capătul opus al încăperii, glasul puternic al lui Andrei întrerupse brusc tirada lui Horace:

— Veniți repede aici. Doamne, Dumnezeule… ce tehnologie… iar culmea este că se bazează pe principii simple care erau și la îndemâna noastră.

Făcu o pauză, timp în care îi privi pe toți îndelung și apoi recunoscu profund dezamăgit:

— Ce tâmpit am fost.

Dan nu mai știa la care dintre colegii săi să se uite mai întâi. Toți îl chemau să-i arate lucrurile extraordinare care se derulau pe ecranele lor, iar Helene, văzând că acestuia încep să-i strălucească ochii și să fie din ce în ce mai tentat de a intra în jocul celorlalți, îl luă ușor de mână și îi șopti la ureche:

— Te rog, hai să ne culcăm. Și eu mor de curiozitate, însă amândoi suntem extrem de obosiți. Te rog, insistă ea.

Dan o privi cu tandrețe și se hotărî să o urmeze, dar nu înainte de a-i sfătui și pe ceilalți să facă la fel.

— Nu uitați, le reaminti el pe un ton părintesc, că începând de mâine-dimineață va trebui să muncim efectiv, așa că este absolut necesar să fim odihniți. Noapte bună.

Colegii lui bombăniră puțin, dar până la urmă stinseră toate ecranele și se culcară.

Dis-de-dimineață, după un mic dejun mai consistent ca de obicei, oferit de membrii echipajelor, toată lumea se adună în piața Agora. Dan, cu o cană mare de cafea fierbinte în mână, îi salută pe toți și apoi se îndreptă spre nava lui Avelt. Fanta se deschise imediat și acesta ieși cu un zâmbet larg pe buze.

— Bună dimineața, spuse el.

— Bună dimineața, răspunse Dan, realmente bucuros să-l revadă.

— Constat că toată lumea s-a adunat deja.

— Da, confirmă el. Și așteptăm indicațiile tale.

Avelt îl privi mirat și întrebă:

— Indicațiile mele?

— Dar nu așa este normal… răspunse Dan nedumerit. Așteptăm să ne spui ce avem de făcut.

Acesta începu să râdă mai strident ca niciodată, iar pielea și ochii își schimbară nuanțele de mai multe ori.

— Este ceva în neregulă? întrebă Dan puțin intrigat.

— Nu, nu, răspunse el continuând să râdă.

După câteva momente însă se liniști și spuse pe cel mai firesc ton posibil:

— Deocamdată, voi va trebui doar să priviți.

Spunând acestea, se întoarse cu fața spre echipajele tuturor navelor care stăteau aliniate în fața lui și, după ce închise ochii, ridică brațele spre cer și rămase așa mai mult timp decât de obicei. Mulțimea începu să freamăte, iar Dan, pentru că nu avea amplificatorul la îndemână, strigă cu toată puterea:

— Stați liniștiți. Stați liniștiți.

Toți îl ascultară și dintr-odată spectacolul care începu să se desfășoare îi determină să se simtă neputincioși.

Patru nave se ridicară de la sol și se îndreptară spre vârfurile stâncoase din apropiere, iar odată poziționate deasupra acestora, începură să lanseze raze intermitente ce tăiară cu o precizie incredibilă blocuri de piatră de diferite dimensiuni. Pe urmă, aceleași nave transportară blocurile până în fața mulțimii, unde le așezară, una peste alta, direct în formă de stupă și în acest fel, în mai puțin de o oră, prima clădire era deja ridicată, iar navele se deplasară iarăși spre stânci pentru a repeta operațiunea. Între timp, la sol, restul echipajelor ridicară un fel de cort uriaș în care aduseră mai multe dispozitive ce păreau a face parte dintr-o linie de producție, iar în momentul în care

o stupă era gata, din acel cort apărea o foaie mare, transparentă, ce era preluată de un utilaj ciudat și plasată deasupra construcției. Apoi, prin intermediul unor semnale sonore, foaia era curbată până când lua forma unei cupole și astfel acoperișul se afla la locul său.

Dintre toți cei care urmăreau acțiunile echipajelor extraterestre, inginerii din echipa lui Dan erau cei mai fascinați.

— Oare visez? se întrebă Mark. Oare visez?…

Joseph, care stătea în picioare pe cea mai mare cutie, desena și făcea calcule interminabile pe mici bucățele de hârtie, iar Horace, după ce îi privi pe amândoi, strigă cu putere la ei:

— Potoliți-vă odată. Tu, îi spuse el lui Mark, te-ai întrebat deja de o sută de ori dacă visezi. Ei bine, te asigur eu că nu visezi deloc. Iar tu, se adresă de această dată lui Joseph, ai înnebunit făcând calcule pe care nici tu nu le înțelegi. M-am săturat și nu mai vreau să mă uit la nimic, pentru că nivelul tehnologic al ăstora a început să mă deprime.

În afară de pauza în care distribuiră hrană și băuturi, echipajele lucrară continuu și spre seară, după ce primele zece stupe fuseseră complet construite, navele aterizară, iar membrii echipajelor, fără nicio urmă de oboseală pe fețe, coborâră și se aliniară în mijlocul mulțimii. Unii dintre cei care asistaseră la performanțele acestora se apropiară și cu lacrimi în ochi începură să-i îmbrățișeze. Alții se așezară în genunchi în fața lor și încercau să le sărute mâinile pe care aceștia, cu mult tact, le ascundeau în faldurile mantiilor. Avelt, care aparent nu participase activ la această amplă acțiune, se alătură echipei lui Dan, iar Helene, când îl văzu, nu se putu abține și îi mărturisi cu cea mai mare sinceritate:

— Sunteți incredibili…

El zâmbi și, după ce îi cuprinse pe toți dintr-o singură privire, spuse:

— V-am asigurat, de la bun început, că vom face tot ceea ce este necesar și sper ca de mâine, în ordinea priorităților stabilite de voi, primii locatari să se instaleze în noile locuințe.

— Trebuie să facem și noi ceva, interveni Andrei intrigat. Nu putem sta așa să privim cum munciți doar voi. Nu se poate așa ceva.

— Absolut, întăriră toți în cor.

— Nicio grijă, veni prompt răspunsul lui Avelt. Începând de mâine-dimineață, voi vă veți ocupa de utilarea acestor locuințe și pentru asta vă vom pune la dispoziție linia noastră de producție care poate reproduce orice obiect, cu simpla condiție ca acesta să fie transpus în limbaj cibernetic.

Dan îi privi pe Andrei și pe Mark care, la ideea că urmau, în sfârșit, să se facă utili, începură să-și frece bucuroși mâinile. Joseph se apropie de Samuel și îi spuse în șoaptă:

— Habar nu au câtă nevoie vor avea de noi doi.

— Ba știm, spuse imediat Mark, care avea un auz excepțional, și sper că nu v-a trecut nicio secundă prin cap că veți sta degeaba. De altfel, la noapte avem treabă.

— Tot mâine, continuă Avelt, la aproximativ 10 kilometri de aici, am dori ca, împreună cu cei specializați în creșterea animalelor, să delimităm un spațiu special în care vom aduce animalele domestice.

Spunând acestea, se înclină ușor în fața lor și se alătură echipajelor care stăteau aliniate perfect în mijlocul mulțimii. După ce îl privi pe toți cu atenție sporită, Lucia remarcă cu stupoare că, deși semănau foarte bine între ei, era totuși ceva în atitudinea lui Avelt care îl făcea să pară diferit.

— Eu cred că este mai mult decât un simplu comandant de navă, spuse ea colegilor săi.

Se făcuse foarte târziu și se retraseră în adăpost, lăsându-i singuri pe cei doi buni prieteni.

— Ai o țigară? întrebă Dan.

— Nu mai avem niciuna, răspunse Horace cu mare tristețe.

— Poate este mai bine așa.

— Asta s-o crezi tu. La noapte voi face un program special pe care îl voi introduce pe linia de producție și…

— Tu chiar ești nebun, îl întrerupse Dan impacientat, dar și puțin amuzat de ideea acestuia de a reproduce țigări.

Știa că era în stare de așa ceva, drept care încercă să-i deturneze planurile:

— Te rog să renunți.

Horace nu răspunse nimic și coborî în adăpost. Aura luminoasă nu era activată, iar Dan, în timp ce rezista cu stoicism frigului deșertic, se gândi la căldura și mirosul delicat al corpului soției sale. Mai privi o clipă cerul înstelat și apoi, după ce trecu în grabă pe lângă colegii săi care, în pofida oboselii, lucrau de zor, se ghemui fericit lângă Helene.

***

A doua zi, grupurile profesionale constituite cu mare atenție de către Joseph și Andrei se organizară puțin în interior și se apucară de treabă. Câteva proiecte făcute de inginerii care munciseră toată noaptea erau gata, iar linia de producție se puse în mișcare. Primele produsele finite îndeplineau aproape toate cerințele, astfel că la sfârșitul zilei cele 20 de stupe construite erau utilate complet și ocupate de cei care, într-o scurtă adunare ad-hoc, fuseseră declarați ca priorități datorită numărului de copii pe care îi aveau sau a vârstei înaintate. În cadrul aceleiași adunări, două foste profesoare se oferiseră ca într-una dintre stupele ce urmau a fi construite să organizeze o grădiniță. Astfel, motivară ele, cei mai mici dintre copii

nu numai că urmau să fie supravegheați în timp ce părinții lor munceau până târziu, dar, în același timp, puteau primi cât de cât o educație. Această inițiativă fusese primită cu mare entuziasm și cele două primiră elogii la scenă deschisă.

Zilele trecură iute, iar mica așezare începu să prindă conturul unui mic orășel. Toți membrii activi ai comunității fuseseră atât de judicios organizați și de hotărâți să-și vadă visul împlinit, încât imediat după ce o stupă era ridicată, utilarea acesteia se terminase într-un timp-record. Ca urmare, în doar două luni de la începerea lucrărilor, circa 300 de locuințe dispuse circular în jurul fostului observator erau deja ocupate de aproape jumătate dintre supraviețuitori. La 10 kilometri distanță, alte 20 de stupe, împrejmuite de un gard imens, adăposteau o parte dintre crescătorii de animale care pregătiseră grajdurile și așteptau cu nerăbdare să-și etaleze cunoștințele.

În cadrul celei de-a 15-a adunări în Agora, atât extratereștrii, cât și pământenii se felicitară reciproc pentru eforturile depuse, dar mai ales pentru rezultatele obținute. Avelt se apropie de Dan și îi spuse cu o oarecare mândrie:

— Ți-am spus că ne vom descurca.

Acesta îl privi cu umilință și răspunse, aproape în șoaptă:

— Dacă nu erați voi…

Cel dintâi își aplică amplificatorul pe gât, iar vocea lui țâșni ca un tunet:

— Profit de faptul că sunteți toți aici pentru a vă comunica ceva foarte important.

— Să nu plecați, îl întrerupse vocea stridentă a unei femei din mulțime.

— Nu, răspunse acesta calm. Vom rămâne aici atât timp cât va fi nevoie.

Mulțimea răsuflă ușurată, iar el își începu discursul:

— Ceea ce vreau eu să vă spun se referă la cercetările făcute în legătură cu viitorul acestei planete.

Dintr-odată se făcu liniște, iar cei opt oameni de știință se apropiară de el așteptând cu sufletul la gură să afle despre ce era vorba.

— Iată concluziile noastre, reluă el. Datorită șocului provocat de impactul cu… Se opri și îl privi lung pe Dan, care lăsă capul în jos. Mai așteptă câteva clipe și continuă:…meteoritul Apophis, axa Pământului a suferit o mică modificare. Ea s-a înclinat sub un unghi mai mare, determinând ca zona în care ne aflăm să se apropie substanțial de linia centrală a planetei, căreia voi îi spuneți ecuator. Pe lângă această modificare, din cauza restructurării scoarței terestre, în prezent acest loc a devenit practic o insulă.

Pentru că cei din mulțime începuseră să se privească contrariați

unul pe celălalt, Avelt așteptă ca Florance să termine de tradus și, după ce își scoase amplificatorul, se adresă strict echipei lui Dan:

— Va trebui să le explicați, pe înțelesul lor, că toți acești factori vor determina o schimbare a climei, iar efectul final va fi apariția precipitațiilor zilnice și, ca urmare, într-o perioadă relativ scurtă, acest sol arid se va transforma într-unui cât se poate de fertil.

Dan înțelese imediat că era cazul să intervină, așa că, în cei mai simpli termeni cu putință, explică tuturor ceea ce avea să se întâmple. Cu o răbdare ieșită din comun, încercă să-i facă să înțeleagă că fenomenele ce vor urma vor fi absolut normale și extrem de benefice pentru ei, iar pe măsură ce îl ascultau, pe fețele obosite și arse de soare ale tuturor oamenilor începură să curgă lacrimi de fericire. Sugrumată de emoție, Florance se opri din tradus și îi privi pe cei doi de lângă ea, pierdută în admirație totală.

— Vă mai pot informa, reluă Avelt după ce își aplică iarăși amplificatorul, că la nivel planetar procesul de rearanjare tectonică este aproape încheiat. Apele au început să se retragă și noi zone de uscat ies la suprafață și, prin urmare, estimăm că în decurs de aproximativ 100 de ani acestea se vor transforma în spații locuibile.

Exact în momentul în care mulțimea era pe cale să izbucnească în aplauze, el îi opri printr-un gest scurt din brațe și spuse:

— În încheiere, trebuie să știți că mai mult de 30 la sută dintre viețuitoarele marine au rezistat dezastrului și… Se opri și doar după ce se uită lung la toți continuă pe un ton mustrător: Și consumate rațional, acestea vă vor putea asigura o mare parte dintre elementele esențiale vieții.

Dintr-un puternic impuls generat de o recunoștință fără margini, Dan, fără a mai ține cont de cei din jurul său, se apropie de Avelt și cu lacrimi în ochi îl strânse cu putere în brațe. Solzii de pe capul lui reacționară imediat și pentru prima oară începură să emită lumini multicolore, iar această scenă emoționantă și de proporții inimaginabile declanșă în sufletele tuturor o empatie covârșitoare care îi determină să păstreze, pentru mai mult timp, o liniște desăvârșită. Avelt se desprinse cu grijă din îmbrățișare și spuse:

— Aș dori să fac o propunere.

— Te rugăm. Te rugăm! se auziră mii de voci.

— Propun, spuse el, ca în spatele scheletului metalic al fostului observator astronomic să construim o stupă principală, mult mai mare decât celelalte, în care spațiile de la parter și de la etajul întâi să fie puse la dispoziția voastră pentru orice fel de activitate comună. Se opri și, după ce îi învălui dintr-o singură privire pe cei opt oameni de știință, continuă: Iar etajul doi, ce va beneficia de o cupolă specială, să devină un nou observator astronomic, mult mai performant decât cel dinainte.

Helene și Lucia își cuprinseră fețele între mâini, iar Horace scoase un strigăt atât de puternic, încât acoperi uralele mulțimii. Joseph, Andrei și Mark păreau că nu înțeleseseră prea bine și numai Samuel, care nu-și pierduse firea deloc, se apropie de Avelt și îi spuse în ivrit:

— Mulțumim.

Acesta înclină ușor capul și, fără a mai spune nimic, se retrase iute în navă.

După ce se reculese, Dan își verifică amplificatorul și se adresă tuturor:

— Având în vedere că datorită prietenilor noștri, veniți de la miliarde de kilometri, pe această planetă au răsărit zorii unei noi epoci, în încheierea adunării propun ca ziua în care au sosit să fie declarată prima zi a anului 1 și să fie sărbătorită cu regularitate, așa cum se cuvine.

De această dată mulțimea reacționă atât de frenetic, încât întregul deșert Atacama începu să vibreze. Oamenii se îmbrățișară și se sărutară, fără a mai ține cont de diferențele dintre ei, și asta pentru că după ce trecuseră printr-un dezastru global, prin șocul generat de apariția lui Avelt și după ce fiecare își înecase, în surdină, durerea provocată de pierderea celor dragi, propunerea lui Dan dobândise semnificația unei adevărate renașteri. Cu mic, cu mare, se prinseră de mâini și, în ritmul unei melodii imaginare, începură să danseze în jurul Agorei.

Capitolul 5
PRIETENI ?

Trecuse aproape un an de la sosirea lui Avelt, iar previziunile lui în legătură cu schimbările climei se dovediseră a fi exacte. Ploile începuseră să-și facă apariția, mai întâi răzlețe și cu debite mici, iar pe urmă deveniseră periodice și din ce în ce mai consistente. Încet, foarte încet, solul extrem de arid se înmuiase și pe alocuri își schimbase culoarea, iar agricultorii, care îl testau zilnic, așteptau cu nerăbdare ziua în care să poată fi cultivat.

Într-o dimineață însorită, Helene, care în cadrul ultimei adunări din Agora primise acordul unanim ca, într-una dintre stupe, ea și alte câteva persoane cu pregătire medicală să înființeze o mică unitate spitalicească, ieși în grabă din apartamentul lor de la etajul doi și pentru că, în sfârșit după atâta timp, se simțea cu adevărat utilă, era extrem de entuziasmată.

Nu apucă să se îndepărteze prea mult și deodată scoase un țipăt asurzitor. Auzind-o, Dan coborî iute scările și alergă spre ea și cei câțiva curioși care se adunaseră în jurul ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el impacientat.

Cu ochii plini de lacrimi, Helene îl privi mai întâi pe el, apoi pe ceilalți și cu vocea sugrumată spuse:

— Uite… uitați-vă aici… pe jos.

În locul indicat, o mlădiță delicată, crudă și verde se ridicase timid din pământ și părea că vrea să se înalțe spre soare. Aceasta era prima formă de vegetație care răsărise spontan și, fără niciun dubiu, prevestea un nou început, iar ca urmare, în foarte scurt timp, acest eveniment extraordinar animă întreaga comunitate. Toți se bucurară, însă cei mai entuziasmați erau cei specializați în agricultură, care se adunară imediat în jurul micuței plante și începură să-și facă planuri care mai de care mai îndrăznețe.

Ajutorul suprem îl primiră tot de la Avelt și ai săi, care, după ce analizară eșantioane din solul ce se dovedise a fi, în sfârșit, fertil, le puseră la dispoziție semințe și răsaduri compatibile cu rezultatele obținute. Toate acestea, le explicase el, fuseseră recuperate în special de pe suprafețele apelor și aveau mari șanse ca, bine îngrijite, să ducă la obținerea unor cantități apreciabile de fructe și legume.

Sub aceste noi auspicii, la împlinirea unui an de la sosirea lui Avelt, se organiză o mare adunare în Agora în cadrul căreia un număr impresionant de membri ai comunității își exprimară, de mai multe ori, recunoștința față de salvatorii lor. La rândul lor, aceștia împărțiră tuturor pachete ce conțineau îmbrăcăminte compusă din mantii, salopete de lucru și sandale, iar Lucia, după ce se uită la hainele zdrențuite de pe ea, nu se putu abține și spuse cu bucurie amestecată cu tristețe:

— Ce frumoase sunt… cred că le-a fost milă de noi.

Samuel, care purta pentru prima dată o chipă1, păstrată impecabil, ridică brațele spre cer și declară solemn:

— Dumnezeu a vrut să nu ajungem a ne arăta goliciunea.

Între timp, de pe linia de producție începură să apară cantități uriașe de hrană și recipiente pline cu băuturi, iar Horace, parcă trezit dintr-un somn adânc, spuse buimac:

— Aha! Acum îmi explic cum reușesc să ne hrănească pe toți, de atâta timp…

Joseph, care după ce în văzul tuturor își scosese hainele și se îmbrăcase cu mantia strălucitoare pe care o primise, râse și îl penaliză imediat:

— Mă mir că un geniu ca tine nu și-a dat seama că toate acestea erau sintetizate pe nave. Probabil că acum, din motive doar de ei cunoscute, au recurs la linia de producție exterioară… de altfel, continuă el din ce în ce mai amuzat, dacă stau să mă gândesc mai bine cred că adevăratul motiv a fost să-i lămurească pe unii ca tine.

Atmosfera de sărbătoare continuă până spre seară și, când primele

stele apărură pe cer, Dan, îmbrăcat într-o mantie identică cu cea a lui Avelt, ținu un discurs emoționant care se termină apoteotic cu un călduros „La mulți ani“ spus din tot sufletul.

— La mulți ani, răspunseră toți în cor și după aceea părăsiră în liniște Agora. În drum spre stupele luminate de sărbătoare, pe fețele tuturor se citea cu ușurință mulțumirea pentru că, după o foarte lungă perioadă, era pentru prima oară când deșertul Atacama nu îi mai speria deloc. De fapt, nu-i mai speria nimic și odată eliberați de angoase, în adâncul sufletelor lor greu încercate, mica făclie a speranței, care până atunci doar pâlpâise timid, începu să ardă cu putere și să arunce flăcări pe cer pentru ca tot universul să afle că pe Pământ viața avea să continue.

***

Dis-de-dimineață, înainte de a se duce la mica școală unde îi iniția pe copii în tainele matematicii, Horace intră vijelios în laboratorul noului observator astronomic din stupa principală și, fără a saluta, declară solemn:

— Mă însor.

Deși știau că de ceva timp el și Florance locuiau împreună, pe colegii săi vestea îi luă prin surprindere, și asta pentru că nu ar fi crezut niciodată că Horace se va însura. Așa că se opriră din lucru și îl priviră cu îndoială. Dintre toți, numai Lucia sări în picioare și, cu un zâmbet triumfal ce-i acoperea întreaga față, spuse cu satisfacție:

— V-am spus eu!

După doar un moment de confuzie Dan sări, ca întotdeauna, în ajutorul prietenului său și după ce se ridică de pe scaun, îl îmbrățișă, urându-i casă de piatră. Joseph, pe seama căruia Horace făcuse mii de glume, nu pierdu nici de această dată prilejul de a se răzbuna și întrebă în stilul lui sarcastic:

— Și cine este nefericita?

Toți se amuzară, dar când observară că Horace rămâne inert, nimic nu-i mai opri și izbucniră în hohote râs. După ce spiritele se mai liniștiră puțin, Helene se apropie de Lucia și o întrebă în șoaptă:

— Cum se vor căsători?

Contrariată, cea din urmă întrebă la rândul ei cu voce tare:

— Și cum o să vă căsătoriți? Așa… fără acte, fără mers la biserică?

Horace păru oarecum încurcat și Dan, după ce le aruncă celor două, pe care le auzise șușotind, o privire încruntată, i se adresă numai Luciei:

— Draga noastră „mamă din telescop“, vreau să-ți aduc aminte, dacă cumva ai uitat, că ai asistat la căsătoria noastră și ai observat că noi nu am fost la biserică, iar în ceea ce privește actul acela, scris pe o

biată foaie de hârtie, cred că în acest moment se află undeva în oceanul Pacific, printre resturile Africii.

Ceilalți simțiră că Dan se cam enervase, așa că nu mai spuseră nimic, iar Horace, după ce îl privi cu recunoștință, le mărturisi că, pentru el și viitoarea lui soție, simpla prezență a prietenilor și a oricărei alte persoane dornice de a participa la acest eveniment era suficientă pentru ca amândoi să considere legătura dintre ei oficializată… Mark, care participase afectiv mai mult decât s-ar fi putut crede, interveni pe cel mai serios ton cu putință:

— Am putea chiar să organizăm o adunare în Agora.

— Este o idee extraordinară, îl complimentă Andrei.

Lui Horace, entuziasmul și dorința colegilor săi de a se implica și de a fi alături de el îi umplu sufletul de bucurie și le mulțumi recunoscător. Vestea cuprinse repede întreaga comunitate și, spre surprinderea noului cuplu, în ziua în care fusese programat acest eveniment, în fața stupei din Agora, se adună un număr impresionant de oameni.

Avelt, care fusese invitat personal, își făcu apariția însoțit de câțiva membri ai echipajului său, toți îmbrăcați în mantii strălucitoare și, după ce puseră la dispoziția tuturor hrană și băuturi din belșug, se apropie de cei doi soți și le dărui două brățări identice cu ale lui. De fapt, atunci când fusese invitat, o rugase pe Helene să-i explice despre ce era vorba, iar ea, după ce îl pusese la curent cu obiceiurile pământene, îi mărturisise cu tristețe că, deși așa se proceda, nimeni nu avea cum să le ofere celor doi un dar.

— Ce frumoase sunt… îi spuse extaziată Florance. Mulțumim.

Pentru că ascultase cu mare atenție tot ce-i spusese Helene, Avelt se înclină în fața lor și spuse:

— Acesta este un dar din partea noastră, iar spre surprinderea generală, arătă cu brațele nu numai spre echipajul său, dar și spre toți colegii lui Horace.

Dan ținu un mic discurs în onoarea noului cuplu și după aceea veselia puse stăpânire pe toată adunarea. Cei doi soți, profund impresionați, le mulțumiră tuturor, iar când ajunseră în dreptul lui Avelt, Florance sări de gâtul acestuia și îl sărută pe ambii obraji. Acesta zâmbi, înclină capul ceremonios și, după ce își înfășură mantia în jurul corpului, se retrase în navă urmat de ai săi.

În drum spre stupă în care locuiau împreună, Dan îl luă de braț pe Horace și îi spuse în șoaptă:

— Mă bucur nespus de mult pentru tine, dragul meu prieten.

Acesta ridică ochii umezi spre el și strigă în gura mare:

— Mulțumesc, dragul meu frate.

În spatele lor, la o oarecare distanță, Helene și Florance chicoteau.

— Mergea un pahar de șampanie, spuse una dintre ele.

— Mergeau chiar două, încuviință cealaltă.

Se făcuse târziu și toți patru stăteau în fața stupei, părând a mai avea câte ceva de vorbit. Helene îi făcu un semn discret lui Dan, prin care îi sugeră că era timpul să se retragă și să-i lase pe cei doi în pace. El înțelese imediat, o luă de mână, dar, în timp ce urcă scările, râzând zgomotos, în loc de noapte bună îi strigă lui Horace în limba română:

— Acum să te văd.

***

A doua zi, Helene se trezi cu dureri de cap și greață.

— Ce-i cu tine, draga mea? întrebă Dan impacientat.

Fără niciun cuvânt, ea se duse iute în baie și începu să vomite. Cum nu o mai văzuse niciodată bolnavă, Dan, din ce în ce mai speriat, se repezi după ea și repetă întrebarea, iar în loc de răspuns ea mai vomită de câteva ori și, după ce se așeză epuizată pe jos, spuse cu glasul stins:

— Cred că sunt însărcinată.

El o privi siderat câteva secunde și, ca mai toți bărbații puși într-o asemenea situație, întrebă naiv:

— Cum adică ești însărcinată?

În pofida stărilor prin care trecea, Helene se enervă și ridică tonul:

— Ce întrebare este asta?… Cum adică? Hai că-ți spun eu cum adică: noi doi am făcut sex, eu am rămas însărcinată și în câteva luni vom avea un copil.

Rămas fără cuvinte, Dan se întoarse în dormitor și își căută ochelarii. Îi găsi, îi scăpă de mai multe ori din mână și de abia într-un târziu reuși să-i pună la ochi. Apoi fugi în baie și o privi pe soția lui ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară în viața lui, iar aceasta, ca și cum nu se întâmplase nimic deosebit, se ridică și intră în cabina de duș.

— Adică eu o să fiu tată? se auzi vocea lui, printre zgomotele făcute de jetul de apă.

— Nu, tu o să fii mamă, răspunse ea, râzând cu poftă.

Dan nu mai comentă, realizând că, de fapt, niciodată nu îndrăznise să-și imagineze că va avea copii. De altfel, nici nu era prea convins că își dorea și de aceea în mintea lui totul începu să se învălmășească și să-i dea o stare de nesiguranță care se transformă iute în teamă. Helene începu să fredoneze un cântecel de leagăn și dintr-odată lui Dan imaginea dragă a părinților îi invadă sufletul. Zâmbetele lor, trimise peste timp, îl făcură dintr-odată să se relaxeze și să se simtă mult mai încrezător. Închise ochii, le zâmbi la rândul lui și încercând pentru prima oară să înțeleagă ce înseamnă a fi părinte, se întrebă: „Oare cum au reușit ai mei să facă atâtea eforturi și oare la câte au

renunțat pentru ca mie să-mi fie bine?“ Rămase așa, încercând să prelungească acea întâlnire imaginară, iar multitudinea de amintiri îi smulseră o lacrimă de nostalgie.

— Mă simt bine, îl trezi Helene la realitate.

Întors parcă alt om din călătoria în timp, Dan o îmbrățișă și după ce o sărută mai drăgăstos ca niciodată, o luă pe sus și o duse în dormitor. O așeză cu grijă pe pat și se întinse lângă ea:

— Sunt cel mai fericit om din lume, îi mărturisi el.

Ea îi cuprinse fața cu mâinile și după aceea se cuibări la pieptul lui. După un timp, oftă prelung și spuse în șoaptă:

— Am de gând să-l rog pe Avelt să-mi facă un control medical.

— Mda, mormăi el gânditor. Ai dreptate, și eu cred că suntem cam bătrâni pentru…

— Hai că acum chiar spui prostii, îl întrerupse ea iritată și după ce se ridică din pat, își trase cu brutalitate mantia pe ea.

— Și, dacă vrei să știi, continuă ea în timp ce se pieptăna, Florance este în aceeași situație cu mine.

— Horace știe? întrebă el ridicându-se iute în picioare.

— Nu. Nu cred… Dar astăzi vom merge amândouă la Avelt pentru o evaluare a sarcinilor.

Dan se așeză iarăși pe pat și începu să râdă atât de tare, încât Helene se văzu obligată să-și acopere urechile cu ambele mâini.

— Potolește-te, țipă ea. Ce este de râs?

Acesta se rostogoli de câteva ori în pat și, printre sughițuri, îi spuse:

— Îți dai seama că eu și Horace vom fi părinți… vom fi tați?

Nemaisuportând atitudinea de-a dreptul copilărească a soțului ei, pe care ani de-a rândul îl considerase cel mai serios bărbat și unul dintre cei mai mari oameni de știință, ieși din apartament trântind ușa cu putere. Ajunsă în stradă, se opri câteva clipe, privi spre cer și exclamă:

— *Que Dieu nous proteje.*

Apoi o zări pe Florance care o aștepta de ceva vreme și îi spuse:

— Hai să mergem.

— Ce s-a întâmplat? întrebă aceasta.

— Ce să se întâmple? răspunse ea, în timp ce grăbea pasul. De când i-am spus lui Dan că s-ar putea să fiu însărcinată, se poartă ca un copil tembel.

— Asta nu este nimic, spuse Florance chicotind. Aseară, după ce ne-am despărțit, i-am spus lui Horace același lucru, iar azi-dimineață, când l-am văzut în ce hal arăta și l-am întrebat ce este cu el, mi-a mărturisit că nu a dormit deloc.

— De emoție? întrebă Helene.

— Nu. A stat treaz și m-a păzit ca nu care cumva să mi se întâmple

ceva în timp ce dormeam.

Amândouă se opriră și se priviră cu compătimire. Apoi traseră aer adânc în piept și se îndreptară spre nava lui Avelt. Spre bucuria lor, el le primi cu brațele deschise și după ce află motivul acestei vizite inopinate, le asigură că, în principiu, nu exista nicio problemă.

— Totuși, menționă el, pentru toate testele necesare, va trebui să mergem în cea mai mare navă a noastră, unde avem dispozitive specializate în investigații biologice. Se opri și după ce zâmbi, lăsă capul în jos și adăugă:

— Știți că noi nu avem nevoie de asemenea teste, așa că specialiștii noștri vor face modificările necesare. Oricum, le asigură el, nu va dura prea mult, pentru că le-am comunicat deja ceea ce au de făcut.

Cele două se priviră uimite, dar trecură repede peste misterul comunicării între ei și Helene reveni la ceea ce o interesa cel mai mult:

— Sper că aceste teste nu reprezintă niciun risc pentru făt? întrebă ea circumspectă.

— Mai periculos ar fi să nu le faceți, le avertiză el pe amândouă.

Plutind pe lângă ele, ajunseră repede la nava respectivă și, după ce se instalară confortabil în fotolii ergonomice, timp de zece minute Helene și Florance trecură, fără a simți absolut nimic, prin investigații avansate, realizate cu o tehnologie halucinantă. Din rezultatele obținute reieși că Florance purta un făt de sex feminin care beneficia, conform spuselor lui Avelt, de o ordine celulară remarcabilă, dar că cel purtat de Helene, care era de sex masculin, necesita o regenerare celulară la nivelul cordului. Auzind acest verdict, Helene începu să plângă, iar Florance, empatizând total cu ea, dar neștiind cum ar putea să o ajute, o luă în brațe și cu lacrimi în ochi îl întrebă:

— O să-l faci bine. Nu-i așa?

Fără a-i răspunde, el o luă de mână pe Helene și o conduse în altă încăpere. Acolo, o întinse pe o suprafață netedă ce semăna cu o masă suspendată în aer, iar când aceasta începu să se rotească ușor în jurul axei sale, din pereții navei izbucniră mii de fascicole multicolore. Avelt o rugă pe Florance, care îi urmase, să se îndepărteze și apoi concentră toate elementele luminoase pe abdomenul Helenei.

— Relaxează-te, o îndemnă el, nu va dura mult.

Deși simțea că inima îi va exploda, încercă din răsputeri să-i urmeze sfatul. Închise ochii și începu să facă aceleași exerciții de respirație pe care le făcea ori de câte ori se speria îngrozitor, iar spre norocul ei, în mai puțin de zece minute Avelt o ajută să se ridice și apoi o invită în încăperea în care îi aștepta Florance. Dispăru câteva momente și când se întoarse proiectă imaginea holografică a unui făt de aproximativ trei luni care plutea grațios în lichid amniotic.

— *Oh, mon Dieu! Mon garçon,* exclamă Helene sugrumată de

emoție.

Avelt le lăsă câteva clipe să admire acea minune a vieții și după aceea proiectă, într-un cadru mărit, cordul copilului, explicându-le în ce constase anomalia genetică și felul în care fusese remediată.

— Acum, spuse el, abordând un aer triumfător, restructurarea a fost terminată cu succes, iar fătul este într-o stare perfectă.

Dintr-un impuls firesc, generat de instinctul matern, la auzul acestor cuvinte de o valoare inestimabilă, amândouă căzură în genunchi în fața lui. Neînțelegând ce se întâmplă, el se grăbi să Ie întindă mâinile pentru a le ajuta, iar Helene, din dorința de a-și manifesta totala recunoștință față de salvatorul copilului său, le trase spre ea și începu să le sărute cu ardoare. Când lacrimile ei calde îi atinseră pielea albă ca laptele, cele două deveniră martore ale unui spectacol incredibil. Treptat, începând cu zona de contact, pielea lui începu să capete culorile curcubeului și în jurul capului apăru o aură strălucitoare, iar după un moment de consternare, dintr-un elan aproape mistic, cele două, stând încă în genunchi, își împreunară mâinile în dreptul pieptului și începură să spună Tatăl nostru. Avelt își reveni brusc la starea normală și după ce le ridică, le conduse, aproape forțat, spre ieșirea din navă. Le aruncă o privire rece și, înainte ca fanta să se închidă în urma lor, le spuse pe un ton extrem de sever:

— Să nu mai faceți asta niciodată. Niciodată…

Afară, Horace și Dan, care între timp aflaseră unde erau soțiile lor, le așteptau nerăbdători în fața navei. Aflate încă sub imperiul unei puternice emoții, la vederea celor doi, amândouă făcură eforturi vizibile ca să-și revină.

— Hai, spuneți-ne ce s-a întâmplat, le îndemnă Horace, foarte speriat.

Florance se reculese prima și începu să povestească cu lux de amănunte cum se petrecuseră lucrurile și tot ceea ce aflaseră de la Avelt. În timp ce asculta cu mare atenție, Dan o privea numai pe Helene, care părea îngândurată, dar relativ relaxată, iar când Florance termină, îl rugă pe Horace să le conducă pe amândouă acasă.

— Dar tu ce treabă mai ai aici? întrebă acesta intrigat.

Dan nu-i răspunse, iar Horace ridică din umeri ca și cum, de fapt, nici nu-l interesa. Apoi îi mai aruncă o privire impasibilă și toți trei plecară spre stupă comună.

Rămas singur, fixă cu privirea fanta navei și, așa cum era sigur că se va întâmpla, aceasta se deschise imediat și Avelt apăru în dreptul ei. Se salutară ceremonios și după aceea Dan, prin cuvinte alese, îi mulțumi pentru tot ceea ce făcuse pentru familia sa. Acesta înclină ușor capul în față și spuse:

— Te rog să mă urmezi pentru că trebuie să discutăm ceva, și fără

a aștepta răspuns, intră iute în navă.

Dan îl urmă extrem de îngândurat, dar numai după câțiva pași simți că pământul îi fuge de sub picioare și se opri de teamă să nu leșine. Avelt sesiză imediat starea acestuia și intuind motivul, se grăbi să-l liniștească:

— Nu este vorba despre Helene și nici despre copil. Așa cum sunt sigur că ai aflat deja, amândoi sunt foarte bine acum.

Răsuflă ușurat pentru că, într-adevăr, pentru o clipă crezuse că de fapt mai existau și alte probleme de sănătate despre care acesta nu dorise să vorbească nici cu Helene, nici cu Florance. Acum spaima se spulberă și se instală liniștit în fotoliul ce parcă îl așteptase. Zâmbi și încercă în gând să ghicească adevăratul motiv al acestei invitații.

— Înainte de a pleca, spuse Avelt, vreau să lămurim câteva lucruri.

— Pleci…? întrebă Dan cu jumătate de gură.

— Plecăm, întări el cele spuse, și probabil vom lipsi câțiva ani tereștri. Marele Consiliu Galactic ne-a dat o misiune extrem de importantă pe o planetă aflată în subordinea lui.

Vestea îi produse un adevărat șoc și o tristețe incomensurabilă puse stăpânire pe el. Lăsă capul în jos și murmură:

— Ești sigur că te vei întoarce?

— Aproape sigur, dar nu știu exact când… Totuși, două nave vor rămâne aici și vor fi la dispoziția voastră pentru orice veți avea nevoie.

După câteva momente, în care amândoi se priviră insistent, Avelt continuă:

— În primul rând ai uitat de Li.

— Li?…

— Băiatul care acum are 12 ani.

Luat prin surprindere, Dan încercă să tragă de timp. Așa că își scoase ochelarii și, în timp ce îi ștergea, se gândi: Li… Li…

— Da, da, exclamă dintr-odată, bucuros că își adusese aminte. Micul geniu.

— Exact, răspunse Avelt. Credeam că deja vă ocupați de el și ar trebui să știi că nu există genii mici sau mari. Există doar genii.

— Mă mir… spuse Dan, stingherit că uitase complet de acel copil pentru care Avelt manifestase, încă de la început, un interes deosebit.

— Mă mir, reluă el, că Horace care predă matematica și fizica la noua școală nu I-a remarcat până acum… în mod sigur mi-ar fi spus. Oricum, continuă el, din ce în ce mai jenat, nu am nicio scuză. Am uitat și îmi pare rău.

— Nici nu avea cum să-l remarce, răspunse acesta pe un ton aspru, pentru că băiatul este orfan și trăiește alături de crescătorii de animale, care nu au cum să-l înțeleagă. Oricum, credeam că după tot ceea ce ți-am povestit despre el îl vei căuta…

— Deci nu merge la școală…

— Nu.

Deodată, Dan își cuprinse capul cu ambele mâini și scoase un geamăt sfâșietor.

— Ai probleme? întrebă Avelt impacientat.

— Mda… spuse el încercând din răsputeri să nu urle. Încă din copilărie am dureri de cap, însă în ultimul timp au devenit aproape insuportabile.

Avelt se ridică și se apropie de el. Îi puse o mână pe umăr, îl privi fix în ochi și, după ce îi luă cu blândețe ochelarii, se retrase fără nicio explicație. Dan se simțea din ce în ce mai rău, iar pentru o clipă avu impresia că nu mai vede deloc și, speriat din cale afară, încercă să-l strige pe Avelt. Acesta tocmai revenea, purtând un dispozitiv ciudat în mână și după ce îl rugă să se liniștească, îl întrebă:

— Ai încredere în mine?

Cu privirea învolburată, Dan răspunse printre gemete:

— Totală.

Avelt îi montă dispozitivul pe cap și îi spuse să-și găsească cea mai confortabilă poziție. În încăpere se făcu întuneric și dintr-odată Dan începu să simtă furnicături care, pe măsură ce-i străbăteau corpul, deveneau din ce în ce mai puternice. Involuntar se crispă și scoase un țipăt, iar Avelt, parcă intuindu-i intenția de a se ridica în picioare, strigă cu putere:

— Ține ochii închiși și stai liniștit. Nu mai durează mult.

Într-adevăr, după doar câteva minute, acesta îi scoase dispozitivul și instantaneu Dan realiză că durerea dispăruse ca prin minune.

— Deschide ochii încet și spune-mi cum vezi, îl îndemnă Avelt.

Cu mare prudență, își dezlipi pleoapele și cu ochii mijiți se uită de jur-împrejur. În încăpere nu mai era întuneric. Era semiobscur, dar cu toate acestea, după ce îl privi pe cel din fața sa, își dădu seama că pentru prima oară în viața lui, chiar fără ochelari, reușea să vadă chiar și cele mai mici detalii ale chipului acestuia. Încurajat, deschise larg ochii și dintr-odată, parcă trezit dintr-un somn ce durase foarte, foarte mult timp, un văl cenușiu dispăru din raza lui vizuală și tot ce-l înconjura se contură cu claritate. Până și culorile erau mai intense și mai frumoase ca niciodată.

— Văd perfect, spuse el profund emoționat. Văd perfect…

Ca și cum tot ceea ce se întâmplase fusese ceva absolut firesc, Avelt puse dispozitivul pe jos și, după ce se așeză, spuse impasibil:

— Te-ai născut cu o anomalie la nivelul nervului optic și fără această intervenție ai fi orbit.

Din cauza puternicei emoții ce pusese stăpânire pe întreaga sa ființă, Dan nu reuși decât să murmure un simplu mulțumesc.

— Pentru nimic, veni imediat răspunsul. Din punctul meu de

vedere, procedeul a fost cât se poate de simplu, însă acum îmi pare rău că tu și colegii tăi nu ați fost evaluați, din punct de vedere celular, tot atât de minuțios ca și ceilalți. Dar nici tu nu mi-ai spus că suferi, îl mustră el.

Apoi se opri și îl privi ca și cum ar mai fi fost ceva de spus, dar nu era sigur dacă să o facă sau nu. Dan sesiză ezitarea și îl îndemnă curajos:

— Hai, spune-mi tot!

— Ei bine, îi mărturisi el într-un târziu, fătul pe care îl poartă Helene, pe lângă dezordinea celulară destul de importantă, ce se manifesta la nivelul cordului, prezenta și o degenerare avansată a nervului optic, dobândită pe cale genetică.

— Deci era serios afectat…

— Foarte serios, aprobă el, dar nu am vrut să-i spun Helenei tot, ca să nu se sperie și mai tare.

— Doamne, Dumnezeule! șopti Dan. Ce noroc avem că exiști.

Știind că asta îl va amuza, Avelt scoase câteva zgomote stridente și apoi ținu să-l asigure:

— Acum totul este în regulă. Amândoi sunteți sănătoși. Tu ai o vedere perfectă… zâmbi complice și continuă:…iar el te va moșteni.

Copleșit de tot ceea ce făcuse pentru ei, lui Dan i se păru că va trebui să facă un efort supranatural pentru a se ridica în picioare. Totuși reuși, iar apoi, parcă făcând primii pași din viața lui, se clătină de câteva ori și se apropie cu greutate de el. Intuindu-i imediat intenția, Avelt se ridică și Dan, cu puținele puteri care îi mai rămăseseră, îl strânse în brațe. Diferența de înălțime dintre ei era semnificativă, așa că lăsă capul mult în jos și îi mărturisi:

— Cred că niciodată nu vom putea să-ți mulțumim cum se cuvine pentru tot ceea ce ai făcut pentru noi trei. Făcu o scurtă pauză și adăugă: Pentru noi toți.

Solzii acestuia începură să freamăte, iar vârfurile catifelate îi mângâiară bărbia lui Dan. Senzația provocată de acest contact li se păru amândurora ciudată și se îndepărtară iute unul de celălalt, dar după ce se priviră mirați, izbucniră în hohote de râs.

— Este prima oară când mi se întâmplă așa ceva, spuse Avelt după ce se mai liniști.

Dan, pentru a prelungi aceste momente, pe care era convins că le va purta în sufletul său ca pe niște amintiri prețioase, încercă să împrumute câte ceva din spiritul lui Horace și spuse râzând:

— Este pentru prima oară când m-a gâdilat un… Se opri brusc, realizând că era pe cale să facă o mare gafa. „Sunt un tâmpit”, recunoscu el în gând și se așeză tăcut la locul său.

— … Un extraterestru, termină Avelt fraza.

— Te rog să mă scuzi, spuse Dan, lăsând capul în jos.

— De ce? Adevărul este că, pentru fiecare dintre noi, celălalt este un extraplanetar.

— Și totuși, prinse Dan momentul de a îndrepta oarecum lucrurile, asta nu ne împiedică să fim buni prieteni.

Avelt nu spuse nimic și, parcă atins dintr-odată de bagheta tristeții, își lăsă capul încet pe un umăr. Această reacție îl făcu pe Dan să-și reconsidere aprecierea făcută, drept care, în clipele stânjenitoare de tăcere care urmară, încercă să revizuiască relația dintre ei. Își aminti felul în care interacționaseră chiar de la început, glumele făcute împreună și mai ales își aminti de generozitatea de care acesta dăduse dovadă constant. Tot ajutorul primit din partea lui, în special cel de azi, în mod normal ar fi fost interpretat de absolut oricine drept o dovadă clară de prietenie. Deodată, aproape involuntar, registrul gândurilor se schimbă și îndoielile începură să-i dea târcoale: „Dar dacă era vorba doar de responsabilitate și pur profesionalism, iar tot ceea ce a făcut pentru ei nu fusese din proprie inițiativă și de fapt era doar un foarte bun executant? Și oare, dacă întotdeauna păruse mai apropiat de el decât de ceilalți, asta demonstra că îl considera prieten sau pur și simplu îl considera a fi singurul supraviețuitor capabil să-i înțeleagă adevărata natură“. Știa foarte bine că avea de-a face cu o ființă superioară și de aceea parcursese toate informațiile de pe dispozitivele primite, dar, în afară de date pur științifice, nu găsise niciun indiciu despre felul în care trăia sau despre relațiile pe care le avea cu ceilalți. Chiar și așa, Dan încercă din răsputeri să pătrundă măcar puțin în mentalitatea acestuia… însă nu reuși și se văzu obligat să recunoască faptul că, oricât s-ar strădui, nu-l putea simți deloc.

Trăgând această concluzie dureroasă, îl privi intens și se întrebă dacă prietenia pe care tocmai i-o declarase fusese percepută în același fel, iar Avelt, parcă citindu-i gândurile, sparse tăcerea:

— În termenii noștri, buna înțelegere se numește compatibilitate neuronală, iar aceasta poate fi totală sau parțială. Bănuiesc că prietenia, așa cum o numești tu, se referă la cea totală, care din punctul nostru de vedere presupune participarea, în mod egal, a celor implicați în orice acțiune întreprinsă împreună. Nu-i așa?…

Lui Dan îi veni să-și tragă o palmă zdravănă. „Doamne, ce tâmpit și egoist sunt, recunoscu în gând. Având în vedere tot ceea ce a făcut el pentru mine, pentru noi toți, normal că îl consider bun prieten… dar eu, noi ce am făcut pentru el?… Nimic.“

— Sunt sigur că înțelegi exact ceea ce vreau să spun, îi întrerupse Avelt gândurile, pentru că, dintre toți supraviețuitorii, tu ești cel mai avansat în gândire și poți vedea dincolo de aparențele create de tehnologie.

Dan oftă prelung și apoi spuse cu cea mai mare sinceritate:

— Compatibilitate neuronală… între noi doi? îmi este greu să-mi

imaginez așa ceva și recunosc că ești perfect îndreptățit să nu mă consideri prietenul tău, pentru că niciodată nu am făcut nimic pentru tine, dar dacă într-adevăr ar exista ceva, indiferent ce, nu aș ezita nicio clipă s-o fac.

Avelt încercă să intervină, însă se opri, pentru că Dan ridică o mână în semn că nu terminase.

— Pe scurt, continuă el, nu îți pot oferi nimic palpabil, dar te pot asigura că, dacă vreodată ți se va întâmpla ceva, eu voi fi, cu siguranță, cel mai nefericit om de pe pământ.

Făcu o mică pauză, sperând ca tremurul vocii să-i dispară și, încercând să dea o notă mai veselă discuției, spuse:

— Mă gândesc că pentru acest gen de relație, intergalactică – compatibilă – prietenească, va trebui să găsim o nouă definiție.

Pentru câteva clipe, Avelt păru că se gândește serios la această propunere, dar pe urmă, ca și cum dilema prieteniei fusese rezolvată, reveni cu seriozitate la subiectul inițial:

— Deci să nu uiți de Li, iar în al doilea rând, ar fi indicat ca în lipsa mea să-i lămurești pe toți cei care nu au înțeles până acum de unde venim și cine suntem noi cu adevărat.

— Nu prea înțeleg, spuse Dan uimit.

— Am observat că unii dintre supraviețuitori manifestă, din când în când, o tendință de a supraestima natura noastră și de a ne ridica la o valoare care depășește cu mult realitatea. Poate că nu aș fi dat o importanță foarte mare acestui lucru, dar chiar astăzi, după ce am încheiat cu succes restructurarea celulară a fitului, Helene și prietena ei, care totuși au un nivel deosebit față de marea majoritate, au avut o reacție îngrijorătoare. Este adevărat, recunoscu el lăsând capul în jos, că la sfârșitul procedurii eu am trecut printr-o stare mai specială, datorată unui flux energetic spontan, însă, în mod inexplicabil, amândouă au căzut în genunchi și au început să spună ceva despre un tată care se află undeva în ceruri…

Tăcu și îl privi pe Dan, care, pe măsură ce încerca să-și imagineze ce se întâmplase, se încrunta din ce în ce mai tare. Toate gândurile sale se îndreptară spre draga lui Helene și, înțelegând adevărata dimensiune a emoției prin care trecuse, simți cum mii de broboane de transpirație îi inundă fruntea. Le șterse iute și cu voce tremurândă încercă să găsească cea mai bună cale pentru a-l face să înțeleagă ce le determinase pe amândouă să reacționeze așa:

— Ceea ce ai auzit, spuse el într-un târziu, este una dintre cele mai importante rugăciuni ale pământenilor și îi este adresată lui Dumnezeu, care în credința noastră este creatorul divin al întregii lumi. El este considerat a fi tatăl suprem care veghează de sus, din ceruri, asupra tuturor și nu mă miră deloc că soția mea, ca viitoare mamă, a simțit nevoia să-l ovaționeze pentru că prin intermediul tău i-

a salvat copilul.

Se opri aducându-și aminte că, de fapt, nu o auzise pe Helene spunând Tatăl nostru și nu o văzuse niciodată intrând în biserică, nici măcar atunci când se căsătoriseră, și de aceea, de la bun început, o asimilase ca pe o liberă cugetătoare. Și totuși… Oftă adânc, dar văzând că Avelt îl privea ca și cum mai aștepta ceva de la el, încercă să ducă explicațiile până la capăt:

— Este adevărat că la început chiar și eu am fost surprins de pornirile mistice ale unora, însă, dacă te gândești că numai foarte puțini dintre ei pot accepta existența unei ființe atât de evoluate ca tine și a unei tehnologii atât de avansate, atunci poți înțelege, cu ușurință, aceste manifestări. Nu trebuie să fii surprins că cei pe care i-ați salvat au interpretat prezența voastră ca pe un factor divin și neavând la îndemână mijloace suficiente pentru a vă mulțumi pentru tot ceea ce ați făcut pentru ei, unii dintre ei au recurs la gesturi care de fapt exprimă forma supremă a recunoștinței lor.

— Și cum se numește aceasta? întrebă Avelt din ce în ce mai interesat.

Dan îl privi intens și apoi spuse, accentuând fiecare silabă:

— A… do… ra… ți… e.

— Adorație, repetă celălalt uimit.

— Da, și să nu te mire dacă acest sentiment sublim va fi transmis generațiilor viitoare și va dăinui mult timp de acum încolo, chiar dacă voi nu vă veți mai întoarce niciodată. În concluzie, continuă el pe un ton cât se poate de firesc, te asigur că acest fenomen, dacă îl pot numi așa, nu reprezintă niciun pericol pentru nimeni, iar faptul că unii dintre ei vă consideră mesageri divini nu trebuie să te sperie deloc.

Avelt nu păru deloc măgulit. Se ridică și după ce înconjură de câteva ori fotoliul pe care stătuse, se opri în fața lui Dan și spuse:

— Acum înțeleg și vreau să-ți mărturisesc ceva: și noi suntem aproape convinși că există un Arhitect Suprem, dar chiar dacă nu ne manifestăm admirația față de el, așa cum faceți voi, nu uităm niciodată să-i menționăm numele, cu mare respect, ori de câte ori facem o nouă descoperire. Ceea ce vreau eu să înțelegeți este că, din punctul nostru de vedere, perfecțiunea acestuia este inegalabilă și tocmai de aceea nu dorim să fim confundați cu el sau să fim considerați mesagerii lui.

Era pentru prima oară când acesta îi făcea o mărturisire atât de importantă, dar pentru că totuși nu putea înțelege cum o ființă atât de evoluată nu reușea să pătrundă în profunzimea celor spuse de el, Dan se grăbi să-i împărtășească raționamentul său:

— Dacă ați fost aici pentru a salva atâtea vieți și dacă destinele noastre comune au fost proiectate de acel Arhitect Suprem, cum poți fi sigur că nu sunteți, poate chiar fără să vă dați seama, mesagerii Lui?

Avelt se așeză și îl privi cu complicitate. Apoi abordă un zâmbet destul de ciudat și întrebă:

— Și tu ce crezi?

Dan, realizând că discuția luase o întorsătură mult prea personală și chiar ușor periculoasă, se blocă o clipă, dar, cu bine cunoscuta lui abilitate, găsi iute calea salvatoare a tergiversării:

— Contează ce cred eu? îl întrebă, privindu-l drept în ochi.

— Mai mult decât îți poți imagina, răspunse Avelt, dar dacă întrebarea mea este prea grea pentru tine… putem trece mai departe.

Pus sub o mică tensiune psihologică, generată de vădita intenție a acestuia de a-l subestima, Dan își activă extraordinara sa capacitate intelectuală și formulă un răspuns ce exprimă cu exactitate raportul dintre certitudinile și îndoielile sale:

— Întrebarea ta nu este deloc grea pentru mine, însă îmi este teamă ca răspunsul meu să nu fie prea greu pentru tine.

Brusc ochii lui Avelt deveniră terni și pentru prima oară toate trăsăturile feței se aranjară într-o expresie de confuzie totală. „Este oare o reacție sau o lipsă de reacție?“ se întrebă Dan. Îl privi cu cea mai mare atenție și dintr-odată realiză adevărata natură a celui din fața lui, care de fapt era doar rezultatul unor extraordinare intervenții tehnologice. Un hibrid perfect, care nu numai că nu avea imaginație, dar nu era nici foarte inteligent, iar uluitoarea lui superioritate consta de fapt doar în capacitatea de a stoca un număr uriaș de informații pe care, din păcate, le folosea ca atare fără a le mai trece prin filtrul unei gândiri personale. De altfel, mai remarcă el din ce în ce mai consternat, Avelt era extrem de limitat din punct de vedere emoțional. Îi urmărise cu interes reacțiile și acum înțelegea perfect că acestea nu erau decât niște imitații sterile menite a da impresia că participa la tot ceea ce se întâmpla, nu numai efectiv, dar și afectiv. De fapt, concluzionă Dan cu dezamăgire, de când sosise pe această planetă, pe baza informațiilor, pe care în mod sigur le deținea dinainte, încercase să se comporte ca un pământean. Credea că poate fi un om… Dar se înșela amarnic, iar în urma acestei copleșitoare constatări, simți cum un văl i se ridică de pe ochi și pentru prima oară îl privi pe Avelt cu sinceră compasiune.

Între timp, ochii acestuia începură iarăși să strălucească, semn că depășise starea de confuzie și întrebă cu nonșalanță:

— Acum mă cunoști mai bine?

Dan tresări, pentru că această întrebare sintetiza tot ceea ce gândise el și pentru oricine altcineva ar fi părut o dovadă fie de intuiție, fie de telepatie unilaterală. Dar nu era vorba despre niciuna dintre ele și zâmbi bucurându-se nespus că, de acum încolo, nu mai putea fi păcălit. Acum înțelegea că de fapt comportamentul celui din fața lui era structurat pe componente sofisticate care, după ce analizau

în profunzime cele mai mici detalii ale expresiilor fețelor, determinau activitatea neuronală a fiecărui individ în parte. Toate aceste operațiuni se petreceau cu o viteză uluitoare, iar rezultatul lor era exprimat cu mare precizie de către Avelt, atât verbal, cât și prin gesturi. Dintr-odată, se simți tentat să-și confirme toată această teorie, așa că se hotărî să introducă acest calculator extraordinar în labirintul complicat al unei minți pur biologice. Mai întâi își relaxă toți mușchii feței, apoi lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp și, după ce privi în gol, spuse pe un ton impersonal:

— Nu văd cum aș putea să te cunosc mai bine doar după o simplă discuție.

Ochii lui Avelt deveniră iarăși terni și confuzia își puse amprenta pe întregul său chip. Dan jubilă câteva clipe, dar, gândindu-se că dacă ar continua acest joc, de-a șoarecele și pisica, cu această ființă atât de specială, lucrurile ar fi putut lua o întorsătură periculoasă, trase aer adânc în piept și, fără a mai încerca să-și disimuleze gândurile, reveni la subiectul inițial:

— Deci nu știi când te vei întoarce?

Parcă trezit dintr-un somn letargic, Avelt îl privi câteva clipe îndelung. Apoi, treptat, solzii diafani începură să freamăte ușor și, într-un târziu, răspunse pe un ton relativ normal:

— Ți-am mai spus că nu știu exact, dar, în mod sigur, vor trece mai mulți ani tereștri până când ne vom revedea.

Câțiva membri ai echipajului își făcură apariția, iar el se ridică și cu mâna întinsă se apropie de Dan. Înțelegând că întrevederea luase sfârșit, acesta îi strânse mâna cordial și, după ce îi mulțumi încă o dată pentru tot binele făcut lui și familiei sale, părăsi nava.

Pentru că discuția durase destul de mult, realiză că trecuse de ora prânzului abia când ajunse în laborator. Acolo îl găsi doar pe Horace și într-un fel se bucură că ceilalți plecaseră, așa că închise ușa cu grijă, se apropie de el și îi spuse în șoaptă:

— Aș dori să rămână între noi ceea ce-ți voi spune.

— Oare te mai îndoiești de mine? întrebă prietenul său, ușor vexat.

— Nu, deloc, dar te avertizez că este vorba de ceva foarte important.

Își trase un scaun lângă el și îi relată întrevederea cu Avelt. Cel mai mult insistă pe concluziile trase și la sfârșit concentră totul într-o singură frază:

— Pe scurt, extraterestrul nostru este o mașinărie mult mai sofisticată decât ne-a lăsat el să credem că ar fi.

Horace se apropie de el până la limita contactului fizic și, cu un aer victorios, îi șopti:

— Deci am avut dreptate. Este un robot.

Dan îl privi siderat câteva clipe și după aceea strigă cu putere:

— Ce naiba, chiar te-ai tâmpit?

Speriat din cale afară, Horace sări de pe scaun și se îndepărtă iute. Îl privi contrariat și brusc își puse mâna la frunte, sugerând că își adusese aminte de ceva important.

— Trebuie să-ți arăt ceva, spuse el entuziasmat.

Se repezi la calculator și îi făcu semn prietenului său să privească:

— Vezi? întrebă el.

— Chiar foarte bine.

Horace se uită lung la el și, după câteva momente de confuzie, întrebă surprins:

— Tu vezi fără ochelari?

— Mda… Am uitat să-ți spun, Avelt mi-a restructurat nervul optic…

— Extraordinar! exclamă Horace în zeflemea. Dacă ți-ar fi cu adevărat prieten, așa cum crezi tu, ar fi făcut asta mai de mult.

Nu era pentru prima oară când Dan simțea că bunul său prieten era puțin gelos, dar, ca de fiecare dată, nu-l luă în seamă și întrebă:

— Îmi arăți sau nu?

— Da, da, mormăi el și după aceea începu să-i explice: Vezi, îi arătă el cu degetul pe ecran. Acesta este un conductor biosintetic și la fiecare capăt al lui se observă vag câte o capsulă minusculă. Se opri și își răvăși părul. Apoi îi aruncă o privire plină de înțeles și continuă: Ei bine, atât de tare m-a intrigat această terminație, încât am făcut un program special în care am introdus toate informațiile despre superconductori, stocate pe dispozitivele primite de Helen.

— Și? întrebă Dan, care părea că începuse să își piardă răbdarea.

— Iată rezultatul, spuse el de-a dreptul extaziat.

După ce parcurse, cu mare atenție, toate datele care demonstrau, iară nicio îndoială, că prietenul său făcuse o descoperire extraordinară, spuse siderat:

— Nu-mi vine să cred… Structura pare foarte asemănătoare cu cea determinată de spectrogramele de la Norad.

— Corect, și bănuiesc că nu mai este nevoie să-ți spun care este concluzia mea.

Se opri și suprapuse două imagini care se potriveau perfect.

— Așa cum vezi, reluă el, totul începe să se lege în cel mai dramatic mod cu putință, iar Hypatia nu mai este, ca până acum, un mister de nepătruns.

Dan se ridică și fiindu-i oarecum teamă că dispozitivele ar putea fi monitorizate de către cei de la care le primiseră, le deconectă de la rețeaua electrică și spuse cu tristețe:

— Hypatia… Am bănuit asta de la bun început.

O liniște apăsătoare cuprinse întreaga încăpere și amândoi rămaseră nemișcați, gândindu-se la implicațiile acestei descoperiri.

Oftau pe rând și mii de întrebări le străbăteau mințile. Horace sparse liniștea făcându-l pe Dan să tresară:

— Totuși nu pot înțelege care ar fi motivul ca cineva, care vrea și chiar reușește să te distrugă, să facă, după aceea, tot posibilul pentru a te salva. Pe urmă te hrănește, îți construiește casă, îți repară vederea… Sincer, spuse el dezarmat, încep să cred că Avelt și toți ai lui sunt de-a dreptul nebuni. Dan zâmbi și se lăsă pe spătarul scaunului. Prin splendida cupolă transparentă privi cerul care se înnorase și prevestea ploaia zilnică, încercând să nu se mai gândească la nimic. Între timp, Horace, extrem de agitat, începu să se plimbe prin laborator și se opri numai după ce se lovi de un pupitru. Se văicări puțin, se uită lung la prietenul său, care părea absent, și-l întrebă îngrijorat:

— Ce vom face?

Fără a schița niciun gest, acesta răspunse plat:

— Nimic.

„Are perfectă dreptate“, gândi Horace. „în fond și la urma urmei, ce am putea noi face în fața unei asemenea situații? Să le spunem tuturor că îi bănuim pe marii noștri salvatori de lucruri necurate? Ne-ar crede cineva? Și dacă ne-ar crede, ce s-ar întâmpla?… în loc să-i divinizeze, ar începe să-i urască? Oricum, concluzionă el, marea majoritate nu ne-ar crede și ar spune despre noi că suntem nebuni de legat.“ Așadar, convins că „nimic“ era soluția ideală, Horace se liniști subit. Își trase un scaun lângă prietenul său și începu să privească, în tăcere, cum picăturile de ploaie se adunau iute în șiroaie ce se prelingeau pe cupola transparentă, iar pentru o clipă îi trecu prin cap să le numere, când deodată ușa se izbi cu putere de perete și în laborator intră vijelios un băiat cu trăsături asiatice, ud leoarcă, în urma lui își făcu apariția o tânără femeie, cu un chip de chinezoaică sadea, gâfâind zgomotos, iar copilul, vădit speriat, se aruncă în brațele lui Horace și se ancoră cu putere de hainele acestuia. Chinezoaica se opri și începu să țipe la el. Niciunul nu înțelegea nimic din ceea ce-i spunea celui mic, însă, din gesturile pe care le făcea, își dădură seama că era extrem de supărată și urma să-i aplice o pedeapsă fizică. Deși, inițial, fusese luat prin surprindere, Dan, revoltat de comportamentul ei, se ridică, o luă de braț și o așeză cu forța pe un scaun. Horace, simțind cât de speriat era copilul, din dorința de a-l liniști, îl strânse în brațe și, sperând că acesta știa măcar câteva cuvinte în limba engleză, îl întrebă zâmbind:

— Cum te cheamă?

Băiatul ridică spre el ochii plini de lacrimi și răspunse într-o engleză impecabilă.

— Mă cheamă Li și am doisprezece ani.

Pentru a se liniști, Dan tocmai încerca să-și umple un pahar cu apă,

dar când auzi numele acestuia, îl scăpă pe jos. „Oare el este acel Li? îi trecu prin gând. Și oare, după tot ce îi spusese Avelt mai devreme, apariția acestui copil este doar o pură coincidență?“

— Li și mai cum? continuă Horace micul interogatoriu.

— Li și… atât.

Brusc, chinezoaica se ridică și se repezi la el. Horace îl strânse mai tare la piept și îi aruncă femeii o privire atât de sugestivă, încât aceasta se retrase speriată și, după ce făcu două plecăciuni adânci în fața lui, își reocupă locul fără a mai spune nimic. Simțindu-se ocrotit, Li își șterse lacrimile și începu să le explice că femeia aceea nu era mama lui, pentru că, de fapt, el era orfan și fugise de la fermă din cauză că nu mai voia, sub nicio formă, să mai trăiască printre cei de acolo. După ce ascultă tot, Dan nu se mai îndoi că acest copil era unul și același cu cel recomandat de Avelt ca fiind un geniu și deodată curiozitatea puse stăpânire pe el.

— Li și… atât, de ce ai venit tocmai la noi? întrebă el pe un ton părintesc.

Văzând că este luat în seamă mai serios, cel mic se desprinse din brațele lui Horace și, ocolind cu grijă scaunul pe care stătea femeia, se apropie de Dan și-i spuse printre sughițuri de plâns:

— Am venit… la voi pentru că… aici este locul meu.

Horace, căruia Dan încă nu apucase să-i spună ce aflase despre acest băiat, se amuză copios de acel răspuns și, hotărât să-i facă jocul, îl întrebă pe un ton fals serios:

— Dar tu știi ce facem noi aici?

Ca majoritatea copiilor, cărora supărarea le trece foarte repede, Li începu să zâmbească și după ce abordă un aer destul de matur pentru vârsta lui, răspunse vesel:

— Știu. Călătoriți printre stele încercând să descifrați tainele universului.

Horace încremeni și, vizibil bulversat, nici nu o mai auzi pe femeia care, neînțelegând nimic, începuse iarăși să țipe și să facă gesturi amenințătoare. Dan, simțind cât de mult îl răscolise pe bunul său prieten motivația copilului, se enervă și mai tare pe femeie și îl întrebă pe Li:

— Ce mai vrea asta?

Copilul nu așteptă ca ea să-și termine cascada de cuvinte de neînțeles pentru cei doi și concentră totul într-o singură frază:

— Mă obligă să plec cu ea, spuse el în timp ce femeia își continua tirada.

— Ei bine, spuse Dan privind-o fix, pleacă tu. Băiatul rămâne aici.

Cuprins de o bucurie fără margini, Li se uită la ea și pe un ton sarcastic, pe care niciunul dintre cei prezenți nu avea să-l uite niciodată, îi traduse în chineză tot, având grijă ca la sfârșit să adauge

de la sine: Pentru totdeauna. Femeia îi privi pe toți trei și simțind ostilitatea acestora, după ce făcu câteva plecăciuni adânci, ieși bombănind din laborator. Instantaneu, pentru a-i demonstra că decizia era definitivă, băiatul se repezi și trânti ușa cu putere în urma ei. Apoi se întoarse și, după ce răsuflă ușurat, exclamă:

— Femeile astea…

Prin fantele subțiri ale pleoapelor, ochii săi negri străluceau cu putere, luminându-i întreaga față. Pur și simplu radia de fericire, iar Dan și Horace, după ce se priviră câteva clipe ușor descumpăniți, izbucniră în râs și confirmară la unison:

— Așa este.

Simțindu-se din ce în ce mai în largul său, Li începu să se plimbe prin laborator. Dintr-odată se opri, se așeză, fără a cere permisiunea, pe un scaun și cu dezinvoltură începu să atingă tastatura calculatorului. Horace se apropie de el și îl întrebă:

— Știi cum funcționează?

El oftă și spuse cu tristețe:

— La orfelinatul din Lhassa nu aveam așa ceva… De fapt, spuse el după ce se gândi mai bine, nu aveam nimic.

— Atunci am să te învăț eu, spuse Horace cu o voce sugrumată.

Și, pentru a-i face pe plac, conecta toate dispozitivele la rețeaua de electricitate, se așeză lângă el și începu să-l inițieze în tainele informaticii. Privindu-și prietenul cu câtă pasiune îi explica celui mic, care se lipise de el parcă pentru totdeauna, Dan înțelese imediat cât de generos era destinul cu amândoi, pentru că, fără să știe, Horace urma să se ocupe de un geniu și în mod sigur cândva, datorită performanțelor acestuia, avea să se simtă împlinit. Nu se mai sătura să-i privească și de fapt îi părea bine că nu-i spusese nimic despre calitățile acestui copil, descoperite de Avelt, pentru că în acest fel urma ca el să-și dea seama singur și să considere că a fost descoperirea sa. Cu această idee în minte, zâmbi și îi întrebă în glumă:

— Ei, cum se descurcă geniile noastre?

Neprimind niciun răspuns, se apropie de Horace și îl atinse ușor pe umăr. Acesta se ridică și, după ce îl trase în partea opusă a laboratorului, îi șopti la ureche:

— Li este un copil special.

— Ce vrei să spui, răspunse el încercând din răsputeri să-i lase impresia că habar nu avea.

— Vrei să vezi?

— Evident.

Se întoarseră împreună lângă băiat și Dan, după ce privi cu atenție ecranul, recunoscu, în sinea lui, că Avelt nu se înșelase deloc. De fapt, nu se îndoise niciodată de ceea ce îi spusese acesta, dar ceea ce vedea îi depășea cu mult așteptările.

— Să știi că nici măcar nu am avut timp să-i explic mare lucru, îi șopti Horace.

Li îi auzi șușotind și se opri. Se uită de jos în sus la cei doi, care îl priveau cu admirație și întrebă:

— Ce se va întâmpla cu mine de acum încolo?

Exact când ei încercau să găsească un răspuns, pe ușă intră Florance, care, fără nicio introducere, începu să-i ceară socoteală soțului ei pentru că uitase complet de ea. El își ceru scuze și apoi îi povesti tot ceea ce se întâmplase, punând un accent deosebit pe veleitățile extraordinare ale lui Li. Florance îl ascultă până la capăt și, după ce îl privi cu blândețe pe băiatul care părea speriat de prezența ei, se adresă nervoasă celor doi:

— Să vă fie rușine. Nu vedeți că acest copil este ud leoarcă și mort de foame?

Horace se uită la el și după ce realiză că soția sa avea perfectă dreptate, încercă să spună ceva.

— N-ai nicio scuză, îi stăvili ea intenția, ridicând din ce în ce mai mult tonul.

Apoi se opri și îl privi iar pe băiat. Era ceva în privirea lui… ceva ce o trimise cu gândul la soțul ei și dintr-odată expresia feței i se îndulci. Îi zâmbi părintește, îl mângâie pe creștet, îl luă de mână și după ce îi privi lung pe cei doi, spuse cu hotărâre:

— Li va merge la noi acasă. Tu, spuse ea arătând cu degetul spre Horace, te vei ocupa de el, iar tu, continuă ea făcând același gest spre Dan, vei face același lucru, și noi patru, o incluse ea din oficiu și pe Helene în acest plan, vom încerca, de acum încolo, să-i oferim o copilărie normală.

Li se aruncă în brațele ei și începu să plângă de fericire, iar Florance, vădit mișcată, îl strânse tare de mână și se îndreptă spre ușă. În timp ce cobora scările mai bodogăni câte ceva, iar înainte de a ajunge la etajul inferior, se uită în urmă și spuse amenințător:

— Am să-i spun și Helenei cum vă purtați voi cu copiii.

Dan nu se putu abține și din pragul ușii exclamă:

— Femeile astea…

Li întoarse capul și când Horace îi făcu zâmbind un semn cu ochiul, își acoperi gura pentru a nu izbucni în râs.

Ploaia se oprise și soarele strălucea din nou, iar ei, rămași singuri în laborator, uitară de griji și se priviră mulțumiți.

— Sunt fericit, spuse Horace cu mare satisfacție, că nici Li și nici un alt copil din această comunitate nu vor putea deveni niciodată niște simpli Google-ași și nici nu vor fi sacrificați pe altarul internetului.

***

În timpul nopții, fără a face niciun zgomot, cele opt nave decolaseră, iar când primele raze de soare sparseră întunericul, observând lipsa acestora, o grămadă de oameni se adunară speriați în jurul locului în care staționase cea a lui Avelt. O mare parte dintre ei căzură în genunchi și cu privirile spre cer începură să spună rugăciuni menite să-l aducă înapoi. Alții, simțindu-se probabil trădați, emiteau fel de fel de ipoteze. Oricum haosul nu era departe.

— Uitați-vă, se auzi o voce din mulțime, nu au plecat toți.

Ceilalți își îndreptară privirile spre versantul Cerro Armazones deasupra căruia, parcă suspendate în aer, stăteau două discuri strălucitoare. Dan veni în fugă și încercă să liniștească spiritele:

— Nu vă alarmați. Se va întoarce.

Deodată, o femeie care culegea ceva de pe jos, îi atrase atenția în mod deosebit.

— Ce faci? o întrebă el.

Femeia ridică ochii înlăcrimați spre el și răspunse printre suspine:

— Acesta este pământ sfânt. Și pentru a demonstra însemnătatea acelor biete pietricele, le sărută și apoi le strânse la piept cu evlavie.

— Dar vezi că totuși nu au plecat toți. Privește, continuă el destul de intrigat, în timp ce-i arătă cele două nave.

Ea le privi doar o clipă și, după ce se ridică cu greu în picioare, spuse dezamăgită:

— Nu contează. El era cel mai important și a plecat din cauza noastră.

Înmărmurit, Dan nu reuși decât să șoptească confuz: Poftim?, dar ea nu-l băgă în seamă și strigă la toți ceilalți, pe cel mai acuzator ton cu putință:

— A plecat pentru că niciodată nu l-am venerat așa cum merita. Suntem niște păcătoși. Ăsta este adevărul… adevărat.

De-a dreptul bulversat de o asemenea atitudine, lui Dan îi trecu prin minte să-i explice care era, din punctul său de vedere, „adevărul adevărat“, însă, după ce privi încă o dată lacrimile de pe fața ei, se hotărî să renunțe. „Oricum, concluzionă el, în delirul mistic în care se află, n-ar înțelege nimic și ca urmare firească a ignoranței, n-ar accepta nimic.“ O lăsă în pace și după ce se strecură cu grijă prin mulțime, se îndreptă spre casă. În fața stupei se întâlni cu Horace, care, văzându-l atât de tulburat, încercă să-l înveselească și, fără a-și da seama că de fapt urma să pună paie pe foc, îl întrebă zâmbind cu subînțeles:

— Să te văd, de acum încolo ce vei face fără prietenul tău?

Dan îl privi lung și îl apostrofă:

— Mai bine zis, să vedem ce vom face toți fără el?

Acesta își răvăși părul de mai multe ori și apoi deveni oarecum

îngrijorat:

— Sper că ne vom descurca… spuse el, deși trebuie să recunosc că prezența lui reprezenta o autoritate și mă gândesc ca nu care cumva absența lui să genereze o oarecare dezordine. Eu știu?…

Înainte ca Dan să-și exprime la rândul său îndoielile, Horace se uită la ceasul primit de la părinții săi, pe care, spre imensa lui bucurie, Mark reușise de curând să-l repare.

— Mă omoară Florance! exclamă el impacientat.

Îl lăsă baltă și intră în grabă în casă, iar Dan, rămas singur, încercând să se liniștească, admiră cerul înstelat. Era târziu, iar frigul îl trezi la realitate: „Are dreptate Horace, se gândi el. În lipsa lui Avelt există riscul să se producă o dezordine socială. Poate că următoarea perioadă va fi un test pentru noi toți. Oare îl vom trece cu succes?… Dar dacă Avelt plecase în mod special pentru a-i pune în situația de a se descurca singuri?“ se întrebă la sfârșit, iar, înainte de a intra în apartament, încercă să gândească mai cu optimism: „Tot atât de bine s-ar putea să nu se întâmple nimic…“

Helene îl primi cu brațele deschise și când o văzu, Dan uită de toate și o strânse drăgăstos în brațe.

— În afară de plecarea lui Avelt, s-a mai întâmplat ceva? întrebă ea circumspectă.

— Nimic deosebit, minți el pentru a o menaja.

O sărută și îi șopti la ureche:

— De abia aștept să-l văd pe fiul nostru.

Mai sincer de atât nu ținea minte să fi fost vreodată și, pentru prima oară după foarte, foarte mult timp, o binefăcătoare liniște sufletească puse stăpânire pe întreaga sa ființă. „în fond, se gândi el înainte de a adormi în brațele ei, totul va fi cât se poate de bine. Poate că nu suntem noi, pământenii, foarte evoluați, poate că nu vom fi niciodată, dar pentru noi familia este sfântă și sunt sigur că nici prezența și nici absența lui Avelt nu vor putea schimba asta niciodată. Poate că sunt un idealist desuet, își continuă el discursul interior pe jumătate adormit, dar cred cu tărie că dragostea pentru familiile noastre va genera scopuri comune și solide, care ne vor ține uniți întotdeauna.“

CAPITOLUL 6

Noua lume

Trecuseră aproape 10 ani de la plecarea lui Avelt, iar deșertul Atacama se schimbase atât de mult încât devenise pur și simplu de nerecunoscut. Vegetația luxuriantă, apărută spontan în urma schimbărilor radicale de climă, îmbrăca întreg peisajul într-o mantie verde împodobită ici-colo de flori multicolore. Așezarea omenească se transformase într-un mic orășel și, pe măsură ce populația crescuse, extratereștrii rămași pe Pământ, construiseră suficiente stupe pentru ca toți membrii comunității să beneficieze de locuințe decente. Datorită ploilor zilnice, solul, ce fusese odată arid și neprimitor, se schimbase într-unul atât de fertil, încât agricultorii, împreună cu un număr impresionant de voluntari, reușiseră să cultive cu mare succes o varietate remarcabilă de plante și legume. Pe lângă acestea, puieții de pomi fructiferi obținuți din semințele primite de la Avelt fuseseră plantați și îngrijiți atât de bine, încât din tânăra livadă, care acum se întindea pe o suprafață apreciabilă la periferia orașului, tot timpul anului se culegeau diferite soiuri de fructe. În partea de jos a platoului, acolo unde se aduna cea mai mare cantitate de apă pluvială, se cultiva, în cantități mari, orezul care, datorită multiplelor sale calități nutritive, devenise aliment de bază. Nici cei de la fermă nu se lăsaseră mai prejos. Din puținele animale domestice primite, reușiseră să obțină un adevărat șeptel și chiar dacă populația devenise preponderent vegetariană, produsele de la fermă constituiau sursa principală de hrană. În toți acești ani, nimeni nu ținuse cont de pregătirea de care avusese parte și nimeni nu se eschivase, sub niciun motiv, de la nicio muncă, indiferent de natura acesteia, iar datorită acestei abordări se putea spune, fără a greși deloc, că toate aceste realizări aparțineau întregii comunități.

Chiar dacă aveau mâinile bătătorite și la sfârșitul fiecărei zile erau arși de soare și sleiți de puteri, absolut toți erau mulțumiți. De fapt, erau foarte mulțumiți pentru că realizaseră ceea ce în urmă cu zece ani păruse imposibil. Reușiseră, ce-i drept cu multă trudă, să-și asigure singuri existența, iar asta îi făcuse din ce în ce mai încrezători în propriile forțe. Cu trecerea timpului, teama se spulberase și în prezent nimeni nu se mai îndoia de continuitatea vieții pe Pământ.

Nici micul orășel nu fusese lăsat în voia sorții. În urmă cu șase ani, în adunarea din Agora se votase în unanimitate ca fiecare locuitor să-și decoreze atât terasa apartamentului pe care îl ocupa, cât și spațiul din jurul respectivei stupe. În acest fel, acum toate străduțele erau străjuite de copăcei ornamentali, iar terasele abundau de flori multicolore și plante medicinale. Un alt proiect îndrăzneț, pentru a cărui realizare se oferise un număr impresionant de voluntari, printre care și mulți copii, fusese amenajarea unui parc în piața Agora, iar

rezultatul final încununase cu succes toate eforturile. Impresionant era că în mijlocul unei splendide peluze înconjurate de tineri palmieri fusese lăsat, cu bună știință, și declarat ca monument ridicat în amintirea civilizației dispărute scheletul metalic al observatorului E-ELT, iar pe aleea parcului ce ducea la stupă principală, în semn de recunoștință, câțiva muncitori improvizaseră bănci de lemn inscripționate cu numele celor opt oameni de știință. Și ca elogiul să fie complet, printre ele așezaseră mici blocuri de piatră pe care sculptaseră în basorelief, ce-i drept cam naiv, chipul lui Avelt. În ziua inaugurării acestui parc, care devenise mândria tuturor, după ce Dan și colegii săi declaraseră, cu lacrimi în ochi, că nu se simțiseră niciodată atât de onorați, primiseră, la scenă deschisă, ovații și felicitări. Aveau și de ce, pentru că, printr-un efort comun, reușiseră într-un termen destul de scurt să pună bazele unui adevărat sistem de învățământ și astfel datorită lor existau deja trei școli care funcționau ireproșabil. Toți membrii echipei se dovediseră a fi profesori de excepție, iar prin atitudinea lor reușiseră să insufle copiilor dorința de cunoaștere. Și mai mult decât atât, pentru că unii dintre aceștia demonstraseră, de-a lungul perioadei de școlarizare, aptitudini deosebite, în laboratorul din stupă principală, sub conducerea lui Dan, se profila deja un mic institut de studii avansate.

Lucia, care de curând împlinise 60 de ani, se hotărâse să se ocupe exclusiv de copii și de aceea, după ce termina orele de curs, împreună cu cele două profesoare, oferea asistență celor mai mici dintre ei, ai căror părinți munceau până seara târziu. Se simțea împlinită și nimeni nu se mirase când, în nenumărate rânduri, declarase cu vehemență:

— Cred că de fapt asta a fost dintotdeauna adevărata mea menire. Joseph lăsase ingineria deoparte și preda în toate cele trei școli cursuri de istorie și limba engleză. De câțiva ani se căsătorise cu o tânără asiatică și împreună reușiseră să convingă mai mulți adulți să urmeze cursurile de alfabetizare. Pe lângă marea mulțumire pe care o simțea, împărtășind tinerelor generații vastele sale cunoștințe, Joseph era în al nouălea cer pentru că, deși împlinise deja 48 de ani, urma să devină tată pentru prima oară.

La rândul lor, Andrei și Mark, pe lângă că se dovediseră a fi pedagogi înnăscuți, își puseseră la bătaie toate cunoștințele inginerești și profitând de linia de producție, pusă necondiționat la dispoziția lor, reușiseră ca proiecte dintre cele mai îndrăznețe să se materializeze cu succes. Printre acestea, poate cele mai importante fuseseră cele câteva automobile destinate transporturilor de orice natură și două ambarcațiuni extrem de performante. Toate erau alimentate cu energie solară și, pe lângă faptul că ușurau munca tuturor, pescuitul devenise încă o sursă importantă de hrană. Tot datorită lor, o stupă fusese utilată și transformată în atelier de prelucrare a materiilor

prime și, spre marea bucurie a femeilor, o altă stupă fusese transformată într-o mică fabrică de îmbrăcăminte și încălțăminte.

Pe de altă parte, mica unitate medicală înființată la propunerea Helenei se mărise și devenise un spital autentic ce își desfășura activitatea în trei stupe situate în mijlocul orășelului. Florance i se alăturase, încă de la început, și la rugămințile amândurora echipajele staționare le puseseră la dispoziție un sistem de regenerare celulară adaptat anatomiei și fiziologiei pământene. Florance se ocupa în exclusivitate de buna funcționare a spitalului, iar Helene împreună cu o altă supraviețuitoare, de profesie medic, nu numai că îngrijeau cu pasiune pacienții, dar și inițiau tinerii care doreau să devină cadre medicale. La parterul uneia dintre stupele sanitare se înființase un mic laborator în care o asiatică, foarte bună cunoscătoare a plantelor medicinale, împreună cu o mică echipă, obțineau medicamente pur naturiste de o eficacitate remarcabilă.

Din întreaga echipă a lui Dan, cel care, prin alegerea făcută, îi șocase pe toți ceilalți fusese Samuel. El se dedicase total religiei și ținea predici în singurul templu de cult aflat la marginea orașului, iar dorința lui cea mai mare era să poată da un sens comun tuturor credințelor.

— Vă dați seama, le spuse el într-o zi celor apropiați, ce ar însemna asta pentru viitorul nostru? Vă dați seama cum ar arăta o societate în care nimeni n-ar dori să-și impună credința? Știm cu toții câte victime au existat din cauza acestui motiv care, din păcate, de cele mai multe ori a fost doar un paravan, și dacă acest lucru s-ar realiza, continuă el din ce în ce mai înflăcărat, am putea ca, în sfârșit, să fim mai buni și mai înțelegători cu semenii noștri.

Când cei din jurul său îl priviseră ușor confuzi, el simțise imediat că trebuia să le destăinuie și calea pe care o găsise pentru ca acest ideal să devină realitate. Așa că zâmbise și într-un târziu le spusese:

— Cred că soluția poate fi Avelt.

— Cum adică, Avelt? intervenise prompt Andrei, pe care toți îl știau un bun credincios. Doar nu vrei să-l declari noul Mesia?

Samuel păstrase câteva momente de tăcere, iar acest lucru îl iritase și mai mult.

— Explică-ne, îl îndemnase Andrei.

Poate mai liniștit decât fusese vreodată, pe un ton împăciuitor și chiar evlavios, el le spusese:

— Bănuiesc că suntem cu toții de acord că Dumnezeu a fost, este și va fi întotdeauna creatorul divin a tot ceea ce există. Însă, de-a lungul istoriei noastre, mesagerii Lui, cărora oamenii le-au dat această sublimă calitate, au fost destul de numeroși, dar, din păcate, mulți dintre ei au fost dați uitării și numai câțiva au reușit să devină întemeietori de religii. De aceea, m-am gândit că dacă, așa cum am

remarcat până acum, majoritatea supraviețuitorilor îl consideră pe Avelt a fi unul dintre ei, putem spera ca noua religie care se profilează în jurul lui le va putea aduce pe toate celelalte la un numitor comun.

Lucia oftase prelung și recunoscuse fără nicio reținere:

— Mă cam depășește subiectul, dar totuși vreau să-ți spun că, până la sfârșitul vieții mele, Iisus va rămâne fiul lui Dumnezeu și nimeni niciodată nu-i va putea lua locul.

— Este absolut normal, răspunsese el, însă, în situația nou creată, măreața arhitectură a creștinismului a cam început să se clatine. Și nu uita, o avertizase el cu blândețe, că marea majoritate a celor de aici nu suntem creștini, iar pentru noi personajele voastre biblice nu reprezintă mare lucru.

Horace nu ratase nici de acea dată ocazia de a lansa săgeți acide și întrebase pe un ton de-a dreptul sarcastic:

— Să înțeleg că Avelt este cel pe care poporul tău îl aștepta de atâta timp?

Iritat la culme de atitudinea acestuia față de un coleg, Dan sărise ca ars:

— Te rog să te gândești mai bine înainte de a vorbi, îl apostrofase el. Ceea ce a explicat Samuel a fost extrem de interesant și mărturisesc că, în timp ce-l ascultam, am realizat că de-a lungul vieții pasiunea mea pentru știință mi-a umbrit spiritualitatea și m-a făcut de multe ori să mă îndoiesc.

Făcuse o pauză mai lungă și după aceea continuase profund dezamăgit:

— Și mai recunosc că, în mod total greșit, câteodată am crezut că pentru o mare parte dintre oameni, Creatorul divin nu este decât cea mai la îndemână soluție pentru multitudinea de întrebări la care nu reușesc să găsească răspunsuri.

Această scurtă, dar extrem de concentrată prelegere impresionase atât de mult, încât după o lungă și apăsătoare tăcere toți se apropiaseră timid de el și îl îmbrățișaseră mai mult decât prietenește. Nimeni nu se mai lansase în niciun comentariu, iar la sfârșit Dan îi strânsese mâinile lui Samuel și după ce îi declarase că îl admira din tot sufletul, îl încurajase să-și continue greaua misiune pe care și-o asumase, oferindu-i, ori de câte ori va avea nevoie, umilul său sprijin. Acesta, cu lacrimi în ochi, îi mulțumise din suflet, înclinase capul în față și după ce își împreunase mâinile în dreptul pieptului, spusese cu pioșenie:

— Doamne ajută!

— Doamne ajută! repetaseră aproape toți în cor.

Până la vârsta de 16 ani, Li asimilase nu numai cunoștințele elevate ale întregii echipe, dar și toate informațiile stocate pe

dispozitivele primite de la Avelt. Ulterior, pentru că ceilalți se dedicaseră cu precădere învățământului, la 18 ani preluase lucrările de cercetare ale observatorului și doar după doi ani reușise să emită prima sa teorie despre multivers. Aceasta făcuse senzație, iar Horace, la sfârșitul expunerii, emoționat din cale afară, după ce declarase cu mândrie la scenă deschisă că băiatul lor este cu certitudine cel de-al doilea Einstein, îi șoptise lui Dan, cu un zâmbet până la urechi:

— Fie vorba între noi, îl depășește cu mult.

Timpul trecuse iute, iar la cei 22 de ani pe care îi împlinise de curând, Li își petrecea aproape tot timpul în laborator și numai din când în când lipsea câte o zi sau două fără a da nicio explicație.

Pe Isabel, fiica lui Horace, și pe Daniel, fiul lui Dan, îi iubea și îi considera frații săi. De fapt așa și era, pentru că cele două cupluri nu făcuseră niciodată diferență între el și copiii lor naturali. Isabel semăna leit cu Florance, însă avea temperamentul lui Horace, și, de aceea, se înțelegea perfect cu Daniel, care avea trăsăturile Helenei, dar în rest moștenise totul de la Dan. Erau de nedespărțit și în fiecare zi, după orele petrecute la școală, amândoi alergau la stupă principală, nerăbdători să-l revadă pe Li. Acesta se bucura nespus și după ce se prostea puțin cu ei, invariabil încerca să-i atragă de partea științei.

— Ce noroc ai avut să te naști atât de deștept, îi mărturisi Isabel într-o zi.

El îi zâmbi tandru și, după ce îi luă pe amândoi pe genunchi, le spuse cu toată sinceritatea:

— Adevăratul meu noroc a fost întâlnirea cu părinții voștri, datorită cărora… se oprise pentru a-i mai privi o dată cu drag și, după un semn șmecheresc cu ochiul, continuase:… Am o soră și un frate.

— Dar părinții noștri sunt și ai tăi, îl apostrofase Daniel imediat.

Așa este, gândi Li, dar totuși, privindu-i melancolic, simți cum o părticică din sufletul său încerca din răsputeri să-i găsească, undeva printre amintiri, pe părinții săi naturali pe care de fapt nu-i cunoscuse niciodată.

De-a lungul acestei perioade, în plan social se petrecuseră lucruri extrem de interesante. În cadrul adunărilor din Agora se confirmaseră mai multe căsătorii interetnice, iar majoritatea membrilor comunității deveniseră mult mai flexibili și începuseră să înțeleagă și chiar să-și însușească obiceiuri care până atunci le fuseseră aproape străine. Până la urmă, conștientizând că numai fiind uniți, în adevăratul sens al cuvântului, puteau reuși, aproape toți trecuseră peste barierele dictate în mod absurd de religie sau etnie, într-adevăr, se petrecuseră lucruri extraordinare, dar cu toate acestea, cel mai impresionant dintre toate fusese și continua să fie cel al însușirii unui limbaj comun. Când Dan pusese în evidență absoluta necesitate a acestuia, bănuise, ca și ceilalți, că populația de origine asiatică, fiind majoritară, își va

impune limba maternă. Însă în realitate lucrurile se petrecuseră într-un mod cu totul și cu totul neașteptat. Datorită faptului că în grădinițe și școli, unde copiii își petreceau aproape tot timpul, educatorii și profesorii vorbeau numai în limba engleză, se ajunsese în situația în care această limbă câștiga din ce în ce mai mult teren. Degeaba cei mai în vârstă se supărau că odraslele lor începuseră să uite chineza, pentru că procesul fusese deja declanșat, continua cu succes și părea ireversibil.

La un moment dat, în cadrul unei discuții purtate între membrii echipei lui Dan pe această temă, Lucia declară solemn, fără a-și ascunde deloc satisfacția:

— Generațiile viitoare vor cunoaște numai limba engleză.

Amuzat de felul în care se exprimase, Horace comentă imediat:

— Iar eu care credeam că rasa galbenă va stăpâni pământul și toți urmașii noștri vor vorbi numai limba lor.

— Acum, pentru că îi cunosc mai bine, intervenise Dan, trebuie să recunosc că admir din ce în ce mai mult disciplina și extraordinara lor putere de muncă.

— Ceea ce totuși nu înțeleg, reluă Lucia subiectul, este reticența exacerbată a unora dintre adulți de a învăța o limbă străină. Măcar acolo câteva cuvinte, pentru că m-am săturat să cer tot timpul ajutor unui translator, și atunci când nu-l găsesc, să inventez semne dintre cele mai ciudate pentru a mă face cât de cât înțeleasă.

Joseph o privi mai întâi pe ea și apoi îi întrebă pe toți:

— Există cineva printre noi care a încercat să învețe chineza? Ca să fiu sincer, eu nu am reușit și am avut norocul ca soția mea să învețe engleza.

Vădit dezamăgită, Lucia recunoscu:

— Am încercat dar… nu… nu am reușit.

— Vezi tu, i se adresă Dan, există oameni care realmente nu pot învăța o limbă mai dificilă, așa că hai să nu mai judecăm pe nimeni.

Nimeni nu mai spuse nimic, dar în sinea lor erau extrem de bucuroși că minunata limbă a lui Shakespeare urma să devină limbajul comun la care visase Dan, încă de la bun început, așa că lăsară capetele în jos pentru a-și ascunde zâmbetele de satisfacție.

***

Era ora prânzului și, în laboratorul observatorului, Dan îl asculta fascinat pe Li, care îi împărtășea, cu generozitate și înflăcărare, mici crâmpeie din genialitatea sa. Erau atât de concentrați încât nici nu observară că, de mai mult timp, în spatele lor stătea un tânăr asiatic. La un moment dat, plictisit de așteptare, acesta tuși scurt de câteva ori, iar într-un târziu, când cei doi își întoarseră uimiți privirile spre

el, se asigură încă o dată că ușa este bine închisă și apoi începu să spună într-o engleză acceptabilă:

— Trebuie neapărat să luați măsuri împotriva clanului fraților Chang.

— Poftim? întrebă Dan, siderat.

— Ce tot spui? întări Li nedumerirea amândurora.

Părând foarte speriat, acesta începu să le povestească cum, în urmă cu aproape un an, câțiva fermieri în frunte cu cei doi frați descoperiseră, cu totul întâmplător, într-o mică grotă aflată într-unul din pereții celui mai îndepărtat versant o comoară.

Dan se ridică în picioare și întrebă:

— O… ce?

— O comoară, repetă el, și pentru a exemplifica cât mai bine dimensiunile acesteia, desenă cu ambele brațe prin aer cercuri din ce în ce mai mari.

— Și? întrebară amândoi în cor.

— Și, continuă el din ce în ce mai alert, până la urmă nu știu ce s-a întâmplat între ei, însă rezultatul a fost că numai frații Chang și-au însușit tot ceea ce găsiseră.

— Nu înțeleg nimic, recunoscu Dan.

— Păi, cum nu înțelegi? se enervă tânărul. Este foarte simplu.

Văzând cât de nedumeriți continuau a fi cei doi, puse mâinile în șold și, fără a mai ține cont că și altcineva ar fi putut auzi, strigă cu putere:

— Nu vă dați seama cât de bogați au ajuns?

— Nu, răspunseră ei.

— Ei bine, aflați că au deja două depozite pline cu produse de tot felul și, în afară de asta, cei care primesc aur de la ei fac absolut toate muncile în locul lor.

Dintr-odată se opri și începu să vorbească atât de încet, încât cei doi se văzură obligați să se apropie de el până aproape a-l atinge.

— Se pare, le șopti el, că mai nou s-a format un nou clan care se zvonește că și-a propus să-i sprijine pe frații Chang pentru ca să devină conducătorii întregii comunități.

Ca o primă reacție, Dan izbucni în râs, însă, văzând cât de serios era Li, își reconsideră imediat atitudinea și începu să-l iscodească pe cel care părea a ști totul.

— Dar cum se face că până acum nimeni nu a spus nimic în Agora? Și dacă situația este atât de gravă, cum de nimeni nu a luat atitudine împotriva lor? întrebă el pe un ton autoritar.

— De frică, răspunse tânărul asiatic în șoaptă. Apoi se înclină de câteva ori în fața lor și se îndreptă spre ușă, dar, deși părea foarte grăbit, se opri și arătând cu mâna spre calculatoare, le spuse ușor în zeflemea:

— Sunt sigur că vă pricepeți mai bine ca oricine altcineva la astea, însă la oameni nu vă pricepeți deloc, și mă mir cum doi oameni atât de inteligenți nu pot înțelege că ceea ce se petrece este foarte grav și pune în pericol toate realizările noastre, ale tuturor?

Nu mai spuse nimic și, după ce se mai înclină de câteva ori, se strecură tiptil pe ușă, iar amândoi rămaseră atât de consternați încât nici nu observară când Horace intră foarte binedispus.

— Cine era tânărul care se furișa grăbit pe scări? întrebă el amuzat. Un potențial student?

Li îl invită să se așeze și, după ce îi povesti cu elocvență tot ceea ce aflaseră, îl întrebă ce părere are. Horace se gândi puțin, își răvăși energic părul și începu să râdă cu poftă, dar văzând că nimeni nu-i împărtășea deloc veselia, deveni deodată foarte serios și întrebă:

— Poate că sunt eu tâmpit și nu am înțeles bine… Dar la urma urmei, ce vor face cu tot acel aur?

Apoi, pentru că Dan îi aruncă una din celebrele sale priviri care prevesteau o înjurătură zdravănă, spuse cu hotărâre:

— Mergem la fermă. Acum.

— Poate ar fi mai bine, încercă Li să-i tempereze elanul, ca mai întâi să avem certitudinea că ceea ce ne-a relatat acel tânăr este adevărat. Poate că este nebun.

Horace nu mai ascultă până la capăt. Ieși în fugă din laborator și se avântă pe scări, iar ei neavând încotro se luară după el și în scurt timp toți trei se urcară în mașina care tocmai descărcase marfa în oraș și urma să se întoarcă la fermă. Pe drum căzură de acord că cea mai bună cale de rezolvare a acestei presupuse situații era cea diplomatică, așa că se hotărâră ca mai întâi să-i cunoască pe cei doi frați și numai după ce se vor convinge că tot ceea ce spusese tânărul era adevărat, să-i determine să pună la dispoziția întregii comunități tot ceea ce găsiseră. 0000

Ajunși la destinație, întrebară câțiva muncitori unde îi puteau găsi pe frații Chang, însă la auzul acestui nume toți se făcură nevăzuți. Dintr-odată, din spatele unui gard destul de înalt, își făcură apariția doi asiatici mici și îndesați.

— Ce treabă aveți cu ei? întrebă obraznic cel mai mic de statură.

Intrigat la culme de atitudinea acestuia, Li, uitând cu totul ceea ce stabiliseră pe drum, făcu câțiva pași înspre el și în limba lui maternă începu să-l tragă la răspundere. Brusc, celălalt se repezi la el cu vădita intenție de a-l lovi și instantaneu, cu o iuțeală ieșită din comun, Horace se interpuse între ei și cu o forță nebănuită îl pocni pe asiatic atât de tare, încât acesta căzu în genunchi.

— Să nu îndrăznești să dai în copilul meu, strigă el cu pumnii strânși, gata să-l lovească din nou.

Furios din cale afară, dar și inspirat de reacția celui care îl

crescuse, Li se năpusti pe celălalt și dintr-o singură lovitură îl puse la pământ. Apoi, frecându-și mâna deja înroșită, se apropie de Horace și cu ochii umezi îl întrebă cu cel mai blând și copilăresc glas:

— Tată, ești bine?

Era pentru prima oară când îi spunea tată și, copleșit de emoție, Horace se uită neajutorat la Dan. Între timp asiaticii se ridicaseră în picioare și abordând niște zâmbete schimonosite, începură să facă plecăciuni în fața lor. Atrași de conflict, își făcură apariția mai mulți lucrători și la vederea acestor presupuși martori, Dan se simți puțin mai confortabil. Le făcu semn să se apropie și după ce le explică motivul pentru care veniseră acolo, îi sfătui ca de acum înainte să-și înfrâneze dorința de îmbogățire pentru că, motivă el:

— În noua lume în care trăim, aurul nu mai are deloc valoare.

După ce Li termină de tradus, cei mai mulți aprobară din cap și forțați de împrejurări, cei doi Chang, deși nu păreau foarte convinși, se jurară cu jumătate de gură că vor duce la stupă principală atât aurul pe care îl mai dețineau, cât și toate bunurile agonisite. Lucrurile păreau să se fi aranjat, așa că pe drumul de întoarcere Dan propuse să-i adune pe toți colegii lor și împreună să decidă cum vor trebui să procedeze ca în viitor să nu mai existe asemenea situații. Înainte de a coborî din mașină, Dan îi privi pe Horace și pe Li, și, văzând că erau încă destul de tulburați, se gândi că n-ar fi rău să mai destindă puțin atmosfera.

— Așa tată, așa fiu, spuse el în glumă, iar după ce v-am văzut de ce sunteți în stare, am să încerc să stau cât mai departe de voi.

Se făcuse deja întuneric și, după încă o zi istovitoare, oamenii se îndreptau spre casele lor. În laborator toți membrii echipei, inclusiv soția lui Joseph, așteptau cu nerăbdare să afle motivul pentru care fuseseră convocați. Dan, încercând să nu omită nimic, le relată ceea ce se întâmplase și, după aceea, îi rugă să-și spună părerea. Ca o primă reacție, Joseph, deși îl privi cu o oarecare admirație, îi spuse lui Horace pe un ton mustrător:

— Nu te credeam în stare de așa ceva. Te cunosc de atâta timp, și totuși… să sari la bătaie?

— Hm, ripostă acesta imediat. Așteaptă să vezi ce vei fi tu în stare să faci pentru copilul tău.

Lucia, care de oboseală de-abia își mai ținea ochii deschiși, propuse să amâne găsirea unei soluții pe a doua zi.

— În niciun caz, refuză Dan. Ai uitat că poimâine avem adunare în Agora? Ce le vom spune tuturor?

Din cel mai îndepărtat colț se auzi glasul blând al lui Samuel:

— Eu cred că mica noastră comunitate a ajuns în faza în care are nevoie de o autoritate… de un conducător.

În liniștea perfectă care se lăsă, ca la un semn, toți își îndreptară

privirile spre Dan. Acesta îi privi uluit pe toți, apoi pe fiecare în parte și, după ce se convinse că erau cât se poate de serioși, începu să râdă.

— Adică, spuse el amuzat, voi vă gândiți că eu, așa cum mă cunoașteți voi, un simplu om de știință, aș putea face politică vreodată?

Nimeni nu schiță niciun gest. Nimeni nu spuse nimic și doar într-un târziu Samuel se apropie de el și îl bătu ușor pe umăr.

— Cu mult timp în urmă, un mare filosof ne-a avertizat că dacă oamenii inteligenți nu vor face politică riscă să fie conduși de proști.

— Este foarte interesant ceea ce spui, îl complimentă Mark, privindu-l cu admirație totală. Totuși aș vrea să știu de ce crezi că tocmai acum este momentul de a avea un conducător?

— Simplu, răspunse acesta. Experiența trăită în timpul dezastrului ne-a trezit la realitate și toți cei care am supraviețuit am realizat că ceea ce este cu adevărat important este…

— Viața însăși, murmură Helene.

Samuel înclină ușor capul în semn de aprobare și continuă:

— Odată ce am înțeles asta, am început să împărțim totul între noi, uitând de vechile metehne omenești. Însă acum, această așa-zisă comoară a deschis o mică portiță prin care au răzbit părțile cele mai întunecate ale firii umane și, din păcate, așa cum se pare, nici măcar Hypatia nu le-a putut îngropa definitiv.

Făcu o pauză și, după ce oftă prelung exprimând un regret imens, adăugă cu tristețe:

— Lăcomia… și obsesia ierarhiei, care, în rândul oamenilor, au existat și probabil vor exista întotdeauna. Și ținând cont de toate acestea, este aproape inevitabil ca, în scurt timp, să apară grupuri de interese care mai întâi se vor lupta pentru îmbogățire, iar ulterior pentru putere…

— Te rog să continui, îl îndemnă Dan.

Samuel îi cuprinse pe toți dintr-o singură privire și spuse cu glas stins:

— Aurul… Ascuns sub diferite nume, unele chiar cu nuanțe eroice menite să dea un sens glorios unor fapte în majoritate reprobabile de-a lungul istoriei noastre, aurul, repetă el pentru a scoate în evidență fața nefastă a acestuia, a făcut un număr uriaș de victime. A masacrat civilizații pașnice și a făcut ca frați și surori să se omoare între ei…

Speriată de tot ceea ce auzise, Florance îl strânse cu putere de mână pe soțul ei și spuse cu o voce tremurândă:

— Sper ca frații Chang să se țină de cuvânt și să aducă mâine tot aurul pe care eu propun să-l aruncăm în mare.

Samuel o privi ca pe un copil naiv și i se adresă direct:

— Dacă se vor ține de cuvânt, atunci de mâine noi cei de aici vom fi în mare pericol.

Această remarcă o trezi complet pe Lucia, care se ridică brusc în picioare și declară cu vehemență:

— Știm cu toții că numai datorită lui suntem în viață. Este deștept și bun organizator, așa că sunt convinsă că Dan va fi un foarte bun conducător.

Deși erau extrem de obosiți, entuziasmul ei îi amuză puțin, dar cum soluția se dovedi a fi pe placul tuturor, se ridicară și îi strânseră mâinile lui Dan. Acesta încercă din răsputeri să-i convingă, încă o dată, că nu el era omul cel mai potrivit, dar se opri când Horace îl bătu pe umăr și-i făcu un semn ștrengăresc cu ochiul, arătându-i ceasul. Într-adevăr, se făcuse foarte târziu și se văzu obligat să admită că nici el nu mai era în stare de nimic.

— Mai vorbim noi despre asta, spuse el totuși, înainte de a suspenda adunarea, dar să nu uitați că poimâine va trebui să avem soluția în buzunar.

Tocmai se pregăteau să plece când, dintr-odată, Li, care până atunci păruse total dezinteresat de discuția purtată, strigă cu putere:

— Niciunul dintre voi nu-i cunoașteți pe asiatici așa cum îi cunoaștem eu și soția lui Joseph, și de aceea vă garantez că, indiferent de ceea ce le veți explica, nu vor înțelege nimic.

Cea menționată lăsă capul în jos, iar ceilalți, cunoscând capacitățile acestui tânăr, se întoarseră din drum și îi acordară întreaga atenție. Din numai câțiva pași, Li ajunse în mijlocul încăperii și, dominându-i pe toți de la înălțimea lui impresionantă, spuse cu hotărâre:

— Să nu uitați că, raportat la numărul total al populației comunității noastre, ei sunt majoritari și de aceea vă propun ca poimâine să nu le expuneți nicio soluție, indiferent cât de bună ar fi ea din punctul vostru de vedere. Ideal ar fi doar să le comunicați că Avelt se va întoarce în curând, iar atunci când va sosi îl veți pune la curent cu ceea ce s-a întâmplat și doar el va fi cel care va decide soarta celor care au greșit.

— Asta sună a amenințare, îi puse în vedere Andrei, căruia oricum propunerea de a-i speria cu întoarcerea lui Avelt i se păruse puțin cam naivă.

— Așa și trebuie, ripostă Li, pentru că în pofida agresivității de care au dat dovadă, în realitate, frații Chang sunt niște fricoși și lași.

— Poate că ai dreptate, spuse Joseph, dar după ce se gândi o clipă adăugă: Dar asta ar însemna ca pentru prima oară să-i mințim pe cei care au avut întotdeauna încredere în noi.

Horace sări imediat în apărarea băiatului său:

— Chiar și așa, nu este o idee rea și cred că ar trebui să o luăm în considerație.

Simțind că Dan îl privea oarecum bănuitor, Li se retrase tăcut la

locul său și se concentră pe ecranul calculatorului. Se făcuse foarte târziu și epuizarea își puse fatala ei amprentă pe fețele tuturor. Cu mers greoi, membrii echipei lui Dan părăsiră stupă principală cu gândul la un binemeritat somn.

Așa cum stabiliseră, a doua zi, după terminarea activităților cotidiene, se adunară în laborator și, după ce fiecare își expuse părerea, Dan, ca de obicei, trase concluziile:

— Mă bucur că gândim la fel. Așa vom face. Mai întâi le voi relata, fără a le ascunde absolut nimic, toate evenimentele exact așa cum s-au petrecut și apoi voi supune la vot propunerea noastră.

Li încercă să intervină, dar Horace îi făcu un gest discret prin care îi sugeră să-și înfrâneze orice intenție.

— Să sperăm, spuse Joseph, că va fi bine primită și mai ales bine înțeleasă.

— De ce n-ar fi? sări Mark ca ars. Oricum ideea pe care a avut-o Florance, de a arunca tot aurul în mare, mi se pare mult mai bună decât cea de a-l împărți în mod egal între noi toți. Comoara asta trebuie să dispară ca nu mai ispitească pe nimeni niciodată.

Spiritele începură să se agite și exact când discuția era pe cale să se transforme într-o dispută, o voce nebănuit de puternică acoperi micul vacarm.

— Înainte de a vă hotărî ce vom face cu nenorocirea aia, vreau să vă aduc aminte că până acum frații Chang nu s-au ținut de cuvânt și nu au adus nimic, le puse în vedere Samuel.

Dintr-odată se făcu liniște. Toți îl priviră perplecși și abia într-un târziu Florance întrebă stupefiată:

— Nu l-au adus?… Și ce vom face?

— Nu vă speriați, încercă Dan să-i liniștească. Sunt sigur că propunerea noastră va fi votată în unanimitate și toți cei care dețin aur îl vor preda de bunăvoie.

Pentru cei mai mulți dintre ei această previziune era cât se poate de logică și firească, așa că răsuflară ușurați și, convinși că a doua zi lucrurile urmau să se petreacă exact cum spusese Dan, plecară optimiști spre locuințele lor.

Rămas singur, Li coborî pe terasă și de acolo, privindu-i cu nostalgie pe cei pe care îi iubea și îi admira atât de mult, spuse încet:

— Sunt atât de inteligenți și atât de naivi, în același timp. Oare cum de nu-și dau seama că mâine va ieși un fiasco total? Sper ca…

Un zgomot ciudat îi întrerupse gândul, iar el privi iscoditor de jur-împrejur și după o clipă zâmbi liniștit. Fusese doar un pescăruș rătăcit în noapte.

***

În zorii zilei, Dan, care în pofida oboselii nu reușise să doarmă aproape deloc, se spălă și se îmbrăcă cu grijă, încercând să nu facă niciun zgomot. Îl privi pe Daniel, care dormea în brațele mamei sale, și ca de fiecare dată această scenă îi declanșă o emoție de nedescris. Pe vârful picioarelor, se apropie de ei, îi sărută și apoi ieși îngândurat din casă. Pe drum își revizui în amănunt discursul pe care urma să-l țină și, după ce consideră că va fi destul de elocvent și că toți vor fi de acord cu el, se îndreptă hotărât spre locul adunării.

Deși era încă foarte devreme, în piața Agora se adunaseră deja mai mulți oameni care discutau aprins. El se opri și îi salută politicos, dar văzând că nimeni nu-l luă în seamă, se strecură printre ei și se duse direct în laborator. Acolo îl găsi doar pe Li, ale cărui cearcăne vorbeau de la sine, și îi spuse tare bună dimineața, dar neprimind niciun răspuns, zâmbi înțelegător și se gândi că poate așa sunt cei atinși de genialitate… mai speciali. După câtva timp sosiră și ceilalți, inclusiv Helene, supărată foc pe soțul ei pentru că o lăsase să doarmă prea mult, iar Joseph intră ultimul și spuse ușor intrigat:

— Ați văzut câți s-au adunat la ora asta? Parcă sunt mai mulți decât de obicei și par foarte agitați. Am văzut câțiva care…

Nu apucă să termine pentru că de afară se auziră strigăte puternice. Dan îi privi surprins și apoi o luă la fugă pe scări. Ceilalți îl urmară imediat și, după doar câteva clipe, toți ajunseră pe terasă de unde începură să urmărească neputincioși un spectacol de neînțeles.

Pe splendida peluză a parcului, mulțimea se împărțise deja în câteva grupuri care se amenințau reciproc, iar în mijlocul tuturor cei doi frați Chang, protejați de mai mulți bărbați înarmați cu bâte și pietre, urlau cu putere. Aparent, pe ici, pe colo mai existau și alți adepți ai lor care încercau din răsputeri să li se alăture, croindu-și cu brutalitate drum către ei. În Agora erau un vacarm de nedescris și o dezordine cum nu mai fusese niciodată. Căutând ajutor, Dan aruncă o privire disperată spre versantul pe care de ani de zile era obișnuit să vadă cele două nave staționare, dar când observă că acestea dispăruseră simți cum pământul îi fuge de sub picioare. Horace îi sări imediat în ajutor și îl sprijini, iar Li, dând dovadă de o remarcabilă prezență de spirit, le obligă pe cele patru femei să urce iute în laborator.

— Să stați aici, le ordonă el și apoi li se alătură în grabă celor de pe terasă.

Înconjurat de colegii săi, Dan începu să-și revină și pe măsură *ce* urmărea cum debandada lua proporții, îndoielile începură să-i dea târcoale: „Oare toți ceilalți știau deja ceea ce ei de-abia aflaseră? Oare se ajunsese chiar atât de departe? De fapt, ce se întâmplă?“ Un val imens de căldură îi cuprinse întreg corpul, prevestind un atac de panică, dar spre marea lui surprindere, dintr-odată o forță interioară îi

împinse la suprafață adevărata sa personalitate. Își lipi amplificatorul pe gât și strigă „Liniște” cu o asemenea determinare, încât vocea lui acoperi tot vacarmul.

Instantaneu se lăsă o liniște aproape nefirească și Dan răsuflă ușurat, convins că este momentul să-și înceapă discursul. Trase aer adânc în piept, însă nu apucă să spună nici măcar un cuvânt pentru că unul dintre frații Chang, cu o iuțeală extraordinară, se desprinse din mijlocul taberei sale și se apropie de stupa principală. Se opri chiar în fața intrării și, privind cu ură în sus, strigă ceva și aruncă cu un bolovan înspre cei de pe terasă.

Ca o scânteie, acest gest reaprinse spiritele și haosul puse iarăși stăpânire pe întreaga Agoră. Bărbații loveau fără milă, în dreapta și în stânga, iar femeile urlau disperate încercând să-i despartă. La un moment dat, o tânără primi o lovitură atât de puternică, încât se dezechilibră și căzu la pământ. O pată roșie îi acoperi fața, iar Dan, la vederea sângelui, realiză că lucrurile scăpaseră total de sub control și, în ultimă instanță, se hotărî să pună în aplicare propunerea lui Li.

— Avelt va sosi în curând, strigă el. Avelt va sosi în curând.

Din nefericire, apelul său nu păru să impresioneze pe nimeni, iar conflictul începu să escaladeze într-un ritm vertiginos și din ce în ce mai periculos.

— Lasă-i, îi spuse Li, apucându-l strâns de braț. Este prea târziu, îl trase cu forța spre scară și strigă la ceilalți:

— Veniți repede după noi!

În doar câteva secunde, toți ajunseră în laborator și îngroziți îl priviră pe Dan. Helene și Florance, cu gândul la copiii lor, tremurau și plângeau în hohote, iar soția lui Joseph din instinct matern își proteja abdomenul cu ambele mâini. Lucia, căzută în genunchi, spunea rugăciuni, iar Samuel încerca fără succes să calmeze spiritele. Pentru că urletele și zgomotele provocate de lovituri se auzeau din ce în ce mai tare, Dan consideră că era cazul să ia măsuri de protecție. Așa că strigă cu putere:

— Mark, Andrei, blocați intrarea!

Aceștia se executară imediat, însă, cu toate acestea, când în ușă se auziră bubuituri, tensiunea atinse cote maxime. Toți se strânseră în mijlocul încăperii și cu ochii închiși se așteptau la ceea ce putea fi mai rău, dar, ca prin minune, se făcu o liniște de-a dreptul suspectă. Nu se mai auziră niciun strigăt și nicio bufnitură. Nu se mai auzi nimic. Se priviră unul pe celălalt câteva minute bune și pentru că liniștea persista, Dan, cu mâinile tremurânde, deblocă ușa și o întredeschise. Văzând că afară nu era absolut nimeni, îndrăzni să iasă.

— Voi rămâneți aici, le spuse el cu fermitate.

Cu mare precauție, începu să coboare scările, iar ceilalți, deși fuseseră avertizați să nu o facă, se luară iute după el. Adunați pe

terasă, se uitară cu stupoare la mulțimea prăfuită și însângerată care pur și simplu încremenise cu capetele date pe spate.

Pe cer, opt discuri strălucitoare stăteau suspendate în aer și, dintr-odată, una dintre ele se roti de câteva ori în jurul axei, emise lumini multicolore și apoi aterizâ în același loc de unde plecase în urmă cu aproape zece ani nava lui Avelt. Celelalte se îndepărtară încet și, după ce efectuară aceleași manevre, se așezară pe sol la marginea orașului.

Dan se uită lung la Li, iar bănuiala care-i încolțise în minte cu două zile înainte deveni certitudine: „Știa că se va întoarce astăzi“, gândi el.

Într-un târziu, fanta se deschise și, mai impunător ca niciodată, cel mult așteptat își făcu apariția. Ca și cum până atunci nu se întâmplase nimic, mulțimea izbucni în urale și aplauze. Majoritatea femeilor căzură în genunchi, iar lacrimile de durere făcură loc celor de bucurie.

Probabil că sub imperiul vinovăției membrii clanului Chang și toți acoliții acestora se aruncară cu fețele la pământ, rânjind penibil. Avelt ridică brațele și când se făcu liniște, în doar câteva cuvinte, își exprimă regretul că lipsise atât de mult. Fără a mai spune altceva, îi cuprinse pe toți dintr-o singură privire plină de reproș și apoi, cu inconfundabilul său mers plutitor, se îndreptă spre stupa principală. Șocați de brusca răsturnare a evenimentelor și fericiți că scăpaseră ca prin urechile acului de un uriaș pericol, cei de pe terasă coborâră în grabă pentru a-l întâmpina, iar când se întâlniră în fața scheletului fostului observator, îi strânseră mâinile cu bucurie amestecată cu o mare recunoștință. După aceea, spre surprinderea lor, Avelt le propuse să urce în laborator și odată ajunși acolo, fiecare ocupă câte un scaun și așteptă cu nerăbdare să afle ce dorea acesta să le spună. Ca de obicei, încercând să fie o gazdă cât mai bună, Lucia îi zâmbi și îi oferi un suc de fructe foarte proaspăt.

— Este mult mai bun decât cafeaua, remarcă el după ce goli paharul.

Toți izbucniră în râs, iar Dan remarcă cu stupoare în sinea lui: „Parcă nu a lipsit nici măcar o zi. Pare a fi același, și totuși…“

Dintr-odată, Avelt se ridică și, după ce își înfășură grațios mantia în jurul corpului, declară solemn:

— Vă felicit pentru tot ceea ce ați realizat. Așezarea comună arată minunat și știu că în prezent reușiți prin forțe proprii să fiți aproape autonomi, dar ceea ce m-a impresionat cel mai mult este rezistența de care ați dat dovadă.

„Este un compliment sau este rezultatul unui experiment?” se întrebă Horace în gând. Între timp, extrem de emoționat, Li se apropie timid de Avelt și fiind sigur că acesta nu-l mai recunoștea, îi întinse mâna și se recomandă:

— Eu sunt Li, spuse el cu vocea sugrumată.

Acesta îl măsură din cap până în picioare și, după ce îi aruncă o

privire plină de înțeles lui Dan, zâmbi, îi strânse mâna tânărului și îi spuse sec:

— Știu.

— Ne bucurăm nespus că te-ai întors, interveni Dan, pentru a nu lăsa loc altor comentarii. Sper că misiunea pe care ai avut-o a fost un adevărat succes.

— Nu tocmai.

Acest răspuns la care nimeni nu se așteptase îi făcu să-l privească uimiți, iar Dan, chiar dacă ar fi dorit să afle cât mai multe amănunte, își înfrână curiozitatea și continuă curtenitor:

— Sperăm că de această dată vei sta mai mult timp cu noi.

Avelt ezită, iar Horace, profitând de acest moment, nu pierdu ocazia și îi puse întrebarea care de altfel îi măcina pe majoritatea dintre ei:

— Dar cum se face că v-ați întors tocmai astăzi?

Deși se așteptau ca Avelt să-și înceapă fascinantul spectacol al transformărilor fizice, de această dată nu se întâmplă nimic și uimiți începură să se privească unul pe celălalt. Acesta râse, dar nici pe departe tot atât de zgomotos ca până atunci și răspunse cu seninătate:

— Cele două echipaje staționare ne-au comunicat că, de câtva timp, au detectat mișcări dezordonate în activitatea neuronală a unora dintre cei salvați, așa că…

Horace simți cum i se ridică părul pe cap și își mușcă buzele, pentru a le împiedica să se deschidă și să-i exprime gândurile. Până la urmă, nu rezistă să-i pună în vedere că el nu era atât de tâmpit încât să creadă în coincidențele care se repetă, așa că îl întrerupse și, pe un ton de-a dreptul sarcastic, îi preluă ideea din zbor:

— … Voi erați pe aproape și ca de obicei ați intervenit la timp pentru a ne ajuta…

Toți încremeniră, dar Avelt îl privi cu o asemenea indiferență, încât Horace făcu un adevărat exercițiu de voință pentru a se abține de la a-și continua etalarea perspicacității. Totuși, profitând că, între timp, Joseph pusese deja o întrebare sterilă dar salvatoare, se apropie de Dan și îi șopti cu răutate:

— Ia uite. De data asta nu și-a mai ciufulit solzii și nu a mai făcut nici ca un cameleon speriat…

Dan schiță un zâmbet subtil, recunoscând în acest fel că remarca lui Horace era cât se poate de îndreptățită și, mai mult decât atât, i se părea normal ca, după tot ceea ce aflaseră despre „marele salvator“, amândoi să devină suspicioși. Cu toate acestea, încercă să-l tempereze și îi șopti la rândul său:

— Nu trebuie să ne schimbăm atitudinea față de el. Ai grijă!

Între timp, întreaga echipă pactizase în mod tacit cu Joseph și reușise deja să-i deturneze lui Avelt atenția pe alte subiecte. Pe rând,

fiecare îi prezentă pe scurt un raport al realizărilor personale, iar când terminară, Dan le mulțumi dintr-o privire și apoi îl puse la curent cu extraordinarele realizări ale întregii comunități, neuitând să menționeze ajutorul de neprețuit pe care îl primiseră, în mod constant, de la echipajele staționare. La sfârșit zâmbi protocolar și se așeză însă, remarcând privirile contrariate ale colegilor săi, înțelese că, deși ocolise cu bună știință problema de curând ivită, trebuia să-i spună lui Avelt adevărul. Încercând pe cât posibil să minimalizeze amploarea evenimentelor, îi povesti pe scurt cum frații Chang descoperiseră o oarecare cantitate de metal prețios și cum din această cauză apăruseră disensiuni în rândul populației, disensiuni care culminaseră cu o mică revoltă.

— Din nava mea am văzut tot, spuse Avelt, spre surprinderea tuturor. Am asistat la acte de o violență inexplicabilă, dar ceea ce m-a intrigat cel mai mult a fost că unele dintre ele erau aparent îndreptate împotriva voastră. De ce?

Așteptă câteva momente un răspuns, dar cum nu primi niciunul, se ridică și se îndreptă spre ieșire. Se opri în dreptul ușii și, după ce le aruncă o privire iscoditoare, le spuse cu dezamăgire:

— Păcat…

Dan interveni imediat:

— Ai dreptate, spuse el lăsându-i pe ceilalți perplecși. Într-un fel a fost și vina noastră pentru că, dacă de-a lungul timpului am fi încercat să ne apropiem mai mult de ceilalți, poate că unii ar fi avut curajul să ne spună de la bun început ce probleme apăruseră și în mod sigur nu s-ar fi ajuns niciodată atât de departe.

— Dar faptul că ne ocupam de copiii lor nu a fost suficient pentru a le câștiga încrederea? întrebă Lucia, în perfectă legitimitate.

Din colțul laboratorului unde se retrăsese, se auzi vocea lui Li:

— V-am spus că nu toată lumea este ca voi…

Avelt îl privi cu admirație și apoi îi spuse lui Dan că ar dori să discute cu el în particular. Acesta îl urmă și, după ce ușa se închise în urma lor, Helene începu să-și frângă mâinile zgomotos:

— Sper, spuse ea cu glas stins, că nu-l va învinovăți pe soțul meu pentru tot ceea ce s-a întâmplat.

— Nici vorbă, interveni pe un ton tendențios Horace. Ei doi sunt foarte buni prieteni. *N”est pas?*

Mulțimea încă nu părăsise Agora și la vederea celor doi izbucniră iarăși în aplauze. Își croiră cu greu drum printre ei și abia după ce ajunseră în interiorul navei și fanta se închise în urma lor Dan răsuflă ușurat la gândul că, din acel moment, echipa lui era în siguranță.

— Vreau să-ți arăt ceva, spuse Avelt.

— Care în mod sigur este foarte interesant, completă Dan cu un zâmbet larg pe față.

Din podea începură să apară câteva globuri foarte luminoase, iar din pereți țâșniră o multitudine de fascicule multicolore. Globurile își măriră treptat dimensiunile, iar membrii echipajului, apăruți ca prin minune, se poziționară în jurul acestora. Avelt îl invită pe Dan să se așeze cât mai confortabil în fotoliu și îi spuse:

— Ceea ce vezi sunt pregătirile necesare pentru un zbor orbital.

Făcu o mică pauză și întrebă:

— Sper că ești de acord?

„Un zbor în jurul Pământului cu o navă extraterestră", se gândi Dan. Asta ar însemna împlinirea celei mai arzătoare dorințe pe care o avusese vreodată. Ar fi materializarea visului pe care îl avea încă din copilărie. De altfel, recunoscu el în sinea lui, de când îl cunoscuse pe Avelt se gândise de mii de ori cum ar fi să trăiască o asemenea experiență, însă nu îndrăznise niciodată să-i ceară așa ceva. Acum, când i se oferea această posibilitate, îi venea pur și simplu să sară în sus de bucurie și, dominat de un entuziasm debordant, strigă cu putere:

— De-abia aștept!

Avelt îl privi ușor amuzat de felul infantil în care se manifestase. Apoi închise ochii, își sprijini mâinile pe cotierele fotoliului care instantaneu se transformară în adevărate panouri de comandă și, cu degetele sale fine, lungi și extrem de dextere, începu să atingă simbolurile luminoase de pe acestea. Nava se desprinse încet de la sol și, pe măsură ce se ridica, Dan începu să aibă o senzație de greață din ce în ce mai puternică, ce se oprea dureros într-un nod imaginar din gât.

Avelt deschise ochii și văzându-l atât de palid încercă să-l liniștească:

— Ceea ce simți este o reacție firească a fiziologiei tale la manevrele ce fac parte din procedeul de anulare a gravitației. În scurt timp te vei obișnui și te vei simți mult mai bine, dar dacă vrei, ne putem întoarce.

Trecuseră deja câteva minute bune și nu se simțea deloc mai bine, însă nu ar fi renunțat nici dacă cineva i-ar fi spus că în scurt timp avea să moară. Așa că trase aer adânc în piept, își schimonosi fața într-un zâmbet forțat și strecurându-și glasul pe lângă nodul imaginar, reuși să șoptească:

— Fii liniștit. Sunt bine. Sunt foarte bine.

Brusc, podeaua deveni transparentă și din cauza acestui nou șoc, Dan uită de greață și se ancoră cu putere în fotoliu.

— Acum ne aflăm la limita superioară a atmosferei, explică Avelt calm. În curând vom începe zborul propriu-zis.

De-a lungul întregii sale vieți, Dan ascunsese cu mare abilitate fobia sa de înălțime, dar văzând cât de liniștiți erau toți cei din jurul

său, se gândi că numai înfruntând-o ar putea scăpa de ea. Deodată, totul începu să se învârtă în jurul său și închise ochii. După câteva clipe se hotărî să-și înfrângă teama pentru totdeauna și, după ce se mobiliză, deschise ochii, iar când privi în jos noua înfățișare a Terrei îi tăie respirația. Totul era acoperit de ape și numai pe ici, pe colo se zărea cu greu câte o mică suprafață de uscat. La un moment dat, nava coborî deasupra uneia dintre acestea și rămase suspendată.

— Aici, spuse Avelt, așa cum vezi, natura și-a revenit în mare măsură și în urmă cu doi ani echipajele noastre au adus în acest mediu toate animalele sălbatice pe care am reușit să le salvăm.

Dan își atinse fruntea cu mâna, semn că uitase iarăși de existența acestora. Îi părea sincer rău, dar în mod evident era prea târziu.

— Nu trebuie să te învinovățești, îi ghici el gândurile. Doar am stabilit de la bun început că noi ne vom ocupa de ele.

Nava luă iarăși altitudine și, după un zbor scurt, coborî deasupra unei alte zone de uscat, ceva mai mare decât prima.

— În viitor, acest loc, explică Avelt, va putea fi considerat ca o variantă de rezervă.

— De rezervă?

— Da, pentru că atunci când numărul populației va depăși posibilitățile naturale ale zonei în care trăiți, o parte dintre ei vor putea migra aici, unde condițiile sunt similare și suprafața este mai mare. De altfel, continuă el, pe măsură ce apele se vor mai retrage, aceasta insulă se va lărgi considerabil.

Nava se ridică vertiginos și în scurt timp ateriză în același loc din care decolase.

— Să nu uiți ce ți-am arătat, spuse Avelt. De altfel, îți voi da toate coordonatele acelor zone.

Dan nu-și revenise complet din starea de disconfort pe care o avusese pe întreaga durată a călătoriei, dar chiar și așa, sfatul acestuia îl irită cumplit. „Ce să nu uit, se întrebă el, că din frumoasa noastră planetă n-a mai rămas aproape nimic? Că zona în care trăim, văzută de sus, arată ca un fir de ață ce se pierde într-un imens ocean?“ Nu-și imaginase niciodată că dezastrul provocat de Hypatia avusese asemenea dimensiuni, așa că răspunse cu tristețe:

— Da… Da…

Apoi simți iarăși cum acel val amenințător de căldură îi cuprinde întreg corpul, dar de această dată nu-l mai putu controla și o mânie cumplită puse stăpânire pe el. Fără să se mai gândească la repercusiuni, așa cum făcuse până atunci, strânse pumnii și privindu-l fix în ochi, îl întrebă direct:

— De ce ne-ați atacat? De ce ne-ați distrus? Și, mai ales, continuă el din ce în ce mai pătimaș, de ce ne-ați mai salvat pe noi, câțiva amărâți, care din cauza voastră am pierdut tot ceea ce aveam?

Avelt se ridică, se apropie de Dan și, după ce lăsă capul în jos, îi puse o mână pe umăr.

— Prietene… îi spuse el încet.

Fără a mai ține cont de absolut nimic, Dan sări din fotoliu și strigă cu toată puterea:

— Acum mă numești prieten? Tu, care atunci când ai explicat ce înțelegi prin prietenie mi-ai lăsat impresia că vorbeai despre relația dintre două dispozitive cibernetice? Tu, arătă el amenințător cu degetul spre Avelt. Tu care ai în compoziția ta structuri identice cu cele pe care le conținea acel corp cosmic… sau mai bine zis arma pe care ați folosit-o împotriva noastră?

Se opri pentru a-și trage sufletul, și pentru că celălalt nu spunea nimic, cu un rictus pe buze, se dezlănțui în adevăratul sens al cuvântului:

— Și mai mult decât atât, atacul vostru a fost unul mișelesc, pentru că v-ați folosit de un biet meteorit pentru a ne lua prin surprindere.

Se opri iarăși, iar rictusul se transformă într-un râs nervos. Așteptă câteva clipe și, după ce își mai veni puțin în fire, continuă pe un ton fals liniștit:

— De fapt, cu ce drept ne-ați atacat? V-am făcut noi ceva? Am venit noi și v-am atacat primii? Am pus noi cumva în pericol echilibrul galaxiei?

Câțiva membri ai echipajului își făcură apariția, însă Avelt le făcu un semn scurt din cap care îi determină să se retragă iute. Dan își șterse sudoarea de pe față și ceru ceva de băut. Însuși Avelt dispăru și se întoarse imediat cu un recipient plin. Așteptă ca acesta să-l golească, se așeză și, după ce mai așteptă câteva clipe, spuse aproape în șoaptă:

— Îmi pare sincer rău, dar nu a fost decizia mea.

Dan scăpă recipientul din mână și îl privi dezamăgit. Încă de la bun început bănuise că acesta era crudul adevăr, însă undeva… într-un mic loc din sufletul său păstrase speranța că se înșela. Acum, după ce Avelt recunoscuse că atacul fusese opera lor, deziluzia era atât de mare, încât își acoperi fața cu mâinile pentru a-și ascunde lacrimile.

— Îmi pare rău, repetă acesta. Dar să știi că adevărul este mult mai complicat…

Pentru prima oară de când se cunoșteau, lui Dan i se păru că vocea acestuia avusese inflexiuni umane. „Nici reacțiile lui nu mai sunt tot atât de artificiale și impresionante ca înainte, continuă el să-l analizeze în gând. Nici ochii, nici pielea nu-și mai schimbă culorile, și vorba lui Horace: nu-și mai ciufulește nici solzii. Oare ce s-a întâmplat cu el? Oare este același cu cel pe care l-am întâlnit în urmă cu zece ani?” se întrebă el, și pe baza noilor constatări, Dan, care după tirada sa și mai ales după răspunsul primit avusese de gând să părăsească

nava cât mai repede, se hotărî să rămână. Avelt îl privi lung, parcă încercând să-l pregătească pentru ceea ce urma și într-un târziu declară pe un ton cât se poate de grav:

— Ei au atacat primii.

— Ei…? întrebă Dan siderat.

— Ei, repetă el ridicând tonul. Ei, cei care trăiau ascunși aici de mii de ani.

— Aici, pe Pământ? Despre ce vorbești?

Văzând expresia de perplexitate de pe fața acestuia, Avelt trase aer adânc în piept și începu să-i explice:

— De fapt, lumea lor era sub pământ, dar fiind extrem de asemănători cu voi, ieșeau des la suprafață și se amestecau în mulțime fără a se face remarcați.

Această poveste i se păru lui Dan atât de aiuristică, încât pentru a spulbera orice suspiciune de absurditate întrebă:

— Poate că nu am înțeles eu bine. Vrei să spui că în interiorul planetei noastre trăia o civilizație aparent foarte evoluată despre care noi habar nu aveam?

Avelt zâmbi ușor, îl privi cu subînțeles și îi răspunse scurt:

— Nu tocmai.

În mod cu totul surprinzător, Dan nu analiză în profunzime acest răspuns, pentru că cele două cuvinte pe care le luase doar ca atare îi declanșaseră o ușoară stare de confuzie. „Adică Agartha, Shambala și muntele Meru nu fuseseră doar povești? Deschiderile polare descrise de generalul Byrd în celebrul său jurnal nu fuseseră doar niște baliverne?“ se întrebă el în gând.

Dintr-odată, simți cum starea de confuzie începe să-l afecteze fizic, generându-i o stare de slăbiciune nefirească, și disperat privi în jurul său, căutând un punct de sprijin imaginar de care să-și poată ancora întreg raționamentul.

— Ești bine? întrebă Avelt văzându-l dezorientat.

Această binevenită intervenție îl readuse la realitate și regăsindu-și echilibrul psihic, reuși să-și ordoneze ideile, iar într-un târziu îi răspunse:

— Cum aș putea să fiu bine după ce am aflat că de fapt cei pe care eu și colegii mei îi căutam în spațiu trăiau liniștiți printre noi?

Dintr-odată, starea de nesiguranță îl cuprinse iarăși, așa că se opri și se uită de jur-împrejur. Apoi îl privi pe cel din fața sa, iar pentru a scăpa de orice îndoială, îl întrebă:

— Bănuiesc că veneau din spațiu?… Nu?

Brusc, Avelt deveni foarte serios, iar după ce păstră câteva momente de tăcere, începu să povestească:

— Cu mult timp în urmă, pe planeta Brozia, care orbita o stea identică cu a voastră aflată în apropierea centrului galaxiei, trăia o

civilizație extraordinară, dar pentru că la un moment dat densitatea populației crescuse alarmant, iar tehnologia le permitea, brozii s-au extins pe o altă planetă foarte asemănătoare cu a lor. La început au fost extrem de pașnici, iar cei pe care i-au găsit acolo, dând dovadă de multă bunăvoință, le-au înțeles motivele și i-au acceptat. Cu timpul însă, necesitatea de extindere s-a transformat în lăcomie, iar lăcomia i-a făcut să devină o specie expansionistă și rând pe rând au invadat zeci de alte lumi, anihilând tot atâtea civilizații.

Avelt se opri, oftă prelung și continuă pe același ton trist:

— În fața unei asemenea situații ce se contura din ce în ce mai mult ca o adevărată amenințare, noi ceilalți ne-am coalizat și am constituit o alianță condusă de Marele Consiliu, format din cei mai de seamă reprezentanți ai fiecărei specii participante. Din păcate, războaiele care au urmat au avut o asemenea anvergură, încât pierderile suferite de ambele părți au fost incomensurabile.

Se opri și oftă iarăși, dar de această dată întregul său chip exprimă în același timp indignare și profundă dezamăgire. Dan îl privi oarecum contrariat, întrebându-se la modul cel mai serios dacă nu cumva acesta glumise povestindu-i scenariul celebrului film *Star Wars*. „Doamne, se gândi el, unde este Horace să-l pună puțin la punct?“ Totuși, înainte de a râde pentru a arăta că îi aprecia umorul, strânse cu putere cotierele fotoliului, iar când simți că degetele încep să-l doară, îl mai privi încă o dată și observând cât de serios era, realiză imediat că nu avea niciun motiv să-i pună la îndoială cuvântul.

— Până la urmă, îi întrerupse Avelt gândurile, am reușit să-i izgonim de pe planetele pe care le invadaseră, iar la sfârșit, pentru a-i pedepsi pe măsura vinovăției, am distrus complet Brozia.

Spunând acestea, se ridică în picioare, își împreună mâinile la spate și, după ce lăsă capul în jos, începu să se plimbe agale prin interiorul navei. Părea extrem de afectat, așa că Dan, urmărindu-l doar cu privirea, îi respectă tăcerea, așteptând totuși cu nerăbdare să ajungă la partea care îl interesa cel mai mult. Ca de obicei, Avelt, parcă ghicindu-i gândurile, își reluă locul și continuă:

— După aceea, o lungă perioadă, în Galaxie a domnit pacea, iar din această cauză nimeni nu a bănuit că o mică flotă de-a lor reușise să scape și… să se ascundă aici.

Parcă și mai tulburat decât până atunci, suspină atât de uman, încât Dan rămase profund uimit. Apoi, profitând de această scurtă pauză, încercă să-și lămurească îndoielile prin prisma celor aflate de curând. „Deci tot ceea ce consideram noi a fi fenomene stranii și toate obiectele neidentificabile pe care le observam cu scepticism, toate acestea proveneau chiar de pe Pământ și erau dovezi reale ale existenței unei alte civilizații printre noi.“ Ajungând la această concluzie, zâmbi cu amărăciune și spuse încet, ca pentru sine:

— Deci Agartha exista cu adevărat.

Avelt tresări instantaneu și întrebă mai contrariat ca niciodată:

— Ce ai spus?

— Agartha, repetă Dan, lumea din interiorul Pământului.

— Așadar, spuse acesta cu dezamăgire în glas, Marele Consiliu nu s-a înșelat.

— Nu înțeleg la ce te referi.

— Ei bine, răspunse el, atunci când ai declarat cât de uimit ești să afli că o altă civilizație trăia printre voi, fără ca măcar să aveți habar, eu ți-am răspuns „nu tocmai“, însă de-abia acum bag de seamă că nu ai înțeles la ce mă refeream…

Dan încercă din răsputeri să-și aducă aminte de acel „nu tocmai“, însă nu reuși, așa că, hotărât să fie mai atent de acum încolo, își ceru scuze și îl rugă să-i explice adevăratul sens al acestor două cuvinte.

— Agartha, spuse el privindu-l fix în ochi, a fost prima planetă pe care brozii au ocupat-o, iar faptul că tu îi cunoști numele nu face decât să-mi spulbere îndoielile.

Dan înțelese imediat că cel din fața lui insinua la modul cel mai serios cu putință că ar fi existat o colaborare între brozi și unii dintre pământeni, însă, cum această idee i se păru de-a dreptul aberantă, se grăbi să disculpe întreaga specie umană:

— Dar Agartha este doar o legendă, iar numele poate fi o simplă coincidență.

— O coincidență? întrebă Avelt ușor iritat. Și legenda asta de unde o știi, de la niște oameni care o știau de la alți oameni, care în mod evident știau de existența acestei lumi… Și bănuiesc că ești de acord cu mine, continuă el din ce în ce mai încruntat, că orice legendă, chiar dacă este alterată de trecerea timpului, nu este niciodată doar rodul unei imaginații foarte bogate. Întotdeauna are la bază fapte și personaje reale, chiar dacă dimensiunile acestora sunt uneori denaturate.

Acest raționament absolut imbatabil îl zdruncină puternic pe Dan, determinându-l să se ridice în picioare și să se plimbe agitat în jurul fotoliului. Dintr-odată în mintea lui toate aceste informații începură să se amestece și. Să-l pună într-o situație extremă. „Totuși ceva parcă lipsește, se gândi el, ceva…“

Se opri brusc în fața lui Avelt și privindu-l de sus, întrebă:

— Brozii s-au împerecheat cu pământenii?

El clătină ușor din cap și un zâmbet amar îi apăru pe buze, iar reacția lui îl determină pe Dan să-și răspundă singur:

— Bineînțeles…

Apoi, ochii începură să-i strălucească cu putere, semn că mai găsise o portiță de salvare:

— Bănuiesc că au procedat la fel și pe celelalte planete. Nu?

— Din fericire, în afară de voi nu au fost compatibili cu nimeni, și chiar dacă extraordinara lor tehnologie le-ar fi permis să folosească autoreplicarea, au preferat ca din punct de vedere biologic să rămână intacți. De altfel, brozii erau ferm convinși că la sfârșitul unui ciclu de viață toate informațiile care îi alcătuiau erau proiectate într-o altă dimensiune unde își continuau existența, așa că nu s-au supus niciunei modificări genetice și au continuat să se reproducă numai pe cale naturală.

Se opri și suspină, iar în lunga tăcere care urmă, Dan înțelese că Avelt trecea prin momente dureroase. „Oare se simțea frustrat? se întrebă el. Oare regreta că alții, în pofida posibilităților, renunțaseră la imortalitate pentru a rămâne naturali?“

— Așa cum îți spuneam, reluă acesta, cei care au scăpat s-au refugiat aici și, pentru a se ascunde cât mai bine, și-au construit o nouă lume în interiorul planetei voastre. Deși, de atunci, nimeni nu i-a mai deranjat, dorința de răzbunare nu i-a părăsit niciodată și, după secole, atunci când cunoștințele lor au atins cote inimaginabile, au conceput un plan de-a dreptul diabolic împotriva Alianței noastre.

— Și ce au făcut? întrebă Dan cu o asemenea nerăbdare, încât reuși să-i smulgă un zâmbet.

Zâmbetul de pe fața lui Avelt se spulberă repede, închise ochii și spuse cu o tristețe greu de imaginat:

— Au distrus complet un sistem solar aflat într-un sector din Galaxie extrem de important.

Dacă în acel moment cineva i-ar fi spus lui Dan că Pământul este plat, nu ar fi rămas atât de consternat. Se frecă la ochi pentru a fi sigur că nu visează și bolborosi:

— Cum adică au distrus un sistem solar? Cum au reușit să facă așa ceva… și, mai ales, cum v-ați dat seama că ei au fost cei care…

Nu mai reuși să spună nimic și așteptă cu sufletul la gură ca Avelt să-l lămurească. Acesta nu ezită și începu să-i explice:

— Având în vedere că acea stea era relativ tânără, iar sistemul ei planetar era încă în curs de formare, un asemenea eveniment cosmic nu s-ar fi putut produce în mod natural, așa că, fiind siguri că cineva a provocat acel dezastru de proporții incredibile și necunoscându-i autorii, toți membrii Alianței am început să ne suspectăm unii pe ceilalți. Neînțelegerile au escaladat și la un moment dat un nou război părea iminent. Salvarea, continuă el după o mică pauză, a venit din partea câtorva cercetători de elită care au descoperit la timp metoda prin care fusese făcută o asemenea grozăvie. Tot ei au găsit și locul din care fusese declanșată această acțiune monstruoasă și indirect pe făptași.

Lui Dan descrierea unor evenimente atât de grave cumulată cu celelalte șocuri prin care trecuse, de la începutul discuției și până

acum, îi provocară o stare ciudată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Avelt mai îngrijorat ca niciodată.

— Ce să se întâmple? întrebă el pe un ton anormal de vesel. Dacă am înțeles eu bine, continuă din ce în ce mai amuzat, lucrurile sunt cât se poate de clare. Brozii din centrul Galaxiei au pierdut toate războaiele intergalactice, s-au refugiat aici, unde s-au împerecheat cu pământenii, și împreună au distrus un întreg sistem solar.

Se opri și, după o mică pauză în care cei doi se priviră insistent, Dan izbucni într-un râs ce nu părea deloc normal. Era fără nicio îndoială un râs nefiresc, ce prevestea o cădere nervoasă și dintr-odată fața i se schimonosi, lacrimile începură să-i țâșnească din ochi și, împotriva voinței sale, mușchii obrajilor i se blocară, obligându-l să râdă din ce în ce mai tare. Deși auzise mai demult de furia râsului, era pentru prima dată când experimenta o asemenea stare, și chiar dacă era perfect conștient, nu se putea opri.

Din ce în ce mai impacientat, Avelt sări în picioare și se apropie de el, pregătit să intervină. Dan îl zări ca prin ceață și încercă din răsputeri să iasă din criză. Începu să-și controleze respirația, își masă energic mușchii feței și își șterse lacrimile. Apoi își adună puținele forțe rămase nealterate de starea prin care trecuse, iar când se simți puțin mai bine, răsuflă ușurat și spuse jenat:

— Scuză-mă!

Încă vădit îngrijorat, Avelt rămase în picioare lângă el și abia într-un târziu, când observă că în sfârșit Dan își recăpătase cât de cât controlul, se așeză și continuă:

— Ei bine, au reușit să facă așa ceva prin oprirea rapidă a producției de energie obținută prin fuziune nucleară a respectivei stele.

Chiar dacă nu-și revenise complet, Dan analiză iute cele auzite și întrebă:

— Să înțeleg că au reușit să-i perturbe nucleosinteza carbonului și să-i mărească masa solară cu 1,30 mase solare, transformând-o într-o gigantă roșie, care înainte de a colapsa a înghițit toate planetele care orbitau în jurul ei?

Printr-o privire plină de admirație, Avelt îl aprobă în mod tacit, iar Dan, după ce savură acest mic moment de glorie profesională, continuă cu cea mai mare seriozitate:

— Totuși, te rog, explică-mi cum au făcut toate acestea.

— Prin manipularea materiei non-barionice.

— Poftim? Vrei să spui că au putut controla energia neagră? Cum…?

Avelt făcu un gest scurt de negație din braț, semn că nu era dispus să dezvolte acest subiect care nu numai că îi aducea aminte de superioritatea brozilor, dar în mod evident îl și deranja foarte tare.

Apoi, fără a da nicio explicație, se ridică și dispăru, iar Dan, rămas singur, încercă să găsească o soluție pentru problema care, din punctul său de vedere, era cea mai importantă. „Oare într-adevăr existaseră oameni care știuseră de prezența brozilor pe Pământ? Și dacă avuseseră contacte cu ei, oare știuseră ceva despre planurile lor? gândi el. Este imposibil!“, trase el concluzia și își flutură mâna pe deasupra capului pentru a-și alunga asemenea gânduri, iar când Avelt se întoarse, fiind sigur pe raționamentul său, spuse cu hotărâre:

— Admițând că în extremis înțeleg motivele voastre, cred că totuși exista și posibilitatea de a vă anihila doar dușmanii, fără a distruge o planetă atât de frumoasă și fără a omorî atâtea ființe nevinovate.

— Te înșeli, răspunse Avelt fără a ezita nici măcar o clipă. Pentru a fi siguri că vom scăpa de ei pentru totdeauna, am fost nevoiți ca în primul rând să le distrugem lumea din interior, iar pe urmă trebuie să înțelegi că, fiindu-ne aproape imposibil să facem o selecție a populației, a fost neapărat necesar să…

Se opri și lăsă capul în jos jenat. Iar Dan, în timp ce-l privea cu atenție, se gândi ce ar fi făcut în locul lui, drept care reanaliză motivele expuse și, pentru că le găsi destul de solide, recunoscu că poate ar fi făcut la fel. Totuși… era om și, prin prisma dramei pe care o trăise, nu se putu abține să-l întrebe:

— Sunteți siguri că printre cei salvați de voi nu se află și brozi sau corcituri de-ale lor?

Spusese cu greutate cuvântul corcituri, dar nu găsise unul mai științific, așa că la sfârșit zâmbi cu amărăciune.

— Nu suntem deloc siguri, dar chiar dacă mai există câțiva printre voi, este foarte puțin probabil ca, în stadiul în care vă aflați, să mai reprezentați o amenințare.

Dan tresări. „O amenințare? Ce amenințare? Și de ce vorbise la plural?“ se gândi el intrigat și ripostă în deplină legimitate:

— Și dacă brozii, care să presupunem că mai sunt printre noi, se vor reorganiza și mai târziu se vor răzbuna pentru ceea ce ați făcut?

Avelt nu răspunse, iar tăcerea lui îl enervă și mai tare. Mâinile începură să-i tremure și în gât i se puse un nod imens. Îl înghiți cu greutate, strânse cotierele cu putere și spuse pe un ton insinuant:

— Totuși, înainte de a ne despărți, aș vrea să știu de ce ne-ați mai salvat și, mai ales, de ce ne-ați pus la dispoziție absolut totul pentru a putea perpetua viața pe această planetă? De ce? Pentru ca să putem deveni iarăși o amenințare?

Așteptă câteva clipe bune până când Avelt se hotărî să răspundă, iar în acest timp începu să simtă cum tâmplele încep să-i zvâcnească din ce în ce mai tare.

— Ei bine, spuse acesta într-un târziu, detectând schimbări foarte interesante la nivelul neuronal al acelor ființe care se agățau cu

disperare de ultimele lor clipe de viață, am reanalizat situația, iar concluziile și propunerile mele le-am transmis Marelui Consiliu.

Făcu o mică pauză și apoi, schimbându-și întreaga atitudine, continuă cu mândrie:

— Acesta a luat în considerație propunerile mele și ca urmare am obținut o amânare…

După ce ascultă până la capăt această expunere, care din punctul său de vedere fusese mult prea înduioșătoare și în contrast total cu natura povestitorului, Dan simți iarăși cum acel val devastator de căldură îi invadează întreg corpul. De această dată însă, starea de nervozitate începu să-i depășească rațiunea și, dintr-un impuls pe care numai reuși să-l controleze, sări în picioare și se răsti cu putere la el:

— Tu îți bați joc de mine? Cum ai vrea să cred că, după ce a luat decizii extreme, acel atotputernic Mare Consiliu a mai ținut cont de propunerea ta?

Pe măsură ce vorbise, se apropiase amenințător de Avelt, iar când ajunse foarte aproape de el, strânse pumnii și privindu-l cu mânie strigă pe un ton acuzator:

— Și mai vrei să cred că, după ce ați distrus tot ceea ce aveam, te-a cuprins așa, dintr-odată, un sentiment de milă față de noi? în fond și la urma urmei, cine ești tu ca să poți decide cine trăiește și cine moare? Cine?!

De teamă că tâmplele îi vor exploda, se opri și încercă să se liniștească, iar Avelt, vădit marcat de reacția violentă a celui din fața lui, se ridică în picioare și înfruntându-i privirea mânioasă, declară cu demnitate:

— Au ținut cont de această propunere pentru că, în calitatea mea de Comandant Suprem al Flotei Galactice și de membru de onoare al Marelui Consiliu, am un cuvânt important de spus și, ca urmare, eu… eu, accentuă el, am reușit să obțin o amânare a extincției speciei umane, suspectă de colaborare cu brozii.

Se opri, își strânse mantia în jurul corpului și, după ce își netezi cu delicatețe solzii, care de altfel, de când se reîntorsese pe Pământ, nu se clintiseră nici măcar o singură dată, își reluă locul liniștit. Rămas în picioare și privindu-l siderat, Dan simți cum toate resentimentele încep să se estompeze și dintr-odată deveni sincer impresionat de noua personalitate, absolut remarcabilă, pe care acesta și-o desfășurase cu atâta demnitate în fața lui. Mai mult decât atât, felul în care își etalase extraordinarele sale merite, fără nicio urmă de aroganță, îl determină să se încline cu sincer respect în fața lui Avelt.

Membrii echipajului își făcură apariția și Dan înțelese că întrevederea luase sfârșit.

— Înainte de a ne despărți, spuse Avelt, trebuie să mai știi că, în lungile discuții purtate cu echipajele staționare, Li și-a exprimat cu

hotărâre dorința de a pleca cu noi.

Făcu o pauză mai lungă și, aruncându-i o privire rece, spuse sec:

— Iar eu am fost de acord.

De-abia acum își explică Dan unde își petrecuse tânărul zilele și nopțile în care lipsise din laborator sau de acasă și, chiar dacă îl suspectase că acolo se ducea, totuși nu-i venea să creadă ce alegere făcuse. Se gândi la Horace, la Florance, la Helene, la cei mici și apoi se gândi chiar și la el, iar la sfârșit se întrebă cu tristețe ce vor face fără dragul lor copil. Cu toate acestea, pus în fața unui fapt împlinit, ca orice părinte responsabil, dori să se asigure că băiatului îi va fi bine acolo unde va pleca, așa că întrebă:

— Crezi că se va adapta?

Aparent mișcat de grija acestuia, Avelt își schimbă total atitudinea și spuse cu blândețe:

— Geniile sunt universal recunoscute și pot trăi oriunde, dar numai acolo unde își găsesc corespondenți se simt cu adevărat bine și devin performante. Nu-ți face griji, încercă el să-l liniștească, pentru că mă voi ocupa personal de el și, cine știe, poate într-o zi Li va fi cel mai strălucitor dintre toți.

Spunând toate acestea, se ridică, înclină capul ușor în față și îi întinse mâna, iar Dan, după ce ezită un moment, răspunse în același fel. Fanta se deschise și, înainte de a ieși, îi spuse foarte încet:

— Păcat că nu ne-am cunoscut în alte împrejurări și sub alte auspicii. Îndrăznesc totuși să te rog să ai grijă de copiii noștri, în caz că…

Spre marea lui surprindere, în loc de răspuns, Avelt se ridică pe vârfurile picioarelor și îl îmbrățișă, iar în timpul acestei îmbrățișări, Dan simți cum acesta îi strecură în palmă un obiect minuscul. Îl strânse cu putere și părăsi nava fără să se mai uite în urmă. În timp ce mergea agale, fără nicio destinație anume, realiză că de fapt, de-a lungul întregii discuții, comportamentul lui Avelt fusese oarecum paradoxal și, în acel moment, nu mai știu ce să creadă despre el. Încercă să-l analizeze din nou, dar era mult prea tulburat, iar epuizarea psihică îl împiedică să mai judece corect și, când această stare atinse apogeul, simți o nevoie vitală de a o lua la fugă. Alergă din ce în ce mai repede și se opri doar când își pierdu respirația. Își trase sufletul câteva clipe și deschise căușul palmei, iar în mijlocul ei zări un solz multicolor îmbibat de sudoare. Ochii i se umeziră, îl strânse iarăși și duse mâna la piept. „Doamne, se gândi el, ce am făcut? Ce se va întâmpla cu noi? Sunt un tâmpit care a răscolit ceea ce probabil nu ar fi trebuit să fie răscolit niciodată.“ Se întristă profund, realizând că tot ceea ce spusese ar fi putut declanșa reacții de nebănuit din partea lui Avelt, dar după doar câteva clipe zâmbi liniștit și strânse mai tare la piept darul de neprețuit pe care îl primise. „Nu

este doar o mașinărie, așa cum am crezut, și, orice ar fi, este mult prea evoluat ca să-și găsească satisfacția într-o banală răzbunare“, trase el concluzia. Pe de altă parte, faptul că îl înfruntase cu atâta curaj pe Comandantul Suprem al Flotei Galactice, care pe deasupra mai era și membru de onoare al Marelui Consiliu, îi stimulă orgoliul personal și, parcă trezit brusc dintr-un vis foarte complicat, privi de jur-împrejur pentru a vedea unde se afla. Străbătuse tot orașul iară să-și dea seama, iar versantul în fața căruia se afla i se păru un obstacol de netrecut. Totuși ceva din interior îi dictă să nu se dea bătut, așa că inspiră de câteva ori adânc și începu să-l escaladeze. Ajuns în vârf, privi imensitatea de apă, adulmecă cu poftă aerul marin și ridicând brațele spre cer, strigă cu putere:

— Nu-mi mai este frică de Avelt.

Dintr-odată, se simți atât de bine încât, fiind sigur că în sfârșit găsise remediul împotriva timidității și a anxietății care îl chinuiseră toată viața, mai strigă de câteva ori același lucru, și apoi, mai încrezător ca niciodată, începu să coboare. Parcă la fiecare pas personalitatea i se consolida, iar când ajunse la poalele versantului realiză că, într-un timp foarte scurt, savantul idealist care îl definise până nu de mult se metamorfozase într-un bărbat pragmatic și puternic, căruia nu-i mai era frică de nimeni și de nimic.

Se făcuse foarte târziu, iar când ajunse acasă, se strecură cu mare grijă pe lângă patul în care Helene dormea cu Daniel în brațe și se opri pe terasă. În liniștea binefăcătoare a nopții se gândi mai întâi la cât de mult va suferi Horace, iar apoi se gândi la viitorul tuturor. „O amânare, își aduse el aminte, oare cât va dura?… Oare vom avea timp suficient să ne schimbăm destinul aparent hotărât de alții?“ Oftă adânc și, fără a se mai simți deloc un visător, privi cerul înstelat pe care se profila măreț o curbă perfectă a Căii Lactee. „Galaxia lor? se întrebă el. De ce nu ar fi și a noastră… doar este loc suficient pentru toți și, de fapt, trase el concluzia, acesta va trebui să fie scopul omenirii de acum înainte.“ Mai privi încă o dată magnificul cer și scoase din buzunarul de la piept solzul multicolor. Era sigur că avea să-l păstreze cu sfințenie toată viața, așa că îl sărută și îl puse la loc. Apoi cuprinse cu privirea întreg orașul peste care domnea iarăși pacea și spuse hotărât:

— Eu sunt cel care va conduce Noua Lume!

Capitolul 8
ANNO DOMINI 100 DUPĂ AVELT

După plecarea lui Avelt, timp de mai bine de 40 de ani, Dan, sprijinit de bunii săi prieteni, condusese Noua Lume cu o asemenea

înțelepciune încât, din toate punctele de vedere, comunitatea cunoscuse o perioadă extrem de înfloritoare.

Datorită condițiilor bune de viață, numărul populației crescuse simțitor, iar omogenizarea etnică făcuse ca mica lor comunitate, aflată la un moment dat în pragul dezbinării, să prindă conturul unui mic popor unitar. Treptat, adunările din Agora nu-și mai găsiseră rostul, pentru că Dan nu numai că promulgase legi menite să păstreze ordinea, dar avusese grijă să pună la punct un aparat administrativ care se ocupase de implementarea acestora. În schimb, chiar dacă nu se mai întâlniseră periodic, în fiecare an, la aceeași dată, se sărbătorise cu mare fast sosirea lui Avelt.

Din păcate, timpul trecuse repede și, odată cu dispariția lui, fiul său, Daniel, în pofida tuturor eforturilor depuse pentru a continua cu succes munca tatălui, nu reușise să facă față unei asemenea misiuni, iar din cauza eșecurilor repetate, unii dintre membrii comunității, simțind că era lipsit de forță politică și că cei din jurul său nu aveau nici experiența și nici determinarea celor de dinaintea lor, începuseră să se organizeze în clanuri dornice de a pune mâna pe ceea ce înțelegeau ei a fi puterea.

Cu timpul, conflictele dintre acestea degeneraseră în adevărate războaie interne și, mai bine de 40 de ani, la conducerea Noii Lumi se perindaseră zeci de persoane, însă toate valurile de violențe care zguduiseră din temelii întreaga comunitate făcuseră ca orașul, și nu numai acesta, să devină de nerecunoscut. Din tot ceea ce existase odinioară, numai structurile de piatră ale stupelor se dovediseră de neclintit, dar din păcate interioarele și splendidele cupole multifuncționale fuseseră distruse complet. Spitalul fusese lăsat în paragină și clădirile care adăpostiseră școli și grădinițe erau pustii. Vegetația, nemaifiind îngrijită de nimeni, crescuse necontrolat și acoperise totul, inclusiv parcul Agorei în care cu greu se mai zărea scheletul fostului observator E-ELT. Printre hățișuri, băncile inscripționate cu numele membrilor celebrei echipe și pietrele sculptate cu chipul lui Avelt zăceau sfărâmate și împrăștiate în uitare. Frumoasele dale care acoperiseră străzile fuseseră scoase și folosite în lupte, iar mocirla amestecată cu deșeuri de toate felurile emanau un miros aproape insuportabil.

În agricultură și la fermă mai lucrau foarte puțini oameni, iar puținele produse pe care reușeau să le mai obțină erau strict controlate de către cei aflați la putere. Numai ei dispuneau de toate acestea după bunul lor plac și, din această cauză, nu de puține ori, populația suferea de inaniție.

Tristețea și deznădejdea se citeau pe fețele tuturor celor oprimați și absolut nimic nu mai aducea aminte de perioada de liniște și bunăstare în care supraviețuitorii dezastrului provocat de Hypatia

trăiseră sub conducerea lui Dan.

În acest peisaj sinistru, cu doar câteva zile înainte de împlinirea a 100 de ani de la sosirea lui Avelt, în fostul laborator din stupa principală, pe un scaun strâmb și ornat grosolan cu diferite obiecte de aur ce proveneau din faimoasa comoară găsită cu mult timp în urmă de frații Chang, stătea tolănit Galan.

Părul său blond, lung și foarte încâlcit îi încadra fața rotundă și tuciurie, iar pleoapele foarte bombate delimitau două linii subțiri prin care cu greu i se vedeau ochii de un albastru intens. Nasul era mare și coroiat, iar în spatele buzelor veșnic crispate într-un zâmbet răutăcios și perfid se întrezărea o dantură stricată. O cârpă murdară, legată în talie și petrecută printre picioare, îi acoperea vag sexul și, pentru ca acest tablou grotesc să fie complet, pe piept îi străluceau câteva monede mari de aur atârnate pe un lanț rudimentar.

În afara pseudo-tronului, în laborator nu mai exista nimic altceva și, prin cupola spartă în sute de locuri, apa șiroia în voie. Cu toate acestea, câțiva bărbați, îmbrăcați la fel de sumar ca acela care părea a fi șeful lor, stăteau pe jos într-o mocirlă de nedescris. Aceștia erau cei care, în urmă cu mai mulți ani, sprijiniți de o mică armată, după ce își eliminaseră fără milă toți adversarii, îl proclamaseră pe Galan stăpânul Noii Lumi. Erau niște bestii și singurul lor scop era de a profita Ia maxim de ceea ce mai reușeau să producă cei pe care îi transformaseră în sclavi. Mai mult decât atât, cum cea mai mare grijă a lor era ca nu cumva cineva să atenteze la poziția pe care o dețineau, organizau cu regularitate incursiuni extrem de agresive, menite să răspândească teroare în rândul populației. Cu o cruzime de nedescris controlau tot și, cum nimeni nu îndrăznea să le opună rezistență, pentru toți ceilalți membri ai comunității viața devenise un calvar, iar Noua Lume părea să se scufunde ireversibil în întuneric, trăgând după ea și ultimele speranțe de perpetuare a speciei umane. Foarte puțini dintre ei își mai aduceau aminte de Avelt și niciunul nu mai socotise câți ani trecuseră de la sosirea sau de la plecarea lui. Totuși, din când în când, câte o femeie mai în vârstă privea cu ură spre stupa principală și șoptea printre lacrimi:

— Criminalilor. O să se întoarcă el într-o bună zi, și o să facă dreptate!

***

Cu toate acestea, în nordul extrem al platoului Atacama, acolo unde versanții se terminau abrupt, iar uscatul se îngusta și se prelingea ca o limbă de nisip în apele oceanului, la umbra unei păduri luxuriante ce mărginea o mică plajă aurie, trăia izolat un grup restrâns de tineri.

Cu aproape 10 ani în urmă, pe când încă erau copii, pentru a-i salva de atrocitățile care le puneau serios viața în pericol, părinții lor îi îndemnaseră să plece cât mai departe de oraș. Așa că, într-o noapte, după o despărțire mai mult decât dramatică, cei mici, cu ochii plini de lacrimi, o luaseră la fugă spre nord. De teamă că ar fi putut fi prinși, alergaseră zile în șir și se hrăniseră doar cu ceea ce găsiseră în natură. Își potoliseră setea cu rouă dimineții, iar nopțile, înspăimântați de întuneric, dormiseră zgribuliți și înghesuiți unul în celălalt.

După un timp, pe care niciunul dintre ei nu-l socotise, ieșiseră în sfârșit din pădure și se opriseră în locul de unde singurul drum de urmat ar fi fost numai cel de întoarcere. În acel moment fuseseră extrem de obosiți, speriați și flămânzi, dar toate acestea nu-i împiedicaseră să analizeze cu maturitate situația. Se gândiseră că orașul era departe, că oceanul le-ar fi asigurat hrana, iar pădurea le-ar fi putut oferi adăpost și nu numai. Așa că hotărâseră, cel puțin pentru o perioadă, să rămână în acolo. La început le fusese extrem de greu, însă datorită imaginației și entuziasmului specific copilăriei, până la urmă reușiseră să se descurce, să crească și chiar să-și facă planuri de viitor.

Acum erau aproape adulți și trăiau într-o mică așezare rudimentară ca o familie unită în jurul Alexandrei, care, fiind cea mai în vârstă dintre ei, își însușise, chiar de la începutul aventurii lor, rolul de mamă. Și pentru că în permanență îi ocrotea și îi învăța o mulțime de lucruri, toți o ascultau cu sfințenie.

Alexandra era o tânără înaltă și foarte bronzată, iar prin îmbrăcămintea sumară, confecționată dintr-o plasă vegetală, îi ieșea în evidență un fizic extrem de atletic. Părul ei șaten cu reflexe aurii îi încadra armonios fața conturată prin trăsături simetrice și dominată de strălucirea ochilor de culoarea alunei de pădure. La gât și pe brațe purta coliere împletite din plante marine, pe care erau inserate scoici multicolore, iar atunci când ieșea din valurile oceanului se putea spune că întreaga ei înfățișare o întruchipa pe fiica lui Poseidon.

Ca în fiecare dimineață, atunci când primele săgeți de foc trimise de soare spărgeau întunericul, Alexandra ieși din coliba pe care o împărțea cu buna ei prietenă Maria și strigă cu putere:

— Sculați-vă, puturoșilor!

Deși ar fi dat orice ca să poată dormi puțin mai mult, ceilalți, care de altfel nu îndrăzneau niciodată să-i iasă din cuvânt, se grăbiră să-i răspundă la apel. Văzându-i cât de împleticiți mergeau și cum căscau, scoțând zgomote dintre cele mai ciudate, ea schiță un zâmbet complice și apoi le ordonă:

— Haideți să ne spălăm!

Dintr-odată, parcă atinși de o baghetă magică încărcată cu energie pură, se avântară în valurile oceanului și, după o bălăceală zdravănă,

ieșiră veseli pe plajă. Râdeau și se hârjoneau, însă amprenta lăsată în sufletele lor de drama despărțirii de părinți îi opri, ca de obicei, exact la limita dintre bucurie și fericire.

Soarele se ridicase deja deasupra liniei orizontului, iar razele lui le mângâia cu blândețe trupurile aurii. În timp ce își usca părul în vânt, încercând să-l descurce cu degetele, Alexandra spuse cu fermitate:

— La masă!

Băieții se năpustiră primii în coliba în care, cu o seară înainte, fetele pregătiseră masa de dimineață și după ce, într-un timp record, terminară de mâncat, își luară coșurile împletite din nuiele, traseră pe nisip până la mal cele două plute făcute din tulpini lungi de bambus și plecară la pescuit.

Fetele mai zăboviră puțin pe plajă pentru a se aranja puțin și, după aceea, se mulțumiră cu ceea ce mai rămăsese de la masa băieților. Apoi, ca în fiecare zi, strânseră resturile și schimbară frunzele uriașe de palmier ce acoperiseră iarba de mare uscată din care improvizaseră paturile. Neteziră cu grijă nisipul din colibe și curățară groapa plină cu pietre ce îndeplinea aproape zilnic funcția de cuptor.

— Unde este sticla? întrebă disperată Maria.

Toate lăsară la o parte celelalte îndeletniciri și începură să scotocească prin nisip.

— Aici! strigă Mei și le arătă cu mândrie ciobul gros și transparent pe care, cu mult timp în urmă, marea îl aruncase pe mal.

Alexandra i-l smulse din mână și oarecum supărată le avertiză pe toate:

— Fără acesta nu mai putem face focul, așa că de acum încolo va rămâne la mine.

Pe urmă, pentru că în acel loc curenții marini făceau ca ploile să fie destul de rare, iar la început lipsa apei potabile fusese o mare problemă pentru ei, își luară câteva nuci de cocos transformate în recipiente și plecară în pădure pentru a colecta rouă. Cu ani în urmă, Maria, care pe vremea aceea era doar o copilă, pentru a nu mai fi nevoiți să adune lichidul prețios picătură cu picătură, găsise o metodă extrem de ingenioasă. Astfel că, fără a desprinde frunzele cele mai mari de pe trunchiul unui arbore, ea le răsucise pe fiecare în parte în formă de cornet și apoi, de sus în jos, le băgase una în cealaltă, obținând un autentic jgheab. În acest fel, a doua zi, la baza acestuia, într-un rezervor făcut dintr-o nucă de cocos cu dimensiuni impresionante, găsiseră o cantitate destul de mare de rouă, iar Maria, după ce sări în sus de bucurie, aplicase aceeași metodă și altor arbori și, grație ei, de atunci colectau aproape zilnic zeci de litri de apă potabilă.

În acea dimineață, rezervoarele erau pline ochi și, înainte de a face orice altceva, cu palmele făcute căuș, toate băură pe nerăsuflate darul

limpede și proaspăt, dat cu atâta generozitate de grandioasa natură. Sătule, își luară nucile pe care urmau să le umple și fiecare se îndreptă spre un alt arbore.

Dintr-odată, de la o oarecare distanță, se auzi vocea veselă a lui Mei:

— Veniți repede aici. S-au copt bananele.

Vestea le făcu să o ia la fugă și când ajunseră lângă ea, se opriră și începură să privească cu poftă ciorchinii imenși de fructe aurii care, atârnând la o înălțime apreciabilă, păreau inaccesibili.

— Sunt cam sus, așa că le vom spune băieților să vină să le culeagă, hotărî Alexandra.

Neținând cont de sfatul indirect al acesteia, cea mai tânără dintre ele, Mu-Lan, cu o agilitate ieșită din comun, începu să se cațăre pe tulpina groasă și aspră a bananierului.

— Dă-te jos imediat! strigă Maria.

— Încă puțin… încă puțin și ajung la ele, imploră Mu-Lan.

Deodată, soarele dispăru și se făcu aproape întuneric, iar Mei și Maria, speriate de această schimbare bruscă, începură să țipe. Fără a-și pierde cumpătul, Alexandra se strecură cu o abilitate de felină printre lianele întortocheate, încercând să găsească un loc cu deschidere spre cer, iar când îl găsi, rămase încremenită. Tremurând de spaimă, Maria, care între timp reușise să se apropie de ea, o luă de braț și întrebă îngrozită:

— Ce s-a întâmplat?

Alexandra nu scoase niciun cuvânt… Părea că cineva o hipnotizase și în jurul ei nu mai exista nimeni și nimic. Însă, după câteva clipe, încercând să se convingă că totul era real, se frecă energic la ochi și mai privi încă o dată cerul, apoi o strânse pe prietena ei de mână și, cu fața scăldată în lacrimi, spuse cu glasul sugrumat de emoție:

— S-a întors Avelt.

— Cine? se auzi glasul pițigăiat al lui Mei, care între timp se alăturase celor două.

— S-a întors Avelt, strigă ea cu putere și izbucni în hohote de plâns.

După ce mai stătu câteva momente suspendat în aer, discul strălucitor începu să alunece lin spre marginea pădurii, iar Alexandra, fără să ezite nici măcar o clipă, o luă la fugă în aceeași direcție. Celelalte două o urmară imediat și toate trei alergară într-un suflet spre mal, fără să mai țină cont de Mu-Lan, care striga cu disperare după ele:

— Așteptați-mă și pe mine!

Când în sfârșit ieșiră din pădure, nava era deja poziționată deasupra plajei și începuse să facă manevrele de aterizare, iar băieții, care se întorceau deja cu prima captură, la vederea acesteia scăpară

coșurile pe jos. După câteva momente de suspans, toți se adunară în jurul Alexandrei, așteptând ca aceasta să le explice ce se întâmpla și mai ales ce ar fi trebuit să facă în această situație.

— Să nu vă fie frică deloc, le spuse ea zâmbind.

Ajunsă ultima, Mu-Lan se strecură în mijlocul lor și privind în sus exclamă:

— Ce farfurie mare…!

Fără a face niciun zgomot, nava coborî încet, făcu câteva rotații în jurul axei și emițând lumini multicolore ateriză foarte aproape de ei. După câteva minute bune, fanta se deschise, iar în dreptul acesteia, printre faldurile mantiei strălucitoare unduite de briza mării, își făcu apariția Avelt. Speriați, tinerii se strânseră în spatele Alexandrei, însă ea îi îndepărtă cu blândețe și apoi, mânată parcă de o dorință ancestrală, se repezi la el și îl îmbrățișă.

— Știam că te vei întoarce, îi spuse ea strângându-l cu putere în brațe. Știam că nu ne-ai uitat.

Acesta așteptă până ce ea se desprinse de bunăvoie din îmbrățișare, o privi cu îngăduință și întrebă:

— De unde știai?

— De la părinții și bunicii mei, care mi-au spus totul despre tine.

Ceilalți urmăreau fascinați această scenă și doar Maria, încurajată de atitudinea prietenei sale, se apropie de el și privindu-l drept în ochi îl întrebă:

— Tu chiar ești Avelt… cel din poveste?

Acesta zâmbi, le aruncă o privire subtilă tuturor și, prefăcându-se a fi mirat, o întrebă la rândul său:

— Din poveste? Din ce poveste?

Văzând că aceasta se pierduse, Zhuang, cel mai înalt și cel mai curajos dintre băieți, sări imediat în ajutorul ei:

— Atunci când bunicii noștri ne duceau la culcare, spuse el cu o demnitate ce prefigura un viitor bărbat, ne povesteau ce minuni ai făcut tu pentru ei și pentru părinții lor, dar noi… noi nu am crezut niciodată că ai existat cu adevărat.

După ce ascultă până la sfârșit, Avelt începu să scoată zgomote atât de stridente încât, în afară de Alexandra, toți o luară la fugă speriați și se aruncară în valurile oceanului. Văzându-i, se amuză și mai tare, obligând-o până la urmă pe cea care rămăsese lângă el să-și acopere urechile cu palmele.

— Vezi, spuse el după ce se mai liniști puțin, străbunicii tăi nu ți-au spus chiar totul despre mine.

Luată prin surprindere, Alexandra se gândi o clipă și îmbufnată, spuse cu reproș:

— Hmm… Este adevărat că au uitat să-mi spună cât de ciudat râzi.

Apoi, zâmbi strengărește și încercă totuși să se asigure:

— Ai râs… Nu?

El înclină capul ușor în față confirmând și pe urmă îi privi mirat pe cei din apă, care păreau să nu mai aibă curajul să se apropie.

— Veniți imediat înapoi! strigă Alexandra cu autoritate.

Neavând încotro, rând pe rând, tinerii ieșiră, dar încă temători se așezară pe nisip la o distanță apreciabilă de cei doi. Uimindu-i cu mersul său plutitor, Avelt se apropie încet și își făcu loc între ei.

— Eu sunt într-adevăr Avelt, le spuse el calm. Nu sunt un personaj de poveste și nici ceea ce v-au relatat străbunii voștri nu este o pură ficțiune.

Pentru că toți stăteau încremeniți și tăcerea începuse să devină apăsătoare, Alexandra le aruncă o privire severă prin care încercă să le aducă aminte de felul în care îi învățase să se poarte în situația în care într-o bună zi aveau să cunoască pe cineva. Zhuang reacționă primul și, după ce făcu o plecăciune adâncă în fața noului sosit, spuse:

— Eu sunt Zhuang și am 22 de ani…

Se opri și, după ce se gândi mai bine, adăugă:

— Sau cel puțin așa cred, pentru că nu prea știu cât timp a trecut de când suntem aici.

După ce o privi pe Alexandra, care înclină puțin capul în semn că era mulțumită de felul în care se comportase, se așeză pe nisip zâmbind, iar ceilalți, urmându-i exemplul, începură să se prezinte ceremonios.

— Pe mine mă cheamă Niko și am…

— 18 ani, sări Maria în ajutorul său.

— Da, spuse el fâstâcit și își reluă locul, privindu-i lung pe ultimii doi băieți care se prezentară iute unul după celălalt:

— Eu sunt Pete.

— Iar eu sunt Bo.

Urmărindu-i, Avelt părea din ce în ce mai amuzat, dar chiar în momentul în care voi să spună ceva, Maria sări în picioare, își răvăși energic părul și, după ce îi aruncă o privire zglobie de viezure, întrebă:

— Ne-ai găsit din întâmplare sau știai că suntem aici?

— Tu îmi aduci aminte de cineva… spuse el cu un aer melancolic.

— De cineva din lumea ta? întrebă ea, privindu-l din ce în ce mai intens.

— Nu, răspunse el scurt.

Dintr-odată, Maria deveni foarte îngândurată, iar Alexandra, dorind ca prietena ei să treacă mai cu ușurință peste acest moment dificil, interveni:

— Mu-Lan, este rândul tău.

Pe neașteptate, făcând un zgomot asurzitor, un val foarte mare se sparse chiar la mal și înaintă cu viteză spre ei. Cu o ușurință

extraordinară, Avelt se retrase la timp din calea lui în timp ce tinerii, râzând în hohote, se lăsară învăluiți de spuma albă ca laptele. Alexandra se redresă prima și, după ce privi în larg, pentru a se asigura că nu mai venea și un altul de aceleași proporții, strigă autoritar:

— Gata cu joaca!

Toți se supuseră și, plini de alge amestecate cu nisip, se adunară în jurul ei. Apoi, îl priviră surprinși pe cel care stătea cu ochii închiși și cu brațele ridicate spre cer.

— Ce are? întrebă Mei în șoaptă.

Până ca ei să găsească un răspuns, din navă își făcură apariția doi membri ai echipajului, purtând pe brațe recipiente cu băuturi colorate și o cutie transparentă. Se apropiară, puseră totul pe nisip în fața lor și după aceea se retraseră, iar la vederea acelor obiecte atât de stranii, Alexandra făcu un pas înapoi, trăgându-i pe toți după ea. Avelt zâmbi înțelegător și le explică ce conțineau toate acelea, dar cu toate acestea, deși erau însetați și înfometați, niciunul nu îndrăzni să se atingă de ele și abia într-un târziu Maria, abordând un aer ușor teatral, luă un recipient și după ce îl adulmecă, îl goli dintr-o sorbitură.

— Este foarte bună, spuse ea de-a dreptul extaziată.

Încurajat de marea satisfacție ce se citea pe fața ei, Zhuang luă o plăcuță transparentă și cu ochii închiși mușcă din ea. Mestecă pe îndelete și apoi se uită la Alexandra, care părea destul de îngrijorată. Înghiți tot și, cu un zâmbet larg pe buze, spuse cu fermitate:

— Luați și voi.

Ca la un semn, toți ceilalți se năpustiră asupra celor primite și, după ce mâncară și băură pe săturate, se întinseră pe nisip. Alexandra îi privi câteva clipe drăgăstos și apoi bătu de două ori din palme pentru a le atrage atenția, iar când toți se uitară la ea, le făcu un gest sugestiv spre Avelt.

— Mulțumim, a fost foarte bun, spuseră ei în cor.

Pe fondul unei atmosfere mult mai destinse, câțiva membri ai echipajului se apropiară cu mare grijă și începură să discute cu tinerii ce nu mai păreau speriați. Apoi răspunseră unor întrebări care mai de care mai hazlii, iar la sfârșit le explicară în termeni simpli: cum reușea nava lor să zboare, ce sunt stelele, ce este o planetă și multe alte lucruri despre care ei nu știau nimic. Soarele se pregătea să asfințească, iar când tinerii începură să dea semne de oboseală, iar Avelt, simțind că prezența lui fusese cât de cât acceptată, îi adună pe toți în jurul său și, pe un ton aproape părintesc, le povesti: cine era, de unde venea și cum, împreună cu echipajele sale, îi ajutaseră pe supraviețuitorii marelui dezastru să poată lua totul de la capăt. La un moment dat, observând că cei mai mici adormiseră în brațele celor mari, renunță la detalii și spuse în șoaptă:

— Atâta timp cât noi suntem aici, nu trebuie să vă fie teamă de nimeni și de nimic.

— Și cât o să stați aici? întrebă Maria, tot în șoaptă.

— Atâta timp cât va fi nevoie, răspunse el privind în largul mării.

Se ridică, își înfășură mantia în jurul corpului și, înainte de a se retrage, se adresă doar Alexandrei:

— Dacă nu ești foarte obosită, aș vrea să am o mică discuție cu tine.

Ea acceptă imediat și, după ce îi îndemnă pe ceilalți să meargă fără grijă la culcare, îl urmă plină de entuziasm. Dominată de o mare curiozitate, intră cu încredere în navă și apoi se așeză cu dezinvoltură pe unul dintre cele două fotolii aflate față în față. Când membrii echipajului se făcură nevăzuți, Avelt se așeză și începu să o privească atât de insistent încât, pentru o clipă, Alexandra se gândi că poate nu era prea corect îmbrăcată pentru o discuție ce se anunța așa mai… oficială. Drept care își acoperi coapsele cu ambele mâini și spuse stânjenită:

— Îmi pare rău, dar nu avem haine…

Fără să facă niciun comentariu, Avelt dispăru într-o încăpere a cărei existență putea fi doar intuită, iar ea, rămasă singură, începu să privească de jur-împrejur, încercând să se acomodeze cât mai repede cu interiorul navei. Nimic nu i se părea foarte străin, pentru că bunicii și părinții ei îi povestiseră, de mai multe ori, tot ceea ce le relatase Dan, însă cu toate acestea, faptul că se afla chiar acolo, în miezul realității, îi stârnea curiozitatea. După câteva minute, Avelt apăru purtând pe brațe o pelerină aurie și o pereche de sandale identice cu ale lui și, după ce i le întinse, îi spuse zâmbind:

— Dacă vrei, le poți purta pe astea.

Vădit tulburată, Alexandra mângâie faldurile mătăsoase și dintr-odată, fără a mai ține cont de prezența lui, se ridică, își sfâșie plasa vegetală ce o acoperea parțial și îmbrăcă în grabă toate cele primite. Apoi, cu mișcări extrem de feminine, își aranjă câteva șuvițe de păr și începu să facă piruete, îngânând un cântecel știut numai de ea. Se simțea în al nouălea cer și, chiar dacă era perfect conștientă că situația în care se afla ar fi impus mai multă seriozitate, nu se putea opri din a-și admira noua ținută.

Avelt o lăsă câteva momente să-și savureze extazul și, arătând spre fotoliul din fața lui, spuse:

— În urmă cu aproape 100 de ani, acolo a stat și străbunul tău Dan.

Smulsă brusc din brațele plăcerii, Alexandra îl privi năucă. Cu gesturi nesigure se așeză și numai într-un târziu reuși să întrebe:

— Dan? De unde știi că suntem rude?

Avelt se uită la ea lung și apoi încercă să-i dea câteva indicii

despre felul în care analizatorii din navă prelucraseră amprenta ei genetică și, după ce o comparaseră cu cea a lui Dan, confirmaseră că cele două sunt aproape identice. Pentru că nu înțelesese mare lucru, Alexandra trecu cu ușurință peste această explicație științifică și spuse pe un ton firesc:

— Știam că pe acest fotoliu a stat și Dan.

Ca și cum era sigură că urma să-l impresioneze, îi făcu un semn strengăresc cu ochiul și continuă:

— Iar eu am să-ți spun că Horace, cel mai bun prieten al lui Dan, este strămoșul Mariei.

Se opri și cu un zâmbet de totală satisfacție așteptă reacția lui.

— Știam și asta, spuse el realizând că explicațiile sale nu fuseseră deloc pe înțelesul ei.

Rămasă fără cuvinte, Alexandra se mulțumi doar să-și admire pelerina aurie, însă, de această dată, pe măsură ce o înfășură în jurul corpului deveni din ce în ce mai tristă. Avelt procesă imediat motivul acestei schimbări de atitudine și se grăbi să o liniștească:

— Mâine-dimineață toți prietenii tăi vor primi haine ca ale tale.

Chipul ei se lumină dintr-odată, iar ochii îi străluciră cu putere.

— Ești sigur?

— Absolut, răspunse el impresionat de grija pe care această tânără fată o demonstra față de prietenii săi.

Era atât de bucuroasă că frații și surorile ei urmau să poarte pelerine și sandale cum nu mai văzuseră niciodată, încât ar fi voit să-l îmbrățișeze, însă, exact când se îndreptă spre el, un gând îi străbătu mintea și se opri. Miji ochii și, după ce îl studie mai atent, se retrase și-l întrebă:

— Tu ai copii?

Vădit surprins, lui Avelt îi dispăru brusc zâmbetul, pentru că, în mod evident, nu se așteptase la o asemenea întrebare tocmai din partea celei care susținea că știa aproape totul despre el, dar chiar și așa, îi răspunse imediat:

— Credeam că știi că noi nu putem avea copii.

— Nu?… Probabil că bunicii mei au considerat că nu trebuia să știu așa ceva. Dar de ce nu ai? insistă ea.

— Mă mir că voi nu aveți copii, spuse el sărind peste explicații, care în mod sigur ar fi fost mult prea sofisticate pentru nivelul cunoștințelor ei.

O pală de tristețe pură îi perturbă buna dispoziție și, după ce oftă prelung, Alexandra răspunse în șoaptă:

— Pe vremea când trăiam în oraș, în afară de băieții celor aflați la putere, toți ceilalți erau castrați chiar la naștere…

— Poftim? întrebă el, parcă dorind să se asigure că auzise bine.

Ridicând neputincioasă din umeri, Alexandra repetă cu voce tare

cele spuse și pe urmă începu să-și admire sandalele. Era cât se poate de evident că nu dorea să-l privească, dar cum acesta păstra tăcerea, într-un târziu, se gândi că poate acolo de unde venea el, deși nu putea avea copii, nu știa ce era și ce urmări avea castrarea, așa că se hotărî să-i împărtășească dureroasa realitate:

— Așa că noi cei de aici nu vom putea avea niciodată copii împreună.

Avelt se ridică și începu să se plimbe agitat. La un moment dat se opri și, vădit indignat, închise ochii și, părând că se adresa unor persoane care nu erau de față, spuse pe un ton amenințător:

— Asta rămâne de văzut.

Își reluă locul, dar, văzând cum strălucirea ochilor ei începuse să crească în intensitate, își aduse aminte de marele om de știință și de întrebările dificile pe care i le pusese acesta ori de câte ori îl privise în acest fel, iar pe baza acestei constatări, încercând să evite orice altă explicație, schimbă imediat subiectul:

— Aș vrea să-mi spui ce s-a întâmplat cu Dan și cu membrii echipei.

Alexandra nu spuse nimic și, pentru câteva clipe, o tăcere apăsătoare cuprinse întreg spațiul dintre ei. Strălucirea ochilor îi dispăru și tristețea puse iarăși stăpânire pe simetria impresionantă a chipului său. Își puse mâna la frunte și apoi, privind în gol, începu să povestească pe un ton ce părea împrumutat de la bunicii ei:

— Ei bine… Lucia, cea care a fost ca o a doua mamă pentru sute de copii, a murit prima și a fost plânsă de către absolut întreaga comunitate. Toată lumea a iubit-o, adăugă ea suspinând adânc.

Se opri, neștiind dacă făcea bine că alesese ordinea cronologică. Sau poate că ar fi trebuit să respecte ordinea valorilor? se întrebă ea. Până la urmă se hotărî să urmeze calea deja aleasă și continuă:

— Florance, soția lui Horace, a urmat-o la scurt timp. Nu era în vârstă, dar, în pofida tuturor încercărilor de a o vindeca făcute de Helene, inclusiv cu dispozitivul primit de la tine, boala ei nu a putut fi învinsă.

Avelt se încruntă puțin.

— Probabil, spuse el, că acea dezordine a fost depistată foarte târziu și, în situația în care mai mult de 50 la sută dintre celule erau deja grav afectate, regeneratorul nu a mai putut face nimic.

Deodată, ca și cum își adusese aminte de ceva important, Alexandra își trase o palmă peste frunte și spuse iute:

— Am uitat că de fapt prima care a murit a fost soția lui Joseph, care, împreună cu fiul ei, au fost înghițiți de valurile oceanului…

Se opri iarăși. Era vădit foarte marcată și doar într-un târziu adăugă:

— Se duseseră doar să înoate… iar această dramă l-a făcut pe

Joseph să cadă într-o depresie care l-a chinuit toată viața. De altfel, chiar înainte de a muri, i-a spus lui Dan cât era de fericit pentru că, în sfârșit, se ducea la cei pe care îi iubea cel mai mult…

O lacrimă i se prelinse pe obraz și își feri privirea de a lui.

— A fost ceva de nedescris, adăugă ea cu vocea sugrumată.

— Și Dan? întrebă Avelt.

— Dan… îngână ea. Dan a murit în somn la o vârstă apreciabilă. De-a lungul celor 40 de ani sau chiar mai mulți cât a condus Noua Lume, comunitatea a cunoscut cea mai înfloritoare perioadă, iar el a rămas în amintirea tuturor drept cel mai bun și cel mai drept dintre toți conducătorii.

De această dată, profund pătrunsă de ceea ce povestise despre străbunul ei, Alexandra se ridică și, dintr-un profund respect, lăsă capul în jos și păstră un moment de reculegere. Apoi își reluă locul și continuă cu aceeași atitudine comemorativă:

— La foarte scurt timp, Helene, draga mea străbună, l-a urmat și, așa cum și-a dorit, a fost înmormântată alături de iubitul ei soț la baza scheletului observatorului E-ELT.

Tăcu și oftă iarăși. Părea că puterile o părăsiseră și nu mai putea continua, însă Avelt, observând cât de tulburată era, încercă să-i atenueze starea de melancolie devastatoare și o întrebă într-un registru mai vesel:

— Vrei să bei ceva?

— Da, răspunse ea în șoaptă.

Aproape instantaneu un membru al echipajului îi aduse un recipient plin și apoi dispăru. Avelt așteptă ca ea să bea pe săturate și apoi o întrebă:

— Horace?

Despre acesta, Alexandra știa o groază de lucruri, pentru că în amintirile familiei sale el rămăsese drept cel mai vesel și cel mai optimist dintre toți. Glumele sale deveniseră legendare și nu de puține ori cei mai bătrâni îl citau, amuzându-se copios.

— Horace, spuse ea schițând un zâmbet, a murit după Dan, însă din păcate a trăit suficient încât să vadă începutul sfârșitului.

— Și cei doi ingineri? întrebă el iute, pentru a nu-i lăsa timp să se scufunde iarăși în melancolie.

„Cei doi ingineri?“ se gândi ea și, încercând să-și aducă aminte, își cuprinse fruntea cu mâinile.

— Mark și Andrei! exclamă ea deodată. Ei bine, folosind cu mare iscusință fabrica lăsată de tine, au făcut minuni pentru întreaga comunitate.

Se opri o clipă și apoi spuse fără convingere:

— Ei au murit unul după celălalt, înaintea lui Dan… sau…

Îl privi pe Avelt și se simți obligată să recunoască jenată că, oricât

s-ar fi străduit, nu putea urma o reală ordine cronologică.

— Îmi pare rău, dar nu îmi aduc aminte foarte bine, spuse ea dezamăgită și doar după o clipă adăugă pe un ton mai vesel: Oricum, sunt sigură că și pe ei i-a iubit toată lumea.

— Mai era cineva… spuse Avelt, simulând că și el putea avea scăpări de memorie.

— Ah… strigă ea. Bunica mi-a povestit câte ceva despre Samuel. Da, da, continuă ea aproape fericită că putea să-i dea amănunte despre acesta. În pofida tuturor eforturilor pe care le-a făcut, nu a reușit să-i unească pe toți în aceeași religie, iar la sfârșitul vieții a renunțat la toate ideile sale și a cerut să fie înmormântat în rit iudaic.

Se opri și privi în gol. „Oare am uitat pe cineva?" se întrebă ea și de teamă începu să-i numere în gând, iar la sfârșit, când se convinse că nu omisese pe nimeni, răsuflă ușurată și zâmbi satisfăcută, însă doar după o clipă sări în picioare și strigă:

— Era să-l uit pe străbunicul meu Daniel, fiul lui Dan, pe care sunt sigură că l-ai cunoscut.

Așteptă ca Avelt să-i confirme și după aceea continuă:

— Din păcate, Daniel a încercat să ducă mai departe munca tatălui său, însă după numai câțiva ani a fost omorât de acoliții aceluia care i-a luat locul.

Tăcu și, după ce își flutură mâna prin fața chipului, sugerând că își alungase toate aceste amintiri mai mult decât dureroase, îl privi drept în ochi, arătându-i că este gata de a continua discuția.

— Ce părere avea Dan despre mine? întrebă el luând-o prin surprindere.

Alexandra se foi puțin în fotoliu, iar în loc de răspuns se ridică, își scoase colierul de la gât și smulse o scoică din el, pe care i-o întinse lui Avelt.

— Deschide-o! îl îndemnă ea.

El o luă și, după ce, cu degetele sale fine, îi desfăcu carapacea, privi îndelung în interiorul acesteia, unde, pe un pat perfect de sidef, încă strălucea cu putere solzul pe care, cu foarte mulți ani înainte, i-l dăruise lui Dan la despărțire. Alexandra se apropie și mai mult de el, iar în timp ce-i mângâia creștetul capului acoperit de solzi strălucitori, îi spuse pe un ton aproape părintesc:

— În afară de Daniel, Helene și Horace, pentru Dan tu ai fost cea mai importantă ființă din univers, iar acest odor primit de la tine i l-a lăsat străbunicului meu Daniel, punându-l să jure că toți urmașii lui îl vor păstra cu sfințenie.

Îl mai lăsă câteva momente să privească, și apoi, printr-un gest extrem de rapid, îi smulse scoica din mână, o ascunse la piept și spuse râzând:

— Și să nu care cumva să crezi că ți-l voi da înapoi!

Molipsit de veselia ei, începu să râdă reținut, pentru a nu mai scoate zgomote stridente, însă după doar câteva clipe chipul i se alungi și deveni deodată foarte serios.

— Bunicii sau părinții tăi ți-au povestit vreodată despre brozi? întrebă el.

— Despre brozi…? îngână ea ca pentru sine.

Închise ochii și se concentră pentru a putea pătrunde în cele mai ascunse locuri ale memoriei. Rămase așa câteva clipe și apoi spuse cu dezamăgire:

— Nu, nu mi-au povestit nimic.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

Spunând acestea, se uită intens la Avelt, iar el, recunoscând din nou acea privire iscoditoare moștenită aproape cu fidelitate de la Dan, încercă să-i amâne curiozitatea:

— Am să-ți explic cine au fost brozii, atunci când va fi timpul.

Alexandra se încruntă puțin, dar apoi, considerând că promisiunea lui era suficientă, nu mai îndrăzni să întrebe nimic.

— Este târziu pentru tine, spuse el, și ar trebui să te odihnești, dar aș vrea ca până mâine să te gândești dacă nu cumva ar fi mai bine ca tu și prietenii tăi să mergeți cu noi în oraș.

Brusc, ea se prinse cu putere de cotiere și trăsăturile chipului căpătară accente foarte mature. Se afundă în fotoliu și se ghemui cu genunchii la piept:

— Nu vreau să mergem în oraș, spuse ea speriată.

— De ce?

— Îmi este teamă, răspunse Alexandra, printre suspine. Îmi este teamă că vom afla ce s-a întâmplat cu părinții noștri.

Se opri exact înainte de a izbucni în lacrimi. Respiră de câteva ori adânc și de abia într-un târziu continuă:

— Sunt sigură că, dacă ar mai fi fost în viață, măcar unul dintre ei ne-ar fi căutat.

Avelt se ridică în picioare și, ca prin minune, toți membrii echipajului își făcură apariția. Se poziționară pe două flancuri impecabile în dreapta și în stânga lui, iar această demonstrație de disciplină o impresionă atât de mult, încât se ridică și făcu o plecăciune adâncă în fața lor.

— Atâta timp cât sunteți cu noi, răsună ca un tunet vocea lui Avelt, nimeni nu vă poate face nimic. Absolut nimeni, întări el.

Fără a se lăsa deloc intimidată de această atitudine atât de autoritară, Alexandra îi înfruntă privirea și repetă întrebarea pusă de Maria, accentuând fiecare cuvânt în parte:

— Și cât timp o să stați cu noi?

Privindu-și cu mândrie echipajul care stătea neclintit, Avelt repetă

același răspuns:

— Atâta timp cât va fi nevoie.

Fanta se deschise larg, lăsând aerul marin să pătrundă în interiorul navei, iar Alexandra înțelese că întrevederea luase sfârșit. Cu gesturi extrem de feminine își înfășură mantia în jurul corpului și, înainte de a păși pe sol, întoarse capul privindu-l drept în ochi:

— Mă voi gândi serios la ceea ce mi-ai propus și mâine-dimineață vei afla ce am hotărât, spuse ea.

Fanta se închise în urma ei, iar discul navei începu să strălucească din ce în ce mai tare, generând o lumină difuză. Alexandra se opri și, după ce se lăsă mângâiată câteva momente de o căldură blândă și binefăcătoare, se îndreptă cu pași hotărâți spre coliba ei. Totuși, înainte de a intra, se răzgândi și se așeză pe nisipul jilav, admirând spectaculoasa lumină cum se stingea treptat. Luna își reflecta chipul în apele liniștite ale oceanului, iar câteva dintre razele ei se jucau printre faldurile pelerinei aurii, făcând-o să pară un veșmânt de basm.

— Ce frumos ești îmbrăcată, șopti Maria, care se strecurase pe nesimțite lângă ea. Și ce sandale ai…

Alexandra nu se sperie deloc, pentru că o cunoștea foarte bine pe prietena ei și știa că o va aștepta, iar după ce o privi cu recunoștință, îi spuse zâmbind:

— Mâine o să primiți și voi haine ca ale mele.

— Serios?! exclamă Maria.

— Sst! șuieră Alexandra printre dinți, o să-i trezești pe toți.

Apoi ridică privirea spre cerul pe care o curbă magnifică a Căii Lactee se desfășură în toată splendoarea ei și spuse ca pentru sine:

— Undeva trebuie să existe un loc și pentru noi…

Maria, simțind că ceva nu era în regulă, se apropie foarte mult și îi șopti la ureche:

— Ce s-a întâmplat?

Alexandra oftă adânc și, după ce trase aer cu putere în piept, îi relată discuția purtată cu Avelt, punând accent pe dorința acestuia de a pleca împreună cu ei în oraș. Maria sări în picioare și, fără a mai ține cont că ar fi putut fi auzită, strigă în gura mare:

— Nu vreau să plec de aici. Aici este casa noastră. Nu vreau să plecăm!

Alexandra o prinse de mâna și, trăgând-o energic în jos, reuși să o facă să se așeze iarăși lângă ea. O trase cât mai aproape și îi mărturisi în șoaptă:

— Îmi este teamă că nu avem încotro.

— De ce? întrebă ea foarte mirată.

— Gândește-te că aici pericolele ne pândesc în fiecare clipă și viețile noastre atârnă de un fir de păr…

Maria ascultă tăcută, dar în privirea ei se citeau îndoiala și teama.

— Și mai există posibilitatea, continuă Alexandra încercând să o convingă, ca unii dintre părinții noștri să mai fie încă în viață.

— Și să nu ne fi căutat până acum? îngână ea cu tristețe. De ce?

— Ca să nu fie urmăriți și în felul acesta să ne găsească nenorociții ăia.

Amândouă rămaseră îngândurate. Chipurile celor dragi pe care nu le mai văzuseră de atâta timp începură să li se perinde prin fața ochilor și într-un târziu Maria o privi intens și, strângând-o din ce în ce mai tare de mână, o întrebă:

— Tu ai încredere în Avelt?

— Da, răspunse ea fără nici cea mai mică ezitare.

— Atunci, declară ea solemn după ce se ridică și își scutură nisipul de pe corp, dacă tu ai încredere în el, iar eu am încredere oarbă în tine… Se opri o clipă și continuă zâmbind: Mâine vom pleca cu ei!

***

Soarele de-abia răsărise și, spre marea surprindere a celor două prietene, în momentul în care ieșiră somnoroase pe plajă, îi găsiră pe toți ceilalți așezați pe nisip în fața colibei lor. Se frecară la ochi pentru a se trezi mai repede și apoi îi priviră intrigate. Mu-Lan și Mei se țineau strâns de mâini, iar Niko, Pete și Bo stăteau înghesuiți unul în celălalt, parcă fiindu-le teamă de ele.

Zhuang se apropie și le șopti:

— Am auzit toți ce ați vorbit aseară.

Alexandra îi aruncă o privire sugestivă Mariei, care înțelese imediat și se așeză între cei mici.

— Ce vă smiorcăiți așa? Ce… a murit cineva?! îi mustrului ea.

Deși tonul fusese destul de sever, ochii îi trădaseră profunda afecțiune pe care le-o purta și de aceea toți cinci se aruncară în brațele ei. Urmară momente extrem de emoționante, iar Alexandra, simțind că Maria era pe cale să cedeze și să-și schimbe hotărârea, interveni prompt:

— Ne mai bălăcim o dată înainte de a pleca?

Fără niciun entuziasm, tinerii se ridicară și se îndreptară agale spre mal. Deodată fanta navei se deschise și Avelt, parcă mai impunător ca niciodată, însoțit de câțiva membri ai echipajului, care purtau pe brațe îmbrăcămintea promisă, hrană și băuturi, își făcură apariția.

— Bună dimineața, spuse el pe un ton vesel.

— Bună dimineața, răspunseră tinerii fără nicio tragere de inimă.

Expresiile de pe fețele lor îl făcură să o privească lung pe Alexandra care, simulând aproape perfect o bucurie fără margini, deschise brațele larg și începu să râdă. Cei mici se aruncară la pieptul ei, iar ea după ce îi îmbrățișă și îi sărută pe fiecare în parte, arătă cu

mâna spre discul strălucitor și spuse cu o voce puțin alterată de emoție:

— Vom pleca cu ei.

Pe urmă își scutură pelerina de nisip și, pentru a le da exemplu, se îndreptă cu pași hotărâți spre navă. Avelt îi aruncă o privire plină de admirație și asta o făcu să prindă mai mult curaj, așa că înaintă și se opri doar în dreptul fantei de unde le ordonă celorlalți:

— Veniți mai repede.

Toți se supuseră și o urmară tăcuți. Purtând încă pe brațe tot ceea ce aduseseră, membrii echipajului intrară după ei, iar Avelt, după ce se asigură că nu mai rămăsese nimeni afară, declară îmbarcarea încheiată. Pe neașteptate, Mei se smulse din mâna Mariei și, după ce se strecură printre toți, o luă la fugă spre colibe. Speriați, toți o priviră pe Alexandra, care zâmbi și le spuse calm:

— Stați liniștiți. Se va întoarce imediat.

Într-adevăr, într-un timp record, cea mică reveni gâfâind și, după ce le arătă tuturor ciobul de sticlă șlefuită de apele oceanului, spuse triumfătoare:

— Noroc că nu l-am uitat aici.

Pentru că Avelt și întreg echipajul o priviră extrem de mirați, Mei se încruntă ușor și începu să le explice cu un ton de-a dreptul pedagogic, acompaniat de gesturi cât se poate de sugestive:

— Punem această sticlă fermecată deasupra algelor uscate și apoi așteptăm ca prin ea focul din cer să le aprindă.

Se opri și, după ce le mai arătă încă o dată ciobul străveziu, îl puse deasupra mânuței ei pentru exemplificare și continuă pe același ton:

— Și așa prăjim noi peștele.

După o scurtă tăcere, tinerii izbucniră în râs, iar ceilalți li se alăturară, scoțând sunete din ce în ce mai stridente. Mei strâmbă din nas, arătând că nu-i păsa de reacția lor și, de pe brațul unui membru al echipajului, luă cu dezinvoltură o pelerină și o pereche de sandale. Mu-Lan și Maria o imitară imediat și, după ce se schimbară toate trei, începură să danseze în ritmul unei muzici imaginare. Băieții se năpustiră la mâncare și băuturi, iar în această nouă atmosferă oarecum hazlie, Alexandra îi aruncă o privire scurtă lui Avelt. Acesta îi răspunse printr-un gest afirmativ din cap, iar după ce fanta se închise, se așeză în fotoliul său, închise ochii și ridică brațele. Din podea apărură mai multe fotolii dispuse circular și câteva globuri strălucitoare.

— Așezați-vă, se auzi deodată vocea lui autoritară. Vom decola.

Toți își ocupară locurile imediat și apoi începură să urmărească fascinați cum o multitudine de fascicule multicolore se strecurau cu iuțeală printre ei. Erau oarecum speriați, dar în același timp, abia așteptau să zboare pentru prima dată în viața lor.

În timp ce Avelt își trecea cu abilitate degetele subțiri peste semnele luminoase care străluceau pe cotiere, un membru al echipajului se îndepărtă de globul pe care părea să-l guverneze și se opri în mijlocul spațiului dintre fotolii.

— Din cauza modului în care funcționează această navă, explică el calm, s-ar putea ca la început să nu vă simțiți bine, dar după ce ne vom ridica la o înălțime mai mare și vom începe zborul propriu-zis, o să vă reveniți.

Spunând acestea, își reluă iute locul în fața globului care începuse deja să lumineze intermitent și, după doar câteva clipe, iară a face niciun zgomot, nava se ridică de la sol. Pe măsură ce se înălța, tinerii începură să se simtă din ce în ce mai ciudat și dintr-odată Niko își acoperi fața cu mâinile și strigă disperat:

— Îmi este foarte rău.

Îngrozită, Alexandra îl privi pe Avelt, așteptând o intervenție salvatoare din partea lui, însă el, fără să o bage în seamă, strânse pleoapele și își lăsă capul pe spate. Brusc nava începu să se ridice vertiginos și ca urmare a acestei manevre majoritatea celor din fotolii leșinară. La o oarecare altitudine, când nava rămase suspendată în atmosferă, rând pe rând toți își reveniră și, înțelegând că ceea ce fusese mai greu trecuse, se priviră între ei zâmbind liniștiți.

— Semnele voastre vitale sunt acum în parametri normali, spuse Avelt, așa că vom începe să coborâm spre oraș.

— Dar nici măcar nu-mi dau seama că zburăm, se auzi glasul pițigăiat al lui Mei. Vreau să văd cum zburăm, strigă ea dând din picioare ca un copil răsfățat.

— Și ceilalți? întrebă Avelt zâmbind.

— Și noi vrem, se auziră băieții în cor.

Dintr-odată învelișul navei deveni transparent, făcându-i pe toți să se ancoreze cu putere în fotolii și să țipe. Membrii echipajului își acoperiră urechile, iar Alexandra începu să râdă.

— V-am avertizat de mai multe ori, spuse ea dojenitor, să aveți mare grijă atunci când vă doriți ceva, pentru că într-o zi s-ar putea îndeplini.

Se opri din râs și, privindu-l cu tandrețe pe Avelt, își continuă fraza în gând: „Așa cum mi s-a întâmplat și mie“. Șocul provocat de activarea forțelor antigravitaționale trecuse și toți își reveniseră complet, așa că Zhuang prinse curaj și, pentru a vedea cât mai bine, se întinse pe podeaua transparentă cu fața în jos.

— Este extraordinar, exclamă el, zburăm ca păsările cerului…

Maria se uită doar o fracțiune de secundă cu un singur ochi și, strângând cu putere pleoapele, îl puse pe băiat la punct:

— Ești un prost! Păsările nu zboară atât de sus.

După câteva minute, învelișul navei redeveni opac și unul dintre

membrii echipajului, cu o ușurință extraordinară, îl ridică pe Zhuang și îl așeză în fotoliu. Pe urmă îi privi pe toți și spuse sec:

— Vom ateriza.

Nava coborî iute și se poziționă la numai câțiva metri deasupra cupolei sparte a stupei principale. Începu să emită raze intermitente de lumină care spulberară toată vegetația sălbatică ce acoperea parcul Agorei și apoi, pe terenul astfel degajat, ateriză lin chiar lângă scheletul fostului observator E-ELT.

Deși toți membrii comunității văzuseră discul strălucitor și urmăriseră manevrele acestuia, numai câțiva dintre ei, cei care își mai aminteau poveștile cu Avelt, se apropiară și se opriră la o oarecare distanță de locul aterizării. Cei mai mulți însă se speriaseră și se ascunseseră pe unde apucaseră, așteptând îngroziți să vadă ce va urma. Galan și ai săi se îngrămădiră pe terasa stupei și, după câteva momente de confuzie, începură să urle și să arunce cu bolovani la întâmplare. Pe urmă, ca o haită turbată, înarmați cu bâte și pietre, coborâră iute și se luară la întrecere care putea lovi mai tare fuzelajul navei.

Părând imperturbabil, Avelt închise ochii și începu să facă semne stranii cu ambele mâini. Brățările de pe brațe se aprinseră ca două făclii și dintr-odată pielea lui deveni albastră, iar solzii de pe cap începură să se unduiască în valuri din ce în ce mai agitate. Tinerii priviră halucinați această metamorfoză, iar Alexandra, care aproape își pierduse respirația, printr-un gest involuntar își smulse colierul de la gât și îl strânse cu putere la piept. Membrii echipajului, care între timp dispăruseră în acel spațiu a cărui existență putea fi doar intuită, își făcură apariția îmbrăcați în salopete mulate perfect pe trupurile lor scunde și, după ce unul dintre ei împărți celorlalți dispozitive cu forme dintre cele mai ciudate, se îndreptară spre ieșirea din navă. Revenit la starea inițială, Avelt le aruncă o privire pătrunzătoare celor opt tineri care păreau mai mult morți decât vii.

— Voi rămâneți aici, le ordonă el și apoi își urmă echipajul spre fanta care tocmai se deschidea.

De afară se auzeau zgomote infernale, însă în momentul în care Avelt, flancat de echipajul său, păși pe sol, se lăsă o liniște totală. Vădit impresionați de aspectul acestora, acoliții lui Galan făcură câțiva pași în spate și îl priviră lung pe șeful lor. Murdari, zdrențăroși și cu fețele schimonosite de necazuri, cei câțiva membri ai comunității, care până atunci stătuseră la o oarecare distanță, se apropiară timid și începură să aplaude încet. Deodată o femeie căreia, din cauza aspectului deplorabil, nimeni nu i-ar fi putut stabili vârsta se aruncă în genunchi și printre hohote de plâns, strigă cu disperare:

— Te rugăm, Avelt, salvează-ne…

Galan o privi cu ură și, ridicând pumnul amenințător spre ea,

șuieră printre dinți:

— O să vezi tu după ce pleacă ăsta.

Avelt așteptă ca femeia să se îndepărteze și apoi vocea lui se auzi ca un tunet:

— Cine ți-a spus că voi pleca?

— Criminalilor! strigă Alexandra din dreptul fantei încă larg deschisă. Criminalilor! repetă ea strigând din ce în ce mai tare, i-ați omorât pe părinții noștri și ați distrus totul… totul.

Intervenția acesteia îl făcu pe Galan să nu mai țină cont de absolut nimic și, fluturând-și bâta pe deasupra capului, înaintă spre Avelt, iar când ajunse față în față cu el, îl privi cu ură și strigă cu putere, împroșcându-l cu stropi de salivă:

— Pleacă în lumea ta dacă nu vrei să o pățești!

Apoi îl îmbrânci și, neobservând manevrele aparent militare pe care echipajul începuse să le facă, se repezi cu intenția clară de a se răzbuna pe cea care în mod evident era cea mai vulnerabilă. Alexandra se retrase speriată și, imediat după ce fanta se închise, din ciudatele dispozitive izbucniră sunete ascuțite care, fără a-i afecta pe Avelt și pe membrii echipajului, îi dezorientă pe toți cei de afară. Țiuitul începu să scadă în intensitate, iar când nu se mai auzi deloc, aerul începu să vibreze atât de tare, încât toți oamenii își pierdură echilibrul și căzură ca secerați. Deși imobilizați, erau perfect conștienți, așa că auziră când Avelt spuse răspicat:

— Amânarea a expirat.

În pofida stării în care se afla, mânat de o răutate fără margini, Galan reuși să schițeze un rânjet și chiar să bolborosească:

— Ce amânare?

În loc de răspuns, el îl privi cu superioritate și după aceea îi întrebă pe ceilalți:

— Știe cineva câți oameni mai sunt în viață?

— Puțini… se auzi glasul stins al unui bărbat țintuit la pământ.

Avelt îi cuprinse pe toți cu o privire plină de reproș amestecat cu tristețe și apoi se aplecă asupra lui Galan, care se străduia în zadar să se ridice. Îl acoperi cu pelerina sa pentru ca nimeni altcineva să nu poată auzi și îi spuse cu satisfacție:

— Credeai că nu știam de existența voastră? Credeai că eu și Dan, marele vostru conducător, nu ne-am imaginat că veți sta o perioadă liniștiți și, după ce veți anihila specia umană, veți încerca să vă duceți răzbunarea până la capăt? Știam, însă am crezut că poate o să vă schimbați.

Făcu o pauză lungă și apoi îi șuieră în față:

— Brodule, de data asta nu o să mai scăpați niciunul!

Avelt se ridică și, pășind nepăsător printre cei căzuți la pământ, se îndreptă spre scheletul observatorului E-ELT. Ajuns la baza acestuia,

căută locul unde erau înmormântați Dan și Helene, iar când observă că pe piatra comemorativă erau inscripționate numele tuturor celor care făcuseră parte din celebra echipă, închise ochii, lăsă capul în jos și păstră câteva momente de reculegere.

Vibrațiile aerului se opriră brusc și după un timp toți începură să se ridice anevoios, scoțând gemete de durere. Parcă plutind, Avelt se strecură printre ei și se opri în dreptul navei unde îl aștepta echipajul său. Fanta se deschise larg și, după ce toți intrară, se închise la loc, iar ei, fără a-i băga în seamă pe cei opt tineri care îi priveau îngroziți, inițiară imediat manevrele de decolare. De afară începură să se audă urlete și zgomote înfundate și, după ce doar un mic sector al învelișului navei deveni transparent, cei din interior asistară la un spectacol grotesc.

Cu chipurile abrutizate de ură și ignoranță, Galan și acoliții săi se străduiau din răsputeri să zdrobească fuzelajul discului, iar în momentul în care înțeleseră că acesta este indestructibil, se năpustiră cu și mai multă mânie pe ceilalți din jur, declanșând un adevărat masacru.

Cei mici își acoperiră ochii și se aruncară în brațele Alexandrei, care îl privi disperată pe Avelt.

— Nu ne pot face nimic, strigă el cu putere încercând să-i liniștească.

Apoi închise ochii, ridică brațele și se desprinseră de la sol. După câteva secunde se opri la o altitudine relativ mică și se îndepărtă până la o distanță suficientă pentru a nu se mai putea auzi și mai ales pentru a nu se mai putea vedea ceea ce se întâmpla în parcul Agorei. Nava rămase suspendată, iar Avelt îi întrebă:

— Vă simțiți mai bine?

Cum aproape toți stăteau încremeniți, Maria fiind sigură că era în asentimentul celorlalți, răspunse:

— După ceea ce am văzut că se întâmplă în oraș… cine mai știe cum ne simțim…

Avelt se uită pe rând la fiecare în parte, iar la sfârșit se adresă strict Alexandrei:

— Vă sfătuiesc să plecați cu noi.

După câteva clipe de confuzie generală, propunerea lui declanșă reacții neașteptate. Mu-Lan începu să râdă în hohote. Bo și Pete începură să țipe, parcă întrecându-se între ei, iar Maria și Mei se ghemuiră în fotolii. Alexandra, gesticulând și țipând mai tare decât toți ceilalți, încercă să restabilească ordinea ce părea pierdută pentru totdeauna, și numai Zhuang, aparent imperturbabil, aștepta ca acest vacarm să ia sfârșit.

— Vreau acasă, strigă deodată Mei, a cărei voce pițigăiată reuși să le acopere pe celelalte toate. Vreau acasă, vreau acasă… repetă ea

obsesiv.

Într-un târziu, pierzându-și răbdarea, Zhuang luă atitudine și, fotoliul său și îi obligă să se liniștească. Apoi o luă de mână pe Alexandra și le spuse cu fermitate:

— Orice se va întâmpla de acum încolo, eu voi avea grijă de voi toți.

Ea se îmbujoră ușor, îl strânse de mână și împreună, privindu-l încrezători pe Avelt, spuseră în același timp:

— Vom merge cu tine.

Acesta înclină capul în față și își sprijini mâinile pe cotierele pe care se aprinseră semne geometrice multicolore. Un membru al echipajului se duse în mijlocul spațiului circular dintre fotolii și spuse placid:

— Pentru ca voi să puteți face o călătorie interstelară, va trebui să dormiți într-o încăpere specială.

Alexandra, cu vădita intenție de a evita o scenă precum cea dinainte, se ridică iute și deschise larg brațele. Ceilalți se aruncară la pieptul ei, iar ea, după ce îi mângâie drăgăstos pe creștet, le spuse încet:

— Mergeți la culcare. Voi veni și eu imediat.

Apoi îi îndepărtă ușor și cu ochii umezi îi privi cu complicitate pe Maria și pe Zhuang, care înțeleseră imediat și, împingându-i pe ceilalți de la spate, îi urmară pe membrii echipajului. Când cei doi rămaseră singuri, Avelt spuse scurt:

— Te ascult.

„Nu prea are chef și probabil nici timp să vorbească cu mine“, trase ea concluzia, după ce îl studie cu atenție. Oricum avea încredere în el și era convinsă că acolo unde îi va duce le va fi bine, așa că din multitudinea de întrebări pe care și-ar fi dorit să i le pună, o alese doar pe cea care, din punctul ei de vedere, era cea mai importantă:

— De ce ne salvezi doar pe noi?

Avelt se ridică și, în timp ce se îndrepta spre unul dintre globurile luminoase, răspunse fără măcar să o privească:

— Pentru că i-am promis bunului meu prieten Dan că voi avea grijă de voi.

Mergând în urma lui, Alexandra întrebă cu glasul stins:

— Și ceilalți… ceilalți care au rămas pe Pământ… ce se va întâmpla cu ei?

Avelt nu răspunse și, după ce îi aruncă doar o scurtă privire, își scoase brățara de pe brațul stâng. O puse cu grijă pe unul dintre globuri și dintr-odată din mijlocul ei țâșni o rază subțire de lumină care pe măsură ce se ridica genera vibrații acompaniate de zgomote ciudate. Treptat, raza începu să se înfășoare în jurul unui punct fix, iar când deveni o sferă cu dimensiuni destul de importante, rămase

suspendată în mijlocul încăperii. Apoi sfera începu să își piardă din luminozitate, vibrațiile încetară brusc, iar sunetele bizare se transformară într-o muzică siderală.

Neînțelegând că de fapt asista la performanțele unei tehnologii extrem de avansate, controlată cu precizie de Avelt, Alexandra, în timp ce privea acel spectacol, se întrebă la modul cel mai serios dacă cel din fața ei nu era cumva un vrăjitor. Extrem de concentrat, acesta începu să facă gesturi din ce în ce mai ample și membri ai echipajului, care până atunci se ocupaseră de cei tineri, își făcură apariția imediat. Cu pelerinele foșnind zgomotos, trecură în grabă pe lângă ea și își ocupară locurile în jurul celorlalte globuri luminoase.

Avelt își împreună mâinile în dreptul pieptului și lăsă capul pe spate, iar sfera, parcă ghidată de acest ritual, se deplasă până în mijlocul încăperii și, după ce coborî încet, se lipi de podea unde își pierdu conturul, devenind o pată întunecată. Muzica încetă, iar în liniștea care se lăsă se auzi doar respirația sacadată a Alexandrei. Dintr-odată Avelt deschise ochii și strigă cu putere la ea:

— Pleacă!

Speriată, ea se retrase câțiva pași și scoase un țipăt scurt, dar apoi văzându-i ochii care căpătaseră o culoare pe care natura, așa cum o știa ea, nu o crease niciodată, trecu printr-un moment de panică. Se redresă totuși iute și, înaintând curajos spre el, spuse cu hotărâre:

— Nu plec nicăieri. Vreau să văd.

Impresionat de această demonstrație de personalitate, el își schimbă brusc atitudinea și îi aruncă o privire atât de… specială, încât subit și total inexplicabil pentru ea, în fața ochilor îi apăru chipul străмoșului ei Dan. Această imagine, de un realism covârșitor, se suprapuse cu cea a lui Avelt și deodată o liniște sufletească cum nu mai simțise niciodată puse stăpânire pe întreaga ei ființă, iar sub imperiul acestei stări se îndepărtă și se așeză docilă pe podeaua care, între timp, devenise transparentă.

Nava luă altitudine și, la un moment dat, se opri, suspendată la limita superioară a atmosferei. Pata întunecată începu să emită mici semnale luminoase și, după ce scoase câteva sunete extrem de înalte, se scurse prin podea și se transformă într-o săgeată incandescentă. Alexandra urmări cum aceasta se îndreptă spre planeta albastră și, după doar câteva clipe, văzu cum dispăru în profunzimea zonei care cândva adăpostise Noua Lume. Se uită intens la Avelt așteptând o explicație, însă cum întreaga lui înfățișare denota că de abia acum urma să se întâmple ceva, cu o oarecare teamă privi iarăși în jos și exact când reuși să localizeze locul impactului, asistă neputincioasă la scufundarea fâșiei subțiri de pământ ce cândva se numise deșertul Atacama.

De la înălțimea ametitoare la care se afla i se păru că, înainte de a

dispărea pentru totdeauna, scheletul fostului observator E-ELT aruncă o ultimă sclipire spre cer.

„The last light“, se gândi ea și își șterse o lacrimă de pe obraz.

— Acum va trebui să mergi lângă prietenii tăi, spuse Avelt cu hotărâre.

Ea se ridică, iar când îl privi, observă că pe fața lui se prelingea un fel de substanță lăptoasă.

— Tu poți plânge? întrebă ea mirată.

El își duse mâna la ochi și, după ce își culese picătura în formă de lacrimă, o puse pe una dintre cotiere. Un semn geometric se aprinse imediat și doar într-un târziu răspunse chiar mai uimit decât Alexandra:

— Nu știu…

Alexandra, emoționată așa cum nu își aducea aminte să fi fost vreodată, se apropie de el și începu să-l mângâie pe creștetul capului. Ar fi dorit să-l sărute, însă se retrase iute și se îndreptă spre locul în care o așteptau prietenii săi. Totuși, gândindu-se că poate va trece foarte mult timp înainte de a-l revedea, se întoarse și șopti:

— Te iubesc tot atât de mult cât îl iubesc pe Dan.

Apoi, cu fața scăldată în lacrimi, îl mai privi încă o dată și oarecum rușinată dispăru în grabă.

El auzi tot, dar nu se uită în urma ei. Așteptă timpul necesar ca celor opt tineri să le fie indusă starea de hibernare, închise ochii și ridică brațele, semn că nava putea începe zborul propriu-zis, dar după doar o clipă se răzgândi, iar înainte ca Pământul să dispară cu totul din raza lui vizuală, deschise ochii și, accesând cele mai sofisticate componente ale sistemului său neuronal, proiectă într-o singură hologramă chipurile lui Dan și ale celorlalți membri ai echipei. Se ridică în picioare, păstră un moment de reculegere, iar după ce îi salută ceremonios, își împreună mâinile în dreptul pieptului și spuse cu o incomensurabilă tristețe în glas:

— Adio, prieteni!

***

Observații

[←1]

Chipa (kipa) - acoperământ pentru cap, de obicei din ţesătură, la bărbaţii evrei (n.red.)